

Lawrence Block _ Tahtalıköye Bir Bilet
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümöyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz. Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...
Teşekkürler.
Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.
Not sitemizin birde haber gurubu vardır.
Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için
kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.
Grubumuzdan memnun kalmazsanız,
kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.
Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını
<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>
Burada ziyaret edebilirsiniz.
saygılarımla.
Lawrence Block _ Tahtalıköye Bir Bilet
Lawrence Block

Matthew Scudder polisiyeleri:

Babaların Günahları
Cinayet ve Yaratma Zamanı
Ölümün Ortasında
Buzkıracağı Cinayetleri
Ölmenin Sekiz Milyon Yolu
Kutsal Bar Kapandığında
Bıçak Sırtı
Tahtalıköye Bir Bilet

Hazırlanan
Mezbahada Dans
Mezartaşları Arasında Bir Yürüyüş

Bernie Rhodenbarr polisiyeleri:

Umduğunu Değil Bulduğunu Yiyen Hırsız
Dolaptaki Hırsız
Kipling'den Alıntı Yapmayı Seven Hırsız
Spinoza Felsefesi Öğrenen Hırsız
Mondrian Gibi Resim Yapan Hırsız
Polisiye Romanlar Okuyan Hırsız
Kendini Humphrey Bogart Sanan Hırsız
Kütüphanedeki Hırsız

“BİR MATTHEW SCUDDER POLİSİYESİ”

Bu Kitap www.kitapsevenler.com web sitesi için
Görme Engelliler için Taranmış ve Düzenlenmiştir.

Tahtalıköye Bir Bilet
Lawrence Block

İngilizce aslından çeviren:
Şen Süer Kaya

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Tahtalıköye Bir Bilet - A Ticket To The Boneyard / Lawrence Block
İngilizce aslından çeviren: Şen Süer Kaya

© Lawrence Block, 1990
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Őti., 1999
Baror International, Inc., Armonk, New York, U.S.A. aracılığıyla
yazar sözleŐmesi yapılmıŐtır.
Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntıların dışında
yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarımı: Serdar Benli
Kapak tasarımı: UlaŐ Eryavuz
Dizgi düzeni: Goudy 10 / 12 pt
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: Haziran, 1999
ISBN 975 - 329 - 186 - 8

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve
Reklamcılık Ltd. Őti. rndr.

Oğlak Yayınları
Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın Yönetmeni: RaŐit avaŐ
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: oglak@oglak.com
www.oglak.com

Lenore Nathan Block Rosienberg'e
Merhaba Anne!

Doğanın kiŐilerinden çoğuyla
Ben onları bilirim onlar da beni;
Sıcak bir dostlukla
Bağlı hissedirim kendimi;

O Allahlığı ise ne zaman görsem,
Yalnız ya da biriyleyken,
Nefesim daralır,
Tüylerim diken diken.

-EMILY DICKINSON,
"Yılan"

Kanlı ve ani bir son,
Bir kurşun ya da ilmek,
Çünkü kalacak ne varsa alan lm,
Bırakır ne varsa yitirilecek.
KızkardeŐimi almış olabiliridi,
Yeğenlerimi de beraber,
Ama yetmedi bu deliye kimse
Canım Mary Moore'a kadar;

Kimse bilmez ne ister o
Masada ya da yatakta
Ben ne yaparım kızlar için şimdi
Öldüğüne göre mama?

-WILLIAM BUTLER YEATS,
"John Kinsella'nın Mary Moore İçin Doğünmesi"

Şiir çevirileri: Necmiye Alpay

1

O yıl şampiyonluk maçlarının oynandığı sıralarda, New York'ta dondurucu bir soğuk dalgası vardı. Oakland ve Dodgers finaldeydi, dolayısıyla hava sonucu etkilemedi. Dodgers herkesi şaşkırtarak beş maçta kupayı aldı ve Kirk Gibson ile Hershiser kahraman oldu. Açılış gününden beri liderliğini koruyan Mets son yedi şampiyonluk maçını oynayan takımlardan biriydi. Güçlüydüler ama Dodgers daha iyiydi. Sahip oldukları ne idiyse takımı sonuna kadar götürdü.

Maçlardan birini bir arkadaşın evinde, diğerini Grogan'ın Açık Evi adlı bir barda, diğer maçları da oteldeki odamda izledim. Hava, Ekim sonuna kadar soğuk oldu ve gazetelerde uzun, sert kışlarla ilgili spekülasyon yazılar vardı. Yerel haber programlarında gazeteciler Ulster County'deki çiftliklere kamera ekipleri göndermiş, çiftçileri, koyunların kalın postlarını ve tırtılların üzerindeki yünsü tüyleri işaret ederken çekmişlerdi. Ama Kasım ayının ilk haftasında pastırma yazı bastırdı ve insanlar sokaklara gömlekleriyle çıkmaya başladı.

Futbol sezonuydu ama New York takımları fazla bir varlık gösteremiyordu. Cincinnati, Buffalo ve Bears NFL'de güç gösterisinde bulunuyordu ve Sam Huff dan bu yana Giants'ın en iyi savunma oyuncusu madde bağımlılığından (kokain yerine kullanılan nazik sözcük) otuz gün oynatılmamıştı. Bu olay ilk kez olduğunda savunma oyuncusu gazetecilere çok değerli bir ders aldığını söylemişti. Bu kez bütün görüşme isteklerini geri çevirdi.

İşlerle ilgileniyor, ılık havanın tadını çıkarıyordum. Güvenilir Araştırmacılık adlı bir detektiflik bürosu için parça başı işler yapıyordum. Güvenilir'in merkezi Yirmi Üç ile Broadway arasındaki Flatiron Binası'ndaydı. Müşterileri, çoğunlukla ihmal davalarında davalıları temsil eden avukatlardan oluşuyordu, benim işim de asil olarak potansiyel tanıkları bularak onlardan ön ifade almaktı. Bu işten fazla hoşlanmıyordum ama lisanslı özel araştırmacı olmaya karar verirsem böyle bir işte çalışmış olmam, kâğıt üzerinde işe yarayacaktı. Bunu istediğimden emin değildim ama istemediğimden de emin değildim ve bu arada hem kendimi oyalıyor, hem de günde yüz dolar kazanıyordum.

İki ilişki arasındaydım. Sanırım böyle diyorlar. Bir süre Jan Keane adlı bir kadınla birlikte oldum, bu da bir süre önce sona erdi. Sonsuza dek bittiğinden emin değildim ama şimdilik bitmişti ve ondan sonraki küçük flört de sonuçsuz kalmıştı. Çoğu akşam AA toplantılarına gidiyor, sonrasında da genellikle, eve dönmeden önce, toplantıdaki arkadaşlarla takılıyordum. Bazen de bir bara gider, Cola, kahve ya da soda içerdim. Bu AA'da tavsiye edilen bir şey değildi ve bunu da iyi biliyordum ama gene de giderdim.

Sonra ılıman günlerin yaklaşık onuncu gününde bir Salı akşamı dünyamla tik oynayan Tanrı makineye bir omuz vurarak devirdi. Ardından parlak ve net biçimde Tilt yazısı görüldü.

Günün büyük kısmını Neudorf adlı sıçan suratlı ufak tefek bir adamı bulup konuşmakla geçirmiştim. Neudorfun Radio Shack'ın teslimat kamyonetiyle bir bisikletin çarpışmasına tanık olduğu sanılıyordu. Güvenilir'i bisikletçinin avukatı tutmuştu ve Neudorfun da, kamyonet sürücüsünün aracın kapısını bisikletçinin çarpmaktan sakınamayacağı bir biçimde hızla açtığı yolunda ifade verebileceği düşünülüyordu. Müşterimiz televizyona reklam veren şu ambulans kovalayan akbabalardan biriydi ve hatırı sayılır miktarlarda para kazanıyordu. Neudorfun tanıklığı olsa da olmasa da durumu yeterince güçlü görünüyordu ve mahkeme dışında çözümlenme olasılığı vardı ama bu arada herkes standart prosedürü yerine getirmek zorundaydı. Olayın benimle ilgili kısmında günde yüz dolar kazanıyordum, Neudorf da bundan ne kazanabileceğini çıkarmaya çalışıyordu. Durmadan, "Bilemiyorum" diyordu. "Birkaç gün mahkemeye gidersen, harcamaların olur, gelir kaybın olur ve doğru olanı yapmak istersin ama parasal açıdan bunu nasıl kaldırabilirsin, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ne demek istediğini anlıyordum. Ona para vererek tanıklığının bir işe yaramayacağını da biliyordum. Mahkemede tanıklık yaptıktan sonra el altından ödeme yapılacağını düşünmesine izin verdim ve bu arada müşterimizin davayı çözümlenmesine yardımcı olabilecek güçlü bir ön ifadeyi imzalamasını sağladım.

Aslında davanın nasıl çözüleceğine hiç aldırıyordum. Her iki taraf da hatalı görünüyordu. Her ikisi de gereken dikkati göstermemişti. Bu olay kamyonete bir kapiya mal olmuş, bisikletteki kız da kırık bir kol ve iki kırık dişle kalmıştı. Avukatının istediği üç milyon dolar olmasa bile bu işten bir şeyler elde etmeye hak kazanmıştı. Böyle düşünürsek, belki Neudorf da bir şeyler hak etmişti. Duruşmalarda uzman tanıklara her zaman para ödenirdi -bir tarafa destek veren ve diğer taraftaki uzmanlarla çelişen psikiyatrlar ve adli tıp uzmanları. Neden görgü tanıklarına da ödeme yapılmasın? Neden herkese ödeme yapılmasın? Neudorf tan üç sularında ayrılarak Güvenilir'in bürosuna döndüm ve raporumu daktiloya çektim. Flatiron Binası'nda AA Intergrup'un bürosu da vardı. Bu yüzden geçerken oraya da uğradım ve bir saat telefonlara baktım. Orayı insanlar sürekli arar: Toplantı arayan yabancı ziyaretçiler, nihayet bir şeylerin yolunda gitmediğinden kuşkulanan ayyaşlar, içki komasından çıkmış ve rehabilitasyon ya da detoksikasyona girmeye çalışan insanlar. Yalnızca ayık kalmaya çalışan ve konuşacak birilerine gereksinim duyanlar da arar. Gönüllüler telefonlara bakar. Polis Merkezi'ndeki 911 hattı ya da İntihar Önleme Merkezi'ndeki acil hat gibi dramatik bir havası yoktur ama bir hizmettir ve ayık kalmanızı sağlar. Telefonlara bakarken kimsenin içki içtiğini sanmıyorum.

Broadway'deki bir Tayland lokantasında akşam yemeği yedim ve saat altı buçukta Columbus Circle'daki bir kahvede Richie Gelman adlı bir arkadaşla buluştum. On dakika kadar sonra, biz kahvelerimizi içerken Toni adlı bir kadın koşarak içeri girdi ve geç kaldığı için özür diledi. Hep birlikte metronun merdivenlerini inerek bir trene bindik. BMT hattındaki ikinci tren bizi Jamaica Caddesi ve 121. Sokak'a götürdü. Burası Queens'de Richmond Hill adlı bir yerdi. Bir dükkâna adres sorduk ve bir düzine blok yürüyerek bir Lutheryan kiliseye vardık. Geniş alt salonda kırk-elli iskemle, birkaç masa ve konuşmacı için bir kürsü hazırlanmıştı. Birinde kahve, diğerinde çay ya da hazır kahve için sıcak su bulunan iki semaver vardı. Bir masanın üstünde bir tabak kuru üzümlü yulafli kurabiye ve yazılı malzeme bulunuyordu.

New York bölgesinde temel olarak iki tür AA toplantısı vardır. Tartışma toplantılarında tek bir konuşmacı yirmi dakika kadar konuşur, sonra toplantı genel tartışmaya açılır. Konuşmacı toplantılarında iki ya da üç konuşmacı kendi hikâyelerini anlatır ve bütün toplantıyı bu konuşmalar oluşturur. Richmond Hill'deki bu özel grup, Salı geceleri konuşmacı toplantıları düzenliyordu ve o Salı da konuşmacı bizlerdik. Kentin dört bir yanındaki gruplar öbür grupların toplantılarına konuşacak kişiler gönderir; yoksa sürekli aynı insanların aynı hikâyeleri anlatmasını dinlemek zorunda kalırdık ve bu da zaten sıkıcı olan durumu daha da sıkıcı bir hale getirirdi.

Aslında çoğunlukla hayli ilginçtir bu toplantılar ve bazen bir komedi izlemekten daha bile iyi olabilir. Bir AA toplantısında konuşma yaptığınız zaman yaşamınızın eskiden nasıl olduğunu, başınıza neler geldiğini ve şimdi nasıl olduğunu anlatmanız beklenir. Birçok hikâyenin çok üzücü olması şaşırtıcı değildir. İnsanlar içki içmekten vazgeçmeye genellikle kahkahadan kırılarak karar vermezler. Gene de en üzücü hikâyeler bile bazen komik görünebilir ve o akşam Richmond Hill'de de böyle oldu.

Önce Toni konuştu. Bir süre bir kumarbazla evli kalmıştı ve adamın onu bir poker oyununda kaybedişini ve birkaç ay sonra geri kazanışını anlattı. Bu hikâyeyi daha önce duymuşum ama bu kez anlatış tarzı özellikle komik geldi. Konuşması boyunca sürekli gülüşmeler oldu ve sanırım esprili konuşma tarzı bulaşıcıydı çünkü ondan sonra ben kürsüye çıkınca kendimi, onun izinden giderek, önce devriye, sonra detektif olarak çalıştığım günlere ilişkin hikâyeler anlatırken buldum. Yıllardır hiç aklıma bile gelmeyen şeyler anlatıyordum ve anlattıklarım komikti.

Son olarak Richie konuştu. Körkütük içtiği yıllarda kendi halkla ilişkiler şirketini yönetiyordu ve bazı hikâyeleri harikaydı. Yıllarca her sabah günün ilk içkisini Bayard Sokağı'ndaki bir Çin lokantasında içmişti. "Metrodan çıkar, tezgâha beş dolar koyar, duble skoçumu içer, metroya geri döner ve büroma gelirdim. Hiçbir zaman onlara bir şey söylemedim, onlar da bana bir şey söylemediler. Orada güvenlikte olduğumu biliyordum, çünkü benimle ilgili hangi Allahın cezası şeyi bilebilirlerdi? Daha da önemlisi, bilseler bile kime anlatabilirlerdi?"

Toplantıdan sonra kahve içip kurabiye yedik. Üyelerden biri bizi otomobiliyle metroya kadar bıraktı.

Manhattan'a oradan da Columbus Circle'a geri döndük. Oraya vardığımızda saat on biri geçmişti. Toni aç olduğunu söyleyerek bir yerlerde yemek isteyip istemediğimizi sordu.

Richie özür dileyerek yorgun olduğunu ve erken yatmak istediğini söyledi. Ben ise kendi grubumuzdan birçok kişinin toplantıdan sonra genellikle gittiği kahve olan Alev'i önerdim.

Toni, "Sanırım biraz daha kaliteli bir yer istiyorum" dedi "Ve daha bol yemekli. Akşam yemeği yemedim.

Toplantıda birkaç kurabiye yemiştim ama bunların dışında öğle yemeğinden beri ağzıma lokma koymadım. Armstrong'un Yeri adlı bir yer duydun mu?"

Gülmem tutunca Toni bu kadar komik olan nedir diye sordu. "Eskiden orada yaşadım" dedim. "İçkiyi bırakmadan önce. Armstrong eskiden Dokuzuncu Cadde'de, Elli Yedi ile Elli Sekizinci sokaklar arasındaydı, yani kaldığım otelin hemen köşesinde. Orada yemek yedim, orada içerdim, çeklerimi orada bozdururdum, orada bir masam vardı, müşterilerimle orada buluşurdum, Allahım, uyumak dışında her şeyi orada yapardım. Belki de uyumuşumdur, kimbilir."

"Ve artık oraya gitmiyorsun."

"Gitmemeye çalışıyorum."

"Öyleyse başka bir yere gidelim. İçki içtiğim sırada buralarda oturmuyordum, dolayısıyla orayı lokanta sandım."

"Oraya gidebiliriz."

"Emin misin?"

"Neden olmasın?"

Yeni Armstrong bir blok batıda, Elli Yedinci ile Onuncu caddeler arasındaydı. Duvar kenarında bir masa seçtik. Toni kadınlar tuvaletine gidince ben de çevreme göz gezdirdim. Jimmy ortalıkta değildi ve tanıdığım kimse de yoktu; ne çalışanları, ne de müşterileri tanıyordum. Menü eskisinden daha şıktı ama hep aynı tür yemekler vardı, ayrıca duvarlardaki bazı fotoğraflarla sanat eserlerini de tanıdım. Lokantanın genel havası bir parça daha üst düzey ve yuppie tarzı olmuştu ve bir bardan daha çok kafe-bara benziyordu ama eskisinden çok da farklı değildi.

Geri döndüğünde Toni'ye bunları anlattım. Eski günlerde de klasik müzik çalıp çalmadıklarını sordu Toni.

"Her zaman" dedim. "Buraya ilk geldiğimde Jimmy'nin bir müzik kutusu vardı ama sonra makineyi atarak yerine Mozart ve Vivaldi aldı. Yeni müzik türü gençleri kovaladı ve herkesi mutlu etti."

"Yani Küçük Bir Gece Müziği'yle mi sarhoş olurdun?"

"İşe yarıyordu."

Toni hoş bir kadındı, benden birkaç yaş gençti ve içkiyi bırakma süremiz hemen hemen aynıydı. Yedinci Cadde'de kadın giysileri üreten bir yerin teşhir salonunu yönetiyordu ve patronlarından biriyle bir ya da iki yıldır ilişkideydi. Adam evliydi ve Toni de aylar boyu toplantılarda konuşmuş, ilişkiyi bitirmesi gerektiğini söylemişti ama sesi hiçbir zaman çok ikna edici çıkmamıştı ve ilişki devam ediyordu.

Toni uzun bacaklı, kare çeneli ve geniş omuzlu bir kadındı. Siyah saçlarını boyadığını tahmin ediyordum.

Ondan hoşlanıyor ve güzel olduğunu düşünüyordum ama bana çekici gelmiyordu. Ya da ben ona çekici gelmiyordum -sevgilileri her zaman evli, kel ve Yahudiydi. Ben bunların hiçbirini olmadığım için arkadaş olarak kalabildik.

Orada saat geceyarısını geçene kadar oturduk. Toni küçük bir salata ve bir tabak kırmızı biberli fasulye yedi.

Ben de bir çizburger yedim ve her ikimiz de çok miktarda kahve içtik. Jimmy'de her zaman iyi kahve bulunur. Eskiden kahveme burbon katardım ama şimdi sade olarak bile çok iyi geliyordu.

Toni Sekizinci Cadde, Kırk Dokuzuncu Sokak'ta oturuyordu. Birlikte, oturduğu apartmanın önüne kadar yürüdük, onu girişti bıraktım, sonra otele doğru yürümeye başladım. Bir blok gittikten sonra bir şey beni durdurdu. Belki Richmond Hill'deki konuşmadan etkilenmişim ya da bu kadar uzun bir süreden sonra Armstrong'un Yeri'ne gitmekten tedirgin olmuşum. Belki de nedeni kahveydi, belki havaydı, ayın durumuydu belki de. Nedeni ne olursa olsun huzursuz olmuşum. Küçük odamın dört duvarı arasına dönmek istemiyordum.

İki blok batıya yürüyerek Grogan'a gittim.

Orada hiç işim yoktu. Armstrong'un tersine Grogan tam bir bardı. Yiyecek servisi yoktu, klasik müzik yoktu, tavandan sarkan saksılı Boston eğrelti otları yoktu. Clancy Kardeşler, Bing Crosby ve Wolfe Tones'u seçebileceğiniz bir müzik kutusu vardı ama bu da fazla kullanılmazdı. Bir televizyon, bir dart, koyu renk ahşap duvarlar, karo döşeli yerler ve teneke kaplı bir tavan vardı. Pencerede Guinness birasıyla Harp birasının reklamının yapıldığı neon ışıklı bir tabela asılıydı. Guinness fiçidan satılıyordu.

Grogan'ın sahibi Mick Ballou'ydu ama ruhsatta ve mülkiyet belgelerinde başka birinin adı yazılıydı. Ballou iri yarı bir adamdı, sıkı içkiciydi, meslekten suçlu, soğukkanlı bir öfkesi ve ani şiddet gösterileri olan, arpacı kumrusu gibi düşünceli görünen bir adamdı. Kısa bir süre önce koşullar bizi bir araya getirmiş, tuhaf bir kimya da bizi birarada tutmuştu. Henüz bunun ne olduğunu çıkaramamıştım.

İçeride pek kalabalık yoktu, Ballou da orada değildi. Bir bardak soda söyleyerek bara oturdum. Kablolu kanallardan birinde bir film oynuyordu. Eski bir Warner Bros gangster filminin renkli versiyonu. Filmde Edward G. Robinson ve tanıdığım ama adını çıkaramadığım yarım düzine kadar artist oynuyordu. Filme beş dakika kadar takıldıktan sonra barmen televizyonun yanına giderek renk düğmesiyle oynadı ve film sihirli bir biçimde orijinal siyah-beyaz haline büründü.

"Bazı şeyler olduğu gibi bırakılmalı" dedi.

Filmin yarısını izledim. Sodam bittiği zaman bir Cola söyledim, Cola da bitince bara birkaç dolar bırakarak eve gittim.

Otel resepsiyonunda Jacob duruyordu. Melezdi; yüzünde ve ellerinde çiller vardı ve kıvrıkcık kızıl saçları tepeden açılmaya başlamıştı. Zor çapraz bulmaca kitapları alır ve mürekkepli kalemle çözmeye çalışır, bu arada kodeinle hafifçe kafayı bulurdu. Otel yönetimi bilinmeyen nedenlerle onu yıllar içinde birkaç kez işten atmış ama her seferinde tekrar işe almıştı.

Jacob, "Kuzinin aradı" dedi.

"Kuzinim mi?"

Otel resepsiyonunda Jacob duruyordu. Melezdi; yüzünde ve ellerinde çiller vardı ve kıvrıkcık kızıl saçları tepeden açılmaya başlamıştı. Zor çapraz bulmaca kitapları alır ve mürekkepli kalemle çözmeye çalışır, bu arada kodeinle hafifçe kafayı bulurdu. Otel yönetimi bilinmeyen nedenlerle onu yıllar içinde birkaç kez işten atmış ama her seferinde tekrar işe almıştı.

Jacob, "Kuzinin aradı" dedi.

"Kuzinim mi?"

"Gece boyu aradı. Dört beş kez aramış olmalı." Bana ait kutudan birkaç mesaj kâğıdı çıkararak mektupları yerinde bıraktı. "Bir, iki, üç, dört, beş" diye saydı. "Gelir gelmez aramanı söyledi kadın." Biri ölmüş olmalıydı, kim olduğunu merak ettim. Geriye kimlerin kaldığından emin değildim. Aile dağılılı uzun zaman olmuştu. Bazen yılbaşında bir iki kart alırdım, amca ya da kuzenlerden biri kente gelmişse ve zaman geçirmek istiyorsa çok arada bir de telefon gelirdi. Ama mesajı aldığımdan emin olmak için defalarca arayacak hangi kuzinim vardı?

Jacob, kadın demişti. Aramanı söyledi kadın.

Kâğıtları elime alarak en üsttekine baktım. Kuzin aradı, yazıyordu. Başka bir şey yok, zaman kısmı boş bırakılmıştı.

"Telefon numarası yok" dedim.

"Senin bildiğini söyledi."

"Kim olduğunu bile bilmiyorum. Hangi kuzin?"

Jacob kendini toplayarak iskemlesinde doğruldu. "Affedersin" dedi. "Burada biraz fazla yayıldım. Kâğıtlardan birine onun adını yazmıştım. Her seferinde yazmadım. Nasılsa hep aynı kişiydi."

Kâğıtları karıştırdım. Gerçekten de iki kez arayanın adını yazmıştı; öyle görünüyor ki ilk iki kâğıda. Lütfen kuzin Frances'i ara, diye yazıyordu birinde. Diğerinde: Kuzin Frances'i ara.

"Frances" dedim. "Doğru. Adı buydu."

Ne yazık ki Kuzin Frances'i hatırlayamıyordum. Erkek kuzenlerimden biri Frances adlı bir kadınla mı evlenmişti? Yoksa Frances bir kuzenin çocuğu muydu, adını hiç öğrenemediğim yeni bir kuzin miydi?

"Kadın olduğuna emin misin?"

"Elbette eminim."

"Çünkü bazen Francis bir erkek adıdır ve..."

"Ah, yapma. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kadını, adının Frances olduğunu söyledi. Kendi kuzinini tanımıyor musun?"

Öyle görünüyor ki tanımıyordum. "Beni adıyla mı istedi?"

"Matthew Scudder dedi."

"Ve gelir gelmez aramam gerektiğini söyledi."

"Doğru. Son arayışlarında saat epeyce geç olmuştu, o zaman bunu vurguladı. Ne kadar geç gelirse gelsin onu hemen aramanı söyledi."

"Ve numara bırakmadı."

"Senin bildiğini söyledi."

Bir süre orada, öylece durdum, kaşlarımı çatarak düşünmeye çalıştım. Birden yıllar geriye gitti, tekrar polis olmuşum, Altıncı Bölge'ye bağlı bir polis. Biri, "Sana telefon var Scudder" diyordu. "Kuzin Frances'tan."

Şimdi, "Ah, aman Allahım" dedim. "Bir şey mi oldu?"

Jacob'a, "Bir şey yok" dedim. "Sanırım bu o olmalı. Ondan başkası olamaz."

"Dedi ki..."

"Ne dediğini biliyorum. Sorun yok, doğru almışsın. Hatırlamam biraz sürdü, hepsi bu."

Jacob başını salladı. "Bazen" dedi, "böyle olur."

Telefon numarasını bilmiyordum. Eskiden bilirdim elbette, yıllar boyu çok iyi bilmiştim ama bir süredir bu telefonu çevirmediğim için şimdi hatırlayamıyordum. Ama adres defterimde vardı. O telefon numarasını son arayışımın sonra adres defterimi birkaç kez yenilemişim ama bir kez daha arayacağımı biliyor olmalıyım ki her seferinde yeni deftere geçirmeyi ihmal etmemiştim.

Elaine Maddell, diye yazmışım. Adres olarak da Doğu Elli Birinci Sokak. Ve gördüğüm an hatırladığım bir telefon numarası.

Odama telefon vardı ama bunun için üst kata çıkmadım. Lobideki paralı telefona gittim, deliğe bir çeyreklik attım ve numarayı çevirdim.

2

İkinci çalışta telesekreter devreye girdi ve Elaine'in mekanik sesi telefon numarasının son dört hanesini tekrarlayarak sinyal sesinden sonra mesaj bırakmamı söyledi. Sinyal sesini bekledikten sonra, "Aramanı istediğin kuzenin arıyor" dedim.

"Şimdi evdeyim ve numarayı biliyorsun, yani..."

"Matt, sen misin? Dur şu şeyi kapatayım. İşte. Şükürler olsun aradın."

"Geç saatlere kadar dışarıydım, mesajını yeni aldım. Bir iki dakika kuzen Frances'in kim olduğunu çıkaramadım."

"Sanırım uzun zaman oldu."

"Sanırım öyle."

"Seni görmem gerek."

"Tamam" dedim. "Yarın çalışıyorum ama biraz zaman ayırabilirim. Senin için hangi saat uygun? Sabah mı olsun?"

"Matt, seni gerçekten şimdi görmem gerek."

"Sorun nedir Elaine?"

"Buraya gelirsen anlatırım."

"Bana tarihin tekerrür ettiğini söyleme. Gene biri ana sigortayı mı attırdı?"

"Tanrım. Hayır, bundan da kötü."

"Sesin titriyormuş gibi çıkıyor."

"Ölümüne korkuyorum."

Elaine kolay korkan kadınlardan değildi. Hâlâ aynı yerde oturup oturmadığını sordum. Oturduğunu söyledi. Hemen oraya geleceğimi söyledim.

Otelden çıkarken sokağın karşı tarafında, doğuya doğru giden boş bir taksi gördüm. Seslendim, şoför ani bir frenle durdu. Koşturarak taksiye bindim. Şoföre Elaine'in adresini verdim ve koltuğa yaslandım ama arkama yaslanarak rahat rahat gitmeyi başaramadım. Pencereyi açarak koltuğun kenarına iliştim ve manzarayı seyrettim.

Elaine bir telekızdı, kendi evinde ve pezevengi ya da mafya bağlantıları olmadan kendi başına çalışan yüksek sınıftan genç bir fahişeydi. Polislik yaptığım dönemde tanışmıştık. Onu ilk kez detektif olmamdan birkaç hafta sonra görmüştüm. Village'da, gece vardiyasında çalışıyordum. Cebimdeki yeni altın rozetimle kendimi çok iyi hissediyordum. Elaine bir masada üç Avrupalı işadamı ve iki fahişeyle birlikte oturuyordu. Onu fark ettiğim zaman diğerlerinden daha az fahişe gibi ve çok daha çekici göründü bana.

Bir hafta kadar sonra onunla Batı Yetmiş ikinci Sokak'taki Poogan'ın Pub'ı adlı bir barda gene karşılaştım. Kiminle birlikte olduğunu bilmiyorum ama Danny Boy Bell'in masasındaydı, ben de Danny Boy'un yanına giderek merhaba dedim. Danny Boy beni Elaine de dahil olmak üzere masadaki herkesle tanıştırdı. Bu olaydan sonra Elaine'e kentte birkaç kez daha rastladım ve bir gece yemek için Brasserie'ye gittiğimde onun bir masada bir kız arkadaşıyla oturduğunu gördüm. Onlara katıldım. Bir süre sonra öbür kız tek başına gitti, ben de Elaine'le eve gittim.

Sonraki birkaç yıl onu hiç değilse bir kez görmediğim hiçbir hafta olmadı sanırım, iş ki ikimizden biri kent dışında olmasın. İlginç bir ilişkimiz vardı ve ikimize de yararlı olmuş görünüyordu. Ben onun için bir tür koruyucuydum; polislik becerileri ve polis bağlantıları olan, yaslanabileceği biri, biri bir şey yapmaya kalkarsa müdahale edebilecek biri. Sahip olmayı isteyebileceği bir erkek arkadaşına en yakın kişiydim, o da benim kaldırmayacağım kadar bir kız arkadaş ya da metrestti. Bazen dışarı çıkardık -yemeğe, Garden'da bir maça, bir bara ya da geceyarısı açık yerlere. Bazen çabuk bir içki ve çabuk bir sevişme için onun evine giderdik. Ona çiçek göndermek ya da doğum günlerini hatırlamak zorunda değildim ve her ikimiz de birbirimize âşıkımız gibi davranma zorunluluğu duymuyorduk.

O sırada evliydim tabii. Evliliğim berbattı ama o dönemde bunu anlamış olduğumdan emin değilim. Long Island'da bir evde oturan bir eşim ve iki küçük oğlum vardı. Evliliğimin süreceğini az çok varsayıyordum; tıpkı bölüm kuralları emekli olmamı zorunlu kılan kadar New York Polis Teşkilatı'nda çalışacağımı varsaymam gibi. O günlerde körkütük içki içiyordum ve içki henüz günlük hayatımı devam ettirmemi engellemese de görünmeyen etkileri de yok değildi. Yaşamımda görmek istemediğim şeyleri görmememi hayli kolaylaştırıyordu.

Ah, peki. Elaine ile aramızdaki ilişkide evli olmamamızın rahatlığı vardı sanırım. Ayrıca birbirlerine yardımcı olacak bu yolu bulan ilk polisler fahişe de değildik. Gene de birbirimizden hoşlanmamış olsak ilişkinin bu kadar uzun süreceğinden ya da bize bu kadar iyi uyacağından kuşku duyuyorum.

Elaine kuzinim Frances olmuştu, böylece kuşku uyandırmadan bana mesaj bırakabiliyordu. Bu şifreyi sık sık kullanmadık, çünkü buna fazla gerek olmadı; ilişkimiz öyleydi ki, onu arayan genellikle bendim ve ben de istediğim mesajı bırakabiliyordum. Elaine beni ya randevumuzu iptal etmek için ya da acil bir durum nedeniyle aradı.

Onunla telefonda konuşurken acil durumlardan -biri aklıma gelmişti, birinin ana sigortayı attırdığını hatırlatmıştım ona. Söz konusu kişi bir müşteriydi; Maiden Lane'de bürosu, Riverdale'da evi olan şişko, patent avukatlarından biri. Elaine'in devamlı müşterisiydi, ayda iki ya da üç kez ona gelirdi ve hiçbir zaman ona sorun çıkarmadı; ta ki bir öğleden sonra adli tıp doktorunun miyokardial enfarktüs dediği krizi onun yatağında geçirmeye karar verene kadar. Her telekızın karabasan listesinin üst sıralarında yer alan bir şeydir bu ve kızların çoğu böyle bir durum başlarına gelirse ne yapacaklarını pek düşünmemiştir. Elaine'in yaptığı ilk şey beni karakoldan aramak oldu. Ona benim dışarıda olduğumu söyledikleri zaman da mesajımı iletmelerini, bir aile sorunu söz konusu olduğunu, kuzin Frances'i aramam gerektiğini söyledi.

Karakoldakiler bana ulaşamazlardı ama yarım saat içinde ben onları aradım ve mesajı aldım. Onunla konuştuktan sonra güvенеbileceğim bir polis buldum. Birlikte onun evine gittik. Elaine'in yardımıyla zavallı orospu çocuğuna giysilerini giydirdik. Üç parçalı bir takım elbise giymişti. Bütün giysilerini üzerine geçirdik, kravatını bağladık, ayakkabılarını giydirdik, kol düğmelerini taktık. Arkadaşımınla birlikte kollarından tutarak yük asansörüne doğru sürükledik. Binanın kapıcılarından biri asansörü kata getirmişti. Ona arkadaşımızın içkiyi fazla kaçırdığını söyledik. Bunu yuttuğundan kuşku duyuyorum -sürüklediğimiz adam sızmış bir

insandan çok daha kaskatı görünüyordu- ama kapıcı bizim polis olduğumuzu biliyordu ve Bayan Mardell'in ona Noel'de verdiği bahşışleri hatırlıyordu. Bu nedenle bir kuşku duymuşsa bile bunu kendine sakladı. Karakolun sivil Plymouth'unu kullanıyordum. Servis çıkışına otomobili getirdim, ölü avukatı otomobilin içine tıktık. Adamı otomobile soktuğumuzda saat beşi geçmişti. Wall Street bölgesine geldiğimizde ise bürolar kapanmış, çalışanların çoğu evlerine gitmişti. Gold Sokak'ta adamın bürosunun belki üç blok ötesindeki dar bir sokağın girişine park ettik ve adamı oraya bıraktık.

Randevu defterinde o günün sayfasında "E.M.-3:30" yazıyordu. Bu pek anlaşılır bir şey değildi, bu yüzden defteri tekrar göğüs cebine yerleştirdim. Adres defterini inceledim. Elaine'in adı M harfinde yoktu ama adı ve adresi E harfinde bulunuyordu, yalnızca adı yazılıydı. Sayfayı tam yırtacaktım ki çeşitli yerlere yazılmış başka kadın adlarını da fark ettim. Dul eşine sorun yaratmak için bir neden göremediğimden defteri cebime koydum, daha sonra da yırtıp attım.

Cebinde bir sürü para vardı; beş yüz dolara yakın bir para. Bütün parayı alarak bana yardım eden polisle paylaştım. Birilerinin adamı soymuş gibi görünmesinin sakıncalı olmayacağını düşündüm. Kaldı ki biz almasak olay yerine gelen ilk polis alacaktı ve bu parayı hak etmiştik.

Oradan hiç dikkat çekmeden ayrıldık. Otomobille Village'a gelerek arkadaşşıma birkaç bardak içki ısmarladım. Sonra polis merkezini adımlı vermeden arayarak olayı anlattım. Adli tıp adamın başka bir yerde ölmüş olduğunu hemen fark etti ama ölüm doğal nedenlerle olduğu için yaygara koparmaya hiç neden yoktu. Yaşlı fahişe uzmanı şöhretine halel gelmeden ölmüştü, Elaine beladan uzak kalmıştı, ben de bir kahraman olmuşum.

Bu olayı AA toplantılarında birkaç kez anlattım. Bazen komik görünüyor, bazen de sıradan bir olay gibi. Sanırım nasıl anlatıldığına ya da nasıl dinlendiğine bağlı.

Elaine, Birinci ve İkinci caddeler arasındaki Elli Birinci Sokak'ta, altmışların başında kentin her yerinde pıtırak gibi biten şu beyaz tuğla apartmanlardan birinin on altıncı katında oturuyordu. Kapıcı Batı Hint Adaları'ndan bir siyahtı; teni çok koyu renkti, iri yarı bir gövdesi ve kusursuz bir duruşu vardı. Ona hem Elaine'in adını hem de kendi adını söyledikten sonra diyafonla konuşmasını bekledim. Kapıcı dinledi, bana baktı, bir şey söyledi, tekrar dinledi ve telefonu bana verdi. "Seninle konuşmak istiyor" dedi.

"Geldim" dedim. "Neler oluyor?"

"Bir şey söyle."

"Ne söylememi istersin?"

"Sigortayı attıran bir adamdan söz etmiştin. Adı neydi?"

"Bu da nedir, bir sınav mı? Sesimi tanıyamadın mı?"

"Bu alet sesleri bozuyor. Lütfen dediğimi yap. Sigortayı attıran adamın adı neydi?"

"Adını hatırlamıyorum. Bir patent avukatıydı."

"Tamam. Telefonu Derek'e ver."

Aleti kapıcıya verdim. Adam Elaine'in onayını dinledi sonra bana asansörü gösterdi. On altıncı kata çıkarak zil; çaldım. Diyafondaki törenden sonra bile Elaine kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden beni kontrol etti.

"İçeriye gir" dedi. "Yarattığım dramdan dolayı özür dilerim. Belki de saçmalıyorum iyice, ama belki de gerekli. Bilmiyorum."

"Neler oluyor Elaine?"

"Anlatırım şimdi. Burada olduğun için kendimi çok daha iyi hissediyorum ama hâlâ biraz tedirginim. Dur sana bir bakayım. Müthiş görünüyorsun."

"Sen de çok güzel görünüyorsun?"

"Öyle mi? Buna inanmak zor. Kötü bir gece geçirdim. Seni aramaktan başka çarem yoktu. En az altı kez aramış olmalıyım."

"Beş mesaj vardı."

"O kadarcık mı? Neden beş mesajın bir taneden daha zorlayıcı olacağını düşündüm bilmiyorum ama sürekli telefonu kaldırarak senin numaranı çevirdim."

"Beş mesaj daha iyi olabilir" dedim. "Görmezden gelmesi biraz daha zordur. Sorun nedir?"

"Sorun şu, korkuyorum. Ama şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Soruşturma için özür dilerim ama diyafondan sesi tanımak olanaksız. Bilgin olsun diye söylüyorum, patent avukatının adı Roger Stuhldreher'di."

"Nasıl da unutabildim?"

"Ne gündü ama." Elaine olayı hatırlayarak başını salladı. "Ama çok kötü bir evsahibiyim. Ne içersin?"

"Varsa kahve."

"Yaparım."

"Zahmet olacak."

"Hiç de değil. Hâlâ burbonlu mu seviyorsun?"

"Hayır, sade."

Elaine bana baktı. "İçkiyi bıraktın" dedi.

"Evet."

"Son kez seni gördüğümde biraz sorunların olduğunu hatırlıyorum. O zaman mı bıraktın?"

"O sıralarda, evet."

"Harika" dedi. "Gerçekten harika. Bana bir dakika izin ver, hemen kahve yapayım."

Oturma odası hatırladığım gibiydi; siyah ve beyaz hakimdi, beyaz bir kilim, krom ve siyah renkli deri bir kanepeler ve mat siyah mikadan raflar vardı. Odadaki tek rengi birkaç soyut resim sağlıyordu. Sanırım eskiden de aynı resimler vardı ama bunun için yemin edemezdim.

Pencerenin yanına gittim. İki binanın arasında East River'ın ve karşıda Queens'in görüldüğü bir açıklık vardı. Birkaç saat önce orada, Richmond Hill'de bir ayyaş grubuna komik öyküler anlatıyordum. Şimdi bütün bunlar yıllarca önceymiş gibi geliyordu.

Birkaç dakika pencerenin önünde durdum. Elaine iki kahve fincanıyla döndüğünde resimlerden birinin önündeydim. "Galiba bu resmi hatırladım" dedim. "Yoksa geçen hafta mı almıştın?"

"Yıllar önce aldım. Ani bir istekle Madison Caddesi'ndeki bir galeriden satın almıştım. Resim için bin iki yüz dolar ödedim. Duvara asılacak bir şeye bu kadar para ödediğime inanmıyorum. Beni tanırısın, Matt. Müsri değildir. Her zaman güzel şeyler satın aldım ama her zaman da para biriktirdim."

"Ve gayrimenkul aldın" dedim hatırlayarak.

"Kesinlikle. Bir pezevengi beslemiyor ya da uyuşturucu kullanmıyorsan bir sürü ev alabilirsin. Ama bir resme bu kadar para ödediğim için deli olduğumu düşündüm."

"Sana verdiği keyfe baksana."

"Keyiften daha fazlasını verdi canım. Şimdi kaç para olduğunu biliyor musun?"

"Anlaşılan epeyce fazla."

"En az kırk bin. Belki de elliye yakındır. Bu resmi satmam gerek. Bazen beni sinirlendiriyor, duvarda elli papellik bir resim asılı. Allah aşkına, ilk astığımda bile duvarımda bin iki yüz dolarlık bir şey olması beni tedirgin etmişti. Kahve nasıl?"

"İyi."

"Yeterince sert mi?"

"İyi, Elaine."

"Gerçekten harika görünüyorsun, bunu biliyorsun değil mi?"

"Sen de öyle."

"Ne kadar zaman oldu? Sanırım son kez birbirimizi üç yıl kadar önce görmüştük ama sen polislikten ayrıldıktan sonra birbirimizi fazla görmedik, bu da on yıla yakın olmalı."

"Bunun gibi bir şey."

"Hâlâ aynısın."

"Şey, saçlarım dökülmedi. Ama yakından bakarsan biraz griler de var."

"Benimkinde çok gri var ama ne kadar yakından da baksan göremezsin. Modern bilime teşekkür etmek gerek." Derin bir soluk aldı. "Ama paketin geri kalanı fazla değişmedi."

"Hiç değişmemiş."

"Şey, vücudum bozulmadı. Cildim de hâlâ iyi. Ama itiraf etmeliyim ki, formumu korumak için hiçbir zaman bu kadar uğraşmam gerekeceğini düşünmezdim. Haftada üç sabah jimnastiğe gidiyorum, bazen haftada dört. Ayrıca yiyip içtiklerime de dikkat ediyorum."

"Hiçbir zaman içkici olmadın."

"Hayır ama eskiden Tab'ı fıçıyla içerdim, Tab, ardından diyet kola. Bunların hepsini kestim. Şimdi saf meyve suyu ya da su içiyorum. Günde bir kahve içiyorum, günün ilk işi bu. Şimdi içtiğim kahve özel koşullara bir taviz."

"Belki bu koşulların neler olduğunu anlatmalısın."

"Oraya geliyorum. Biraz rahatlamam gerek. Başka ne yapıyorum? Çok yürüyorum. Yediklerime dikkat ediyorum. Neredeyse üç yıldır vejetaryenim."

"Bifteği severdin."

"Biliyorum. İçinde et olmayan yemeğe yemek demezdim."

"Ya Brasserie'de yediğin neydi?"

"Tripes à la mode de Caen."

"Doğru. Düşünmekten hiç hoşlanmadığım bir yemek ama kabul etmeliyim ki lezzetliydi."

"En son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum. Üç yıla yakın süredir ağızma hiç et koymadım, ilk yıl balık yerdim, sonra bunu da kestim."

"Bayan Doğal."

"C'est moi."

"Sana yaramış."

"İçki içmemek de sana yaramış. Burada oturmuş birbirimize ne kadar iyi göründüğümüzü söylüyoruz. Yaşlandığını böyle anlar insan, böyle derler değil mi? Matt, son doğum günümde otuz sekiz yaşındaydım."

"Bu, o kadar da kötü değil."

"Sana göre öyle. Son doğum günüm üç yıl önceydi. Şimdi kırk bir yaşındayım."

"Bu da çok kötü değil. Ayrıca göstermiyorsun."

"Göstermediğimi biliyorum. Ya da belki de gösteriyordumdur. Kırk yaşına giren Gloria Steinem'a biri yaşını hiç göstermediğini söylemiş. Gloria da, 'Evet gösteriyorum' demiş. 'Şimdi, kırk yaşındakiler böyle gösteriyor.'" "İyi bir yorum."

"Ben de öyle düşünüyorum. Tatlım, ne yaptığımı biliyor musun? Erteleyip duruyorum."

"Biliyorum."

"Gerçek olmasını önlemek için. Ama gerçek. Bugün postadan bu çıktı. Bana katlanmış bir gazete kupürü verdi, ben de açtım. Üzerinde orta yaşlı bir erkeğin vesikalık bir fotoğrafı vardı. Gözlük takmıştı, saçları düzgün taralıydı, özgüvenli ve iyimser görünüyordu: Başlıkla hiç uyumlu olmayan bir ifade. Üç sütun halinde İŞADAMI EŞİNİ, ÇOCUKLARINI VE KENDİNİ ÖLDÜRDÜ diye yazıyordu başlıkta. Başlığın altında olay ayrıntılarıyla anlatılmıştı. Canton ve Massillon'da dört mağazası olan Sturdevant Mobilyalarının sahibi Philip Sturdevant, Walnut Hills'deki evinde, anlaşılan, cinnet geçirmişti. Karısını ve üç küçük çocuğunu mutfak bıçağıyla öldürdükten sonra polisi aramış ve yaptıklarını anlatmıştı. Polis olay yerine geldiğinde Sturdevant'ı başına sığırdığı tek kurşunla ölü bulmuştu. Gazete parçasından başımı kaldırdım. "Korkunç bir şey" dedim.

"Evet."

"Onu tanıyor muydun?"

"Hayır."

"Öyleyse..."

"Kadını tanıyordum."

"Karısını mı?"

"Onu her ikimiz de tanıyorduk."

Gazeteye tekrar baktım. Kadının adı Cornelia'ydı ve yaşının otuz yedi olduğu belirtilmişti. Çocukları, altı yaşında Andrew, dört yaşında Kevin ve iki yaşında Dolcey'di. Cornelia Sturdevant, diye düşündüm ve kafamda hiç ışık yanmadı. Şaşırarak Elaine'e baktım.

"Connie" dedi.

"Connie mi?"

"Connie Cooperman. Onu hatırlarsın."

"Connie Cooperman" dedim ve o zaman sarışın neşeli kızı hatırladım. "Aman Allahım" dedim. "Nasıl oldu da... orası neredeydi? Canton, Massillon, Walnut Hills. Bütün bu yerler nerede?"

"Ohio. Kuzey Ohio, Akron'dan fazla uzak değil."

"Oraya nasıl gitti?"

"Philip Sturdevant ile evlenerek. Onunla, bilmiyorum, yedi ya da sekiz yıl önce tanışmıştı."

"Nasıl? Adam müşterisi miydi?"

"Hayır, böyle bir şey değil. Connie tatile çıkmıştı, bir haftasonu kayak yapmak için Stowe'a gitmişti. Adam da oradaydı, boşanmıştı ve sevgilisi yoktu, Connie'ye âşık oldu. Zengin miydi bilmiyorum ama rahat bir yaşam sürüyordu, mobilya mağazaları vardı ve bu işten iyi para kazanıyordu. Connie'ye deli gibi bağlandı, onunla evlenmek ve çocuk sahibi olmak istedi."

"Bunu da yaptılar."

"Yaptılar. Connie adamın harika olduğunu düşünüyordu. New York'taki yaşamından uzaklaşmaya hazır. Tatlı ve cilveliydi, erkekler ondan hoşlanıyordu ama doğuştan orospu diyebileceğin biri değildi."

"Sen öyle misin?"

"Hayır, değilim. Aslında Connie'ye çok benziyorum, her ikimiz de bu işe sürüklenmiş NYK'lardık. Ben bu işte başarılı oldum, hepsi bu."

"NYK nedir?"

"Nevrotik Yahudi Kızı. Yalnızca başarılı olmakla kalmadım. Yaşam beni yutmadan iyi yaşamayı da başardım. Yaşam birçok kızı yavaş yavaş tüketir, başlangıçtaki özgüvenlerini azar azar yok eder. Ama beni bu biçimde incitmedi."

"Hayır."

"Hiç değilse çoğunlukla böyle düşünüyorum." Bana cesur bir gülümseyişle baktı. "Zaman zaman geçirdiğim kötü bir gece dışında ve herkesin yaşamında böyle geceler vardır."

"Kesinlikle."

"Connie'ye başlangıçta iyi gelmiş olabilir. Lise döneminde tombul ve pek popüler olmayan bir kızdı. Erkeklerin onu istediğini, çekici bulunduğunu görmek ona yararlı oldu. Ama sonra iş, cazibesini kaybetti. Philip Sturdevant ile tanıştığı, adam ona deli gibi âşık olduğu için şanslıydı. Çocuk sahibi olmak için Ohio'ya gittiler."

"Sonra adam Connie'nin geçmişini öğrendi ve deliye dönerek onu öldürdü."

"Hayır."

"Hayır mı?"

Elaine başını hayır anlamında salladı. "Baştan beri biliyordu. Connie ona ilişkilerinin en başında anlatmıştı. Bunun çok cesur ve çok doğru bir davranış olduğu da ortaya çıktı, çünkü bu durum kocasını rahatsız etmedi. Öbür türlü aralarında bir sır hep olacaktı. Kocasını ayakları yere basan bir adamdı. Connie'den on beş yirmi yaş daha büyüktü ve iki kez evlenmişti. Yaşamı boyunca Massillon'da oturmasına karşın hayatı sürekli yolda geçmişti. Connie'nin ömrünün birkaç yılını böyle yaşamış olmasına aldırmadı. Kimbilir belki biraz da hoşuna gitti, özellikle Connie'yi bu yaşamdan uzaklaştırdıktan sonra."

"Ve ondan sonra mutlu yaşadılar."

Elaine bunu duymazdan geldi. "Zaman içinde ondan birkaç mektup aldım" dedi. "Yalnızca birkaç tane, çünkü hiçbir zaman mektuplara yanıt verme alışkanlığını edinmedim ve yanıt vermeyince insanlar sana yazmaktan vazgeçiyorlar. Çoğunlukla ondan Noel'de bir kart alırdım. İnsanların kendi çocuklarının resimlerinden hazırladıkları kartları bilirsin. Bu kartlardan birkaç tane yolladı. Güzel çocuklar ama insan bunu zaten bekliyor. Adam yakışıklıydı, gazetede ki resimden bunu görebilirsin. Connie'nin ne kadar hoş olduğunu da hatırlıyorsundur."

"Evet;"

"Gönderdiği son kartı saklamış olmayı isterdim. Biriktiricilerden biri değilim. Ocak ayının onu oldu mu, bütün yılbaşı kartları çöpe gider. Yani sana gösterebileceğim bir kart yok ve bir ay sonra yeni bir kart daha almayacağım, çünkü..."

Sessizce ağladı, omuzları çökmüş, sarsılıyordu, ellerini yumruk yapmıştı. Bir iki dakika sonra kendini topladı, derin bir soluk aldı ve ağlamayı kesti.

"Adamın bunu neden yaptığını merak ediyorum" dedim.

"O yapmadı. Bunu yapacak bir tip değil."

"İnsanlar şaşırtıcı şeyler yapabilirler."

"Bunu o yapmadı." Elaine'e baktım.

"Canton ya da Massillon'da tek bir insan bile tanımıyorum" dedi. "Orada tanıdığım tek kişi Connie'ydi, onun beni tanıdığını bilen tek kişi de Philip Sturdevant'tı ve şimdi her ikisi de ölü."

"Yani?"

"Öyleyse gazete yazısını bana kim gönderdi?"

"Herhangi biri göndermiş olabilir."

"Ha!"

"Senden bir arkadaşına ya da komşusuna söz etmiş olabilir. Cinayet ve intihardan sonra arkadaşı Connie'nin eşyalarını karıştırmış ve adres defterini bulmuştur. Kent dışındaki arkadaşını olaydan haberdar etmek istemiştir."

"Yani bu arkadaş gazeteden yazıyı kesip tek başına mı yollamış? Tek bir açıklama yazmadan mı?"

"Zarfın içinde hiç not yok mu?"

"Hiçbir şey yok."

"Belki bir not yazdı ama zarfın içine koymayı unuttu. İnsanlar böyle şeyleri hep yaparlar."

"Zarfın üstüne kendi adresini yazmayı da mı unutmuş?"

"Zarf sende mi?"

"Öbür odada. Üzerinde el yazısıyla adım ve adresim yazılı sıradan bir beyaz zarf."

"Görebilir miyim?"

Elaine başını salladı. İskemleme yerleşip elli bin dolar değerinde olduğu sanılan resme baktım. Bir keresinde silahımı üzerine boşaltmak üzereydim. Bu olayı uzun zamandır düşünmemiştim. Şimdi ise bunun üzerinde epeyce düşüneceğim gibi geliyor.

Zarf Elaine'in tarif ettiği gibiydi: Ucuz ve izi bulunamaz, beş sentlik bir zarf. Zarfın üzerine Elaine'in adı ve adresi büyük harflerle yazılmıştı. Sol üst köşede ya da arkasında gönderen adresi yoktu.

"New York damgası" dedim.

"Biliyorum."

"Demek ki Connie'nin bir arkadaşı olsa..."

"Arkadaşı gazete yazısını New York'a kadar getirdi ve postaya attı."

Ayağa kalkıp pencere kenarına yürüdüm. Hiçbir şey görmeden dışarıya baktıktan sonra ona döndüm. "Diğer bir varsayım" dedim, "başka birinin onu öldürmüş olması. Ve çocukları. Ve kocasını."

"Evet."

"Ve cinayet ve intihar süsü vermiş. Olay sırasında polise telefon etmiş. Sonra olayın yerel gazetede yayınlanmasını beklemiş, yazıyı kesmiş ve New York'a yanına getirerek postaya atmış."

"Evet."

"Sanırım aynı kişiyi düşünüyoruz."

"Connie'yi öldüreceğine yemin etti" dedi. "Ve beni. Ve seni."

"Yemin etti, değil mi?"

"Sen ve senin bütün kadınların, Scudder.' Sana söylediği buydu."

"Birçok kötü adam birçok şey söyler. Hepsini ciddiye alamazsın." Gidip zarfı tekrar elime aldım, psişik titreşimlerini anlayabilecekmişim gibi. Titreşim varsa bile anlamayacağım kadar gizliydi.

"Neden şimdi, Allah aşkına?" dedim. "Ne kadar oldu, on iki yıl mı?"

"Yaklaşık o kadar."

"Gerçekten o olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Onun yaptığını biliyorum."

"Motley."

"Evet."

"James Leo Motley" dedim. "Aman Allahım."

3

James Leo Motley. Bu adı ilk kez yine bu dairede duymuştum, ama siyah-beyaz oturma odasında değil. Bir öğleden sonra Elaine'i arayarak kısa bir süre sonra ona gitmişim. Elaine bana burbon, kendisine de diet kola koydu ve birkaç dakika sonra yatak odasına geçtik. Sonrasında parmağımın ucunu göğüs kafesindeki morarmış yere değdirerek ne olduğunu sordum.

"Neredeyse seni arayacaktım" dedi. "Dün öğleden sonra bir konuğum vardı."

"Ya!"

"Yeni biri. Telefonla aradı, Connie'nin bir arkadaşı olduğunu söyledi. Connie Cooperman'ın. Onunla tanışmıştın, hatırladın mı?"

"Elbette."

"Telefon numaramı ondan aldığını söyledi. Konuştuk, sesi düzgün çıkıyordu ve buraya geldi. Ondandır hoşlanmadım."

"Sorun neydi?"

"Tam olarak bilmiyorum. Onda tuhaf bir şey vardı. Gözleriyle ilgili bir şey."

"Gözleri mi?"

"Bakışları. Süpermen'in nesi vardı? X-ışını mı? Bana bakınca kemiklerime kadar görüyormuş gibi hissettim." Elimi üzerinde gezdirdim. "Güzel tenini kaçırmış olurdu o zaman" dedim.

"Çok ürpertici bir şeydi bu. Sürüngenimsi, sinekleri gözleyen kertenkele gibi. Ya da yılan gibi. Kıvrılmış, hiç uyanda bulunmadan saldırmaya hazır."

"Görünüşü nasıldı?"

"Bu da tedirginliğimin bir parçası olabilir. Tuhaf bir görüntüsü var. Çok uzun ve dar bir yüz. Sıçan rengi saçlar, kötü bir saç kesimi, şu çorba kâsesi gibi olanlardan. Ona keşişe benzer bir görüntü vermiş. Çok soluk bir cilt. Sağlıksız ya da hiç değilse öyle görünüyor."

"Çekici görünüyor."

"Vücudu da tuhaftı. Tamamen sertti."

"İşinizde aradığınız şey bu değil mi?"

"Kamışı değil, bütün vücudu. Bütün kasları her an gerginmiş gibi, hiç gevşemiyormuş gibi. Zayıf ama hayli kaslı. Ne diyorsunuz, sıırım gibi."

"Ne oldu?"

"Yatağa gittik. Onu hemen yatağa götürmek istedim, çünkü olabilecek en kısa sürede buradan çıkmasını istiyordum. Ayrıca boşalmasını sağlarsam biraz sakinleşirdi, ben de eskisi kadar gergin olmazdım. Onu bir daha görmeyeceğimi biliyordum. Aslında onu yatağa götürmeden çıkmasını isteyecektim ama yapabileceklerinden korktum. Aslında bir şey yapmadı ama hoş olmayan bir hali vardı."

"Kaba mıydı?"

"Tam olarak değil. Bana dokunuş tarzı. Birinin dokunma biçiminden çok şey öğrenebilir insan. Bana benden nefret edermiş gibi dokundu. Demek istiyorum ki, böyle bir şeye kim katlanmak ister ki?"

"Bu çürük nasıl oldu?"

"Sonra oldu. Adam giyindi, duş almak istemedi, ben de önermedim, çünkü GİTMESİNİ istiyordum. Bana şöyle bir baktı ve olasılıkla artık birbirimizi sık sık göreceğimizi söyledi. Bu senin düşüncen, diye düşündüm içimden ama bir şey söylemedim. Çıkmak üzereydi ve bana henüz para vermemiş ya da komodinin üzerine koymamıştı."

"Parayı baştan almıyor musun?"

"Hayır, hiçbir zaman almam. Önceden tartışmaya girmem, adam kendiliğinden verirse başka ve genellikle de vermezler. Birçok erkek sevişme bedavaymış, bana verdikleri para bir hediyeymiş gibi düşünmekten hoşlanır, bunda bir sorun yok. Her neyse, bana para vermeden gitmeye davrandı ve neredeyse buna izin verecektim."

"Ama vermedin."

"Hayır, çünkü kızmıştım ve eğer bana böyle bir pislikmişim gibi davranıldıysa hiç değilse bunun karşılığını almalıydım. Bu yüzden gülümseyerek, 'Biliyorsun, bir şey unuttun' dedim. Adam, 'Bir şey mi unuttum?' dedi. 'Ben telekızım' dedim. Bunu bildiğini ve gördüğü anda bir orospuyu hemen tanıyacağını söyledi."

"Güzel."

"Buna tepki göstermedim ama yaptığım işin karşılığında para aldığımı söyledim. Bunun gibi bir şey, nasıl bir cümle kurduğumu hatırlamıyorum. Adam bana çok soğuk bir bakışla baktı ve 'Ben para ödemem' dedi. O zaman aptallaştım. Gitmesine izin verebilirdim ama bunun egoyla ilgili bir sorun olabileceğini düşünerek ödeme yapmasını beklemediğimi, belki bana bir hediye vermek isteyeceğini söyledim."

"Ve sana vurdu."

"Hayır. Bana doğru yürüyünce geri geri gittim. Şuradaki duvara sırtımı yaslayana kadar üstüme gelmeye devam etti. Elini üstüme koydu. Giyiniktim, üzerimde bir bluz vardı. Elini tam buraya koydu ve iki parmağıyla bastırdı. Orada bir sinir ya da bir tür basınç noktası olmalı, çünkü çok acıdı. O sırada hiç iz yoktu. Bu sabaha kadar da görünmedi."

"Olasılıkla yarın daha kötü olacak."

"Harika. Şimdi acıyor ama korkunç bir acı değil bu. Ama bastırırken acı dayanılmaz derecede yoğundu. Dizlerimin bağı çözüldü ve yemin ederim gözlerim karardı. Bayılacağımı sandım."

"Bunu iki parmağını bastırarak mı yaptın?"

"Evet. Sonra beni bıraktı, destek için duvara tutunmuşum. Pis pis sırıtarak, 'Birbirimizi sık sık göreceğiz' dedi, 've ben sana ne dersem onu yapacaksın.' Sonra gitti."

"Connie'yi aradın mı?"

"Ona ulaşamadım."

"Bu palyaço tekrar gelirse..."

"Ona defolup gitmesini söyleyeceğim. Telaşlanma, Matt, bu kapıdan bir daha giremeyecek."

"Adını hatırlıyor musun?"

"Motley. James Leo Motley."

"Sana göbek adını da mı söyledi?"

Elaine başını salladı. "Ona Jimmy dememi de istemedi. James Leo Motley. Ne yapıyorsun?"

"Yazıyorum. Belki oturduğu yeri bulabilirim."

"Central Park'ta, düz bir taşın altında."

"Belki sabıka kaydını da bulabiliriz. Tarifine bakılırsa bu beni şaşırtmaz."

"James Leo Motley" dedi. "Defterini kaybedersen beni ara. Unutmayacağım bir ad bu."

Adamın adresini bulamadım ama kaydını buldum. Altı ya da yedi kez tutuklanmıştı ve bunların çoğu kadınlara yönelik tacizlerdi. Her davada kurban şikâyetini geri almış ve dava düşmüştü. Bir keresinde Van Wyck Ekspres Yolu'nda bir trafik kazası yapmış ve diğer aracın sürücüsünü ağır biçimde dövmüştü. Bu olay da mahkemeye yansımış ve Motley birinci dereceden saldırganlıkla suçlanmıştı. Ancak görgü tanıklarının ifadesine göre kavgayı diğer sürücü başlatmış ve elinde de bir kriko varmış, oysa Motley kendisini silahsız savunmuştu. Durum buysa, öbür adamı hastanelik edecek kadar ellerini iyi kullanıyor olmalıydı.

Altı ya da yedi tutuklama, hüküm yok. Bütün suçlar şiddet içeriyor. Bundan hoşlanmadım ve Elaine'i arayarak bulduklarımı anlatacaktım ama ona ulaşamadım.

Bir iki hafta sonra Elaine beni aradı. Aradığı sırada ekip odasındaydım, dolayısıyla kendisini Kuzen Frances olarak tanıtmamasına gerek yoktu.

"Buradaydı" dedi. "Canımı yaktı."

"Hemen geliyorum."

Elaine, Connie'yi bulmuştu. Connie başta konuşmak istememiş ama sonunda James Leo Motley'i son birkaç haftadır gördüğünü kabul etmişti, Adam onun numarasını birinden almıştı, Connie kim olduğundan emin değildi ve adamın ilk ziyareti Elaine'inkinden pek de farklı olmamıştı. Motley ona kendisine para ödemeyeceğini ve sık sık görüşeceklerini söylemişti. Onun da canını yakmıştı -kötü biçimde değil ama dikkatini çekmeye yetecek derecede.

Ondan sonra haftada birkaç kez ortaya çıkmıştı. Connie'den para istemeye başlamış ve sevişme sırasında ya da sonrasında canını acıtmayı sürdürmüştü. Ona sürekli nelerden hoşlandığını bildiğini, onun ucuz bir orospu olduğunu ve bu biçimde muamele görmesi gerektiğini söylüyordu. Ona, "Artık erkeğin benim" demişti. "Sen bana aitsin. Ben senin sahibim, bedeninin ve ruhunun sahibi."

Konuşma Elaine'i anlaşılır nedenlerle alt üst etmişti ve bana anlatmayı istiyordu; tıpkı benim ona Motley'in kaydını anlatmak istediğim gibi. işi oluruna bırakmıştı; beni görene kadar bekleyecekti, orospu çocuğunu bir daha görmeyeceği için tehlikede olmadığını düşünüyordu. Connie ile konuştuğu günün ertesi günü adam aradığında Elaine ona meşgul olduğunu söyledi.

Motley, "Benim için zaman yarat" dedi.

"Hayır" dedi Elaine. "Sizi bir daha görmek istemiyorum, Bay Motley."

"Başka bir seçimin olduğunu düşünmene neden olan nedir?"

Elaine, "Seni serseri" dedi. "Bak, ikimize de bir yıllık yap olur mu? Numaramı kaybet."

İki gün sonra Motley tekrar aradı. "Fikrini değiştirmen için sana bir şans daha vermeyi düşündüm" dedi.

Elaine ona canın cehenneme diyerek telefonu yüzüne kapattı.

Apartmanın üç kapıcısına da önce kendisini aramadan kimseyi yukarı göndermemelerini söyledi. Bu zaten standart bir uygulamaydı ama Elaine yine de onları birkaç kez uyardı. Motley'in adamı olacaklarından korkarak yeni müşterilerle birkaç randevusunu iptal etti. Apartmandan çıkarken takip edildiği ya da hiç değilse gözleendiği duygusuna kapılıyordu. Rahatsız edici bir duyguydu bu ve Elaine zorunlu olmadıkça dışarı çıkmamaya başladı.

Aradan birkaç gün geçip de adamdan ses soluk çıkmayınca Elaine gevşemeye başladı. Beni aramaya niyetlendi, Connie'yi de tekrar aramaya niyetlendi ama ikimizi de aramadı.

O öğleden sonra bir telefon geldi. Tanıdığı bir adam, birkaç ayda bir gördüğü bir stüdyo yöneticisi Batı Yakası'ndan kente gelmişti. Elaine bir taksiye binerek adamın Sherry-Netherland'daki dairesinde kolay bir buçuk saat geçirdi. Adam ona her tür film dedikodusunu anlattı, iki kez sevişti ve ona yüz ya da iki yüz dolar verdi. Para taksi ücretine yetiyordu da artıyordu bile.

Elaine evine döndüğünde Motley'i deri koltukta otururken buldu; adam ona hiç de gülümsemiyordu. Kapıdan dışarıya çıkmaya çalıştı ama içeriye girer girmez, onu görmeden önce kapıyı kilitlemiş, zincirini takmıştı.

Elaine kapıyı açmadan Motley onu yakaladı. Kapıyı kilitlememiş olsa bile Motley'nin nasıl olsa onu bir biçimde yakalayabileceğini söyledi Elaine. "Asansörde" dedi, "ya da koridordaki halıda düşebilirdim ya da bunun gibi bir şey olabilirdi. Kaçamazdım. Motley kaçmama izin vermeyecekti."

Motley, Elaine'i yatak odasına savurdu, giysilerini yırtarak üstünden çıkardı. Elleriyle ona vurdu. İlk neden olduğu çürük artık kaybolmaya yüz tutmuştu ama parmakları hemen aynı noktaya gitti; acı bıçak gibi keskindi. Uyuğunun arasında bir nokta daha vardı ki, yarattığı acı nedeniyle Elaine öleceğini sanmıştı. Motley, Elaine'in iradesi, direnme gücü yok olana kadar parmaklarının baskısıyla canını yakmaya devam etti. Sonra onu yüzükoyun yatağa fırlattı, pantolonunu çıkardı ve zorla anal seks yaptı.

Elaine, "Ben bunu yapmam" dedi sonradan bana. "Acı verir ve tiksindirici olduğunu düşünüyorum. Anal seksten hiç hoşlanmadım. Bu yüzden yapmam. Yıllardır yapmamıştım. Ama bu kez o kadar kötü değildi aslında, çünkü anal seksin verdiği acı Motley'in parmaklarıyla yaptıklarının yanında hiç kalır. Ayrıca bu kez her şeye yabancılaşmış gibiydim. Beni öldüreceklerinden korkuyordum ve buna da yabancılaşmıştım."

Motley ona arkadan tecavüz ederken bir yandan da konuşuyordu. Onun zayıf, aptal ve pis olduğunu söyledi. Yalnızca hak ettiğini ve gizliden gizliye istediği şeyi alacağını söyledi. Bundan hoşlandığını söyledi.

Kadınlarına her zaman istedikleri şeyi verdiğini söyledi. Kadınların çoğu canının yakılmasını istiyor, dedi. Bazıları da öldürülmek istiyordu.

"Beni öldürmeye aldırmaacağını söyledi. Bir süre önce bana çok benzeyen bir kızı öldürdüğünü söyledi. Önce kızı öldürmüş, öyle dedi, sonra düzmüş. Ölü bir kızı düzmenin canlı kadar iyi olduğunu söyledi, belki daha bile iyiymiş. Henüz sıcakken yaparsan, dedi. Ve kokmaya başlamadan önce."

Motley daha sonra Elaine'in cüzdanını açarak, Sherry'de daha yeni kazanmış olduğu para da dahil olmak üzere bütün parasını aldı. Elaine artık onun kadınlarından biriydi, böyle söyledi. Bu işe bütün gücünü vermeliydi. Yani onu görmeye geldiği zaman para vermesini bekliyordu. Yani bir daha onu görmeyi reddetmeyecek, kesinlikle bir daha küfretmeyecek, kötü sözler söylemeyecekti. Bunu anlıyor muydu? Evet dedi Elaine. Anlıyordu. Anladığından emin miydi? Evet dedi Elaine. Emindi.

Motley ona sırtıttı ve elini saçlarında gezdirdikten sonra uzun çenesini tuttu. "Anladığından emin olmak istiyorum" diyerek bir eliyle Elaine'in ağzını kapattı ve göğüs kafesindeki duyarlı yeri bulmak için diğer elini kullandı. Bu kez Elaine bayıldı, kendine geldiğinde Motley gitmişti.

Yaptığım ilk şey Elaine'i On Sekizinci Bölge'ye götürmek oldu. İkimiz Klaiber adlı bir polis odasında oturduk. Elaine, Motley'i saldırganlık, dayak ve fiil-i livata ile suçlayan bir şikâyet yazdı. "Daha başka suçlar da var" dedim. "Cüzdanından para aldı, yani soygun ya da zorla para alma ya da her ikisi. Ayrıca evine o yokken girdi."

"Zorlayarak girdiğine ilişkin bir belirti var mı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır ama gene de yasadışı bir giriş."

Klaiber, "Zaten fiil-i livata var" dedi.

"Yani?"

"Fiil-i livata ve eve izinsiz girme, her ikisini iddia ederseniz jürinin kafası karışır. Aynı şeyi iki farklı biçimde söylediğinizi düşünürler." Elaine izin isteyip tuvalete gidince Klaiber öne doğru eğilerek, "Kız arkadaşın falan mı Matt?"

"Son birkaç yıldır birçok yararlı bağlantı kaynağı diyelim istersen."

"İyi, ona muhbir diyelim. Oyunun içinde değil mi?"

"Yani?"

"Yani şikâyetçi bir fahişeyse taciz suçunda bulunmanın ne kadar zor olduğunu söylememe gerek yok. Bırak tecavüz ya da fill-i livatayı, saldırı bile zor. Jüri onun yaptığı tek şeyin her zaman sattığı şeyi vermek olduğunu düşünecek."

"Bunu biliyorum."

"Bildiyini tahmin etmiştim."

"Arama emrinin bir işe yarayacağını da sanmıyorum. Bilinen son adresi Times Alanı'nda bir otel ve bir buçuk yıldır orada oturmuyor."

"Ah, onu aramışsın."

"Biraz. Olasılıkla kent merkezinde bir pansiyonda kalıyor ya da bir kadınla birlikte yaşıyor ve her iki durumda da bulunması zor. Yalnızca şikâyetin dosyaya konulmasını istiyorum. Bunun bir zararı olmaz."

Klaiber, "Anladım" dedi. "Peki, öyleyse sorun yok. Kucağımıza düşerse diye bir arama emri de çıkaralım."

Anita'yı arayarak ona birkaç gün geç saatlere kadar kentte kalmam gerektiğini söyledim. Bırakamayacağım bir iş üzerinde olduğumu açıkladım. Bunu daha önce de yapmıştım: Bazen işler zorladığı için, bazen de kendimi Long Island'a gidecek gibi hissetmediğim için. Her zamanki gibi bana inandı ya da inanmış gibi davrandı. Sonra elimdeki bütün işleri temizledim; bazılarını bıraktım, bazılarını da başkalarına pas ettim. Elimde beni engelleyecek bir iş olsun istemiyordum. James Leo Motley'i yakalamak istiyordum ve hemen yakalamak istiyordum.

Motley'e tuzak kuracağımızı, onun da yem olması gerektiğini söyledim Elaine'e. Bu düşünceye bayılmadı, adamla tekrar aynı odada olmayı gerçekten hiç istemiyordu ama sıkı kadındı ve yapılması gerekeni yapmak istiyordu.

Elaine'in yanına taşındım, beklemeye başladık. Elaine bütün randevularını iptal ederek grip olduğunu ve bir hafta boyunca çalışamayacağını söyledi herkese. "Bu bana bir servete mal olacak" diye yakındı. "Bu adamlardan bazıları beni bir daha aramayabilir."

"Yalnızca zor elde edileni oynuyorsun. Seni daha da çok isteyecekler."

"Evet, Motley'le nasıl olduğuna bir bak."

Evden hiç çıkmadık. Elaine bir kez yemek pişirdi ama geri kalan zamanlarda yemek sipariş ettik. Daha çok pizza ve Çin yemekleriyle yaşadık. İçki dükkânı burbon getiriyordu, Elaine köşedeki dükkândaki çocuğu bir kasa Tab getirmesi için ayarlamıştı.

İki gün geçtikten sonra Motley aradı. Elaine oturma odasındaki telefonda konuştu, ben de yatak odasındaki paralelden dinledim. Konuşma şu biçimde geçti:

Motley: Merhaba, Elaine.

Elaine: Ah, merhaba.

Motley: Kim olduğumu biliyorsun.

Elaine: Evet.

Motley: Seninle konuşmak istiyorum, iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Elaine: Hı-hı.

Motley: İyi misin? Sen?

Elaine: Ben ne?

Motley: Sen iyi misin?

Elaine: Sanırım iyiyim.

Motley: İyi.

Elaine: Sen...

Motley: Bana ne olmuş?

Elaine: Geliyor musun?

Motley: Neden?

Elaine: Yalnızca merak ettim.

Motley: Gelmemi mi istiyorsun?

Elaine: Şey, tek başımayım. Yalnızlık çekiyorum.

Motley: Dışarı çıkabilirsin.

Elaine: Kendimi çıkabileceğim gibi hissetmiyorum.

Motley: Hayır, sürekli evde oturuyorsun, değil mi? Dışarı çıkmaya korkuyor musun?

Elaine: Sanırım öyle.

Motley: Neden korkuyorsun?

Elaine: Bilmiyorum.

Motley: Sesini yükselt. Seni duyamıyorum.

Elaine: Neden korktuğumu bilmiyorum dedim.

Motley: Benden korkuyor musun?

Elaine: Evet.

Motley: İyi. Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi gelmeyeceğim.

Elaine: Ya!

Motley: Ama bir iki gün içinde geleceğim. Ve sana ihtiyacın olan şeyi vereceğim Elaine. Her zaman sana ihtiyacın olan şeyi verdim, değil mi?

Elaine: Gelmeni isterdim.

Motley: Yakında Elaine.

Telefonu kapayınca oturma odasına geçtim. Elaine deri kanapede oturuyor, bitkin görünüyordu. "Kendimi bir yılanın tehdit ettiği kuş gibi hissettim. Rol yapıyordum elbette. Direncimin kırıldığını, gerçekten bana, ruhuma ve bedenime sahip olduğunu düşünmesini sağlamaya çalışıyordum. Yuttu mu dersin?"

"Bilmiyorum."

"Ben de. Yutmuş gibi görünüyordu ama belki o da rol kesiyor, benimle oyun oynuyordu. Evden hiç çıkmadığımı biliyor. Belki de gözlüyordu."

"Mümkün."

"Belki de dürbünüyle bir yerlere tünemiştir, belki Allahın belası pencerelerden içeriye görüyordur. Biliyor musun, rol yapıyordum ama yarı yarıya ikna edici de oldum sonunda. Derinliklerin çekiciliği gibi bir şey. İnsanın kendini kaptırması ve boğulması o kadar kolaydır ki. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım."

"Sence nasıl içeriye girdi. Evvelki gün, Sherry'de Bay Filanca ile düzüşürken. Kapıcıyı atlattı, sonra içeriye girdi. Bunu nasıl yapabilir?"

"Kapıcıyı atlatmak o kadar zor değil."

"Biliyorum ama buradakiler hayli iyi. Ya kapı? Zorla içeriye girdiğine ilişkin hiç belirti olmadığını söyledin."

"Belki bir anahtarı vardır."

"Nasıl anahtarı olabilir? Ona anahtar vermediğime eminim ve anahtarlarım da eksik değil."

"Connie'de buranın anahtarı var mı?"

"Ne için, çiçekleri sulamak için mi? Hayır, kimsede anahtar yok. Sende bile anahtar yok. Sende yok, değil mi? Sana hiç anahtar vermedim, değil mi?"

"Hayır, vermedin."

"Kesinlikle Connie'ye de vermedim. Nasıl içeriye girdi? Kapıda iyi bir kilit var."

"Evden çıkarken kapıyı anahtarla kilitler misin?"

"Sanırım. Her zaman kilitlerim."

"Çünkü kilitlemediysen, kredi kartıyla bile kapıyı açabilir. Balmumu ya da sabunla kalıbını çıkaracak kadar uzun bir süre anahtarını eline geçirmiş de olabilir. Ya da kilitleri anahtarsız açabiliyordun"

Elaine, "Ya da belki yalnızca parmak uçlarını kullanmıştır" diye tahminde bulundu, "ve kapıyı açmıştır."

Oradaki dördüncü gecemde dörde çeyrek kala telefon çaldı, iki saat kadar önce, midem Early Times dolu olarak uyumuştum ve bütün sistemim alev alev yanıyordu. Telefonun çaldığını duydum ve uyanmak istedim ama iradem pusu dağıtacak kadar güçlü değildi. Uyanık olduğumu sandım ama vücudum Elaine'in yatağında ve zihnim bir tür rüya görüyordu. Sonra Elaine beni sarsarak uyandırmaya çalıştı. Örtüyü üstümden çekerek bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım.

Elaine, "Telefondaki oydu" dedi. "Buraya geliyor." Saatin kaç olduğunu sordum, Elaine de söyledi. "Bana bir saat tanınmasını, bir kızın en iyi haliyle görünmek isteyeceğini söyledim. Yarım saat dedi, bu benim için yeterli bir süreymiş. Buraya geliyor, Matt. Şimdi ne yapacağız?"

Ona kapıcıyı arayarak bir konuk beklediğini söyledim. Elaine kapıcıya, Bay Motley'i yukarıya göndermesini ama o yukarı çıkarken haber vermesini söyledi. Telefonu kapadıktan sonra banyoya geçerek iki dakika düşün altında kaldı, kurulandı ve giyinmeye başladı. Hangi giysiyi seçtiğini hatırlamıyorum ama birkaç farklı giysi deneyerek kararsızlığından yakındı.

"Bu çok aptalca" dedi. "Bir randevu için hazırlandığımı sanır insan."

"Belki de hazırlanıyorsundur."

"Evet, kaderle boktan bir randevuya. Sen iyi misin?"

"Biraz uyuşuk gibiyim" diye itiraf ettim. "Belki biraz, kahve yapabilirsin."

"Elbette."

Giyindim, iki saat önce çıkardığım, birkaç gündür giymekte olduğum giysileri üzerime geçirdim. O günlerde işe çıktığımda genellikle takım elbise giyiyordum -hâlâ giyiyorum, çoğunlukla- ve takım elbiseyi giydim. Kravatımı doğru bağlamakta sıkıntı çektim ve iki kez girişimde bulunduktan sonra anlamsız bir şey olduğu kafama dank etti, yakamdan çıkararak bir iskemlenin üstüne attım.

Polis teşkilatının omuz askılığıyla bana verdiği bir 38'liğim vardı. Tabancayı bir iki kez çektim, sonra ceketimle kılıfı çıkararak tabancayı belime soktum, arkamda küçük bir yumru oluştu

Burbon şişesi yatağın yanındaki masanın üzerindeydi. Dibinde belki bir bardağın yarısı kadar kalmıştı.

Kapağını açtım ve şişeden küçük bir yudum içtim. Yaşlı ocağın yanması için yalnızca küçük bir yudum.

Elaine'e seslendim ama bana yanıt vermedi. Takım elbisenin ceketini tekrar giyerek silahımı çekme pratiği yaptım. Bu hareket beceriksizce geldi bana, ki ölümle prova yaparken her tür hareket böyle gelebilir. Tabancayı karnımın sol tarafına geçirerek çaprazdan çekmeyi denedim ama bundan daha da az hoşlandım ve askılığı tekrar takmayı düşündüm.

Belki tabancayı çekmeme gerek kalmayacaktı. Belki elimde tutmam yeterli olurdu. Bu gösterinin koreografisini henüz yapmamıştık, Elaine onu içeriye aldığı anda nerede olacağıma karar vermemiştik. Elaine kapıyı açtığı anda kapının arkasında beklememin, sonra adam içeriye girince silahımı çekerek kapının arkasından çıkmanın en basit davranış olacağını düşündüm. Ama belki de doğru an için mutfakta ya da banyoda bekleyerek ona biraz zaman tanımak anlamlı olurdu. Bunda psikolojik bir üstünlük de var gibiydi ama senaryoda işlerin ters gitmesi olasılığı da vardı. Elaine'in tedirginliği, diyelim onu uyabilir ya da aniden tuhaf bir şey yapmaya kalkışabilirdi. Kaldı ki çılğınlar çılğınca şeyler yapmaya yatkındır. Bu onların alamet-i farikasıdır.

Tekrar Elaine'e seslendim ama anlaşılın, suyun sesinden beni duymuyordu. Tabancayı tekrar belime soktum, sonra çıkarıp elimde tutarak oturma odasına giden kısa koridoru geçtim. Canım kahve istiyordu, hazır olmuştusa tabii ve senaryoyu nasıl oynayacağımızı da konuşmak istiyordum.

Oturma odasına yürüyerek mutfaka yöneldim ama birden durdum, çünkü Motley sırtı pencereye dönük olarak duruyordu. Elaine yanında, onun biraz önündeydi. Motley bir elini onun koluna, dirseğinin biraz üstüne koymuştu, diğer eliyle de bileğini sıkıca tutuyordu.

"Silahını bırak. Şimdi, hemen, yoksa onun kolunu kırarım."

Silah ona dönük değildi ve dik de tutmuyordum. Parmaklarım tetiğin çevresinde değildi. Tabancayı ordövr tabağını tutar gibi tutuyordum.

Silahi bıraktım.

Elaine onu iyi tarif etmişti: İnce uzun bir vücut, etsiz ama sarılmış bir yay gibi sıkı, dar yüz, tuhaf saç kesimi. Biri çorba kâsesinin dış çevresini yusuvarlak makaslamıştı, saçları kafasında bir takke gibi duruyordu. Burnu uzundu, uç kısmı etliydi, dudakları da dolgundu. Alnı geriye doğruydı ve çıkıntılı kaşlarının altında gözleri çukurdu. Gözlerinin rengi bir tür kirli kahverengiydi ve içlerindeki anlamı okumak olanaksızdı. Yüz hatları ve saç biçimi birleşerek ona şeytani bir papaz gibi bir ortaçağ görüntüsü vermişti ama giysileri bu görüntüye uygun değildi. Yakasında ve kol ağzlarında deri şeritler olan ve dirseklere deri parçalar konulmuş yeşil fitilli kadifeden spor ceket giymişti. Kat yerleri bıçak gibi ütülenmiş pantolonu haki rengindeydi ve hafif topuklu, uçlarında gümüş rengi tokalar olan yılan derisi botları vardı. Gömleği western tarzıydı, düğme yerine çitçit kullanılmıştı ve turkuaz çizgileri olan bir kravat takmıştı.

"Sen Scudder olmalısın" dedi. "Pezevenk polis. Elaine benim burada olduğumu sana söylemek istedi ama sürpriz yapmanın daha hoş olacağını düşündüm. Ona senin sürprizlerden hoşlanan bir adam olduğundan emin olduğumu söyledim. Elaine'e ses çıkarmamasını söyledim, o da hiç ses çıkarmadı, canını yaktığım zaman bile. Ona söylediğim her şeyi yapar.; Nedenini biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü onun için en iyi olanı bildiğimi kavramaya' başlıyor. Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum." Rengi vücudunda hiç kan yokmuş gibi soluktu. Yanındaki Elaine'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu; yüzünden bütün kanı çekilmişti, kanıyla birlikte bütün gücü ve kararlılığı da yok olmuş görünüyordu. Korku filmindeki zombilere benziyordu.

Motley tekrar, "Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum" dedi, "ve ihtiyacı olmayan tek şey onun için pezevenklik yapan ahmak bir polis."

"Ben onun pezevenği değilim."

"Ya! Öyleyse nesen? Resmi nikâhlı kocası mı? Şeytani âşığı mı? Doğumda birbirinden ayrılmış ikiz kardeşi mi? Uzun zaman önce kaybolmuş piçi mi? Bana ne olduğunu söyle."

İnsanın dikkati olmadık zamanlarda tuhaf şeylere takılabiliyor. Sürekli ellerine bakıyordum. Elleri Elaine'in kolunu bileğinden ve dirseğinin üstünden tutmaya devam ediyordu. Elaine bana onun ellerinde büyük bir güç olduğunu; anlatmıştı ve doğruyu söylediğinden kuşku duymuyordum ama eller hiç de o kadar güçlü görünmüyordu. Büyük elleri vardı, parmakları uzun ve eklem yerlerinde düğüm düğümdü. Tırnakları kısaydı ve dibine kadar kesilmişti.

"Onun arkadaşımı" dedi.

"Onun arkadaşı benim. Ben onun arkadaşları ve ailesiyim." Bu cümlelerin yarattığı sesin tadını çıkarmak istermişçesine bir an durdu. Bundan çok hoşlanmışa benziyordu. "Başka kimseye ihtiyacı yok onun. Sana kesinlikle ihtiyacı yok." Ön dişleri görünecek biçimde gülümsedi. Dişleri büyüktü ve biraz düzensizdi. At dişleri. Canlı bir sesle, "Artık hizmetinize ihtiyaç yok" dedi. "Çalışma süreniz sona erdi. Kıçına bir tekme atıldı, seni bok herif. Seni ortalıkta görmek istemiyor. Orada durma öyle, ucuz evlerdeki çamaşır iplerine asılı donlar gibi görünüyor yüzün. Git. Defol!"

"Şey, bilmiyorum" dedim. "Elaine beni davet ettiği için buradayım, senin davetinle değil. Şimdi, gitmemi istiyorsa..."

"Söyle ona, Elaine."

"Matt..."

"Söyle ona."

"Matt, belki gitsen iyi olacak."

Gözlerimle ona anlatmaya çalışarak baktım. "Gerçekten gitmemi istiyor musun?"

"Gitsen iyi olur sanırım."

Yenilgiyi kabul etme konusunda tereddüt geçirdim, sonra omuzlarımı silktim. "Öyle olsun" diyerek silahımı koyduğum masaya doğru yürüdüm.

"Orada dur! Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ne yapıyormuş gibi görünüyor? Silahımı alacağım."

"Buna izin veremem."

"Öyleyse cehenneme bile gitmiyorum" dedi. "Bu benim görev tabancam ve burada bırakırsam kulaklarıma kadar boka batarım."

"Onun kolunu kırarım."

"Boynunu bile kırsan aldırمام. Silahımı almadıkça hiçbir yere gitmiyorum." Bir an düşündüm. Sonra, "Bak, namlusundan tutacağım. Bununla kimseyi vurmak istemiyorum. Yalnızca silahımı alıp gitmek istiyorum."

Motley bunu düşünürken, iki adım daha atarak siyahı namlusundan tutmak üzere uzandım. Silahı onun görüş alanında tutuyordum ki bir tehlike yaratmadığını görebilsin. Zaten onu vuramazdım; aramıza Elaine'i koymuştu ve parmakları etine gömülmüş gibi duruyordu. Elaine acı çekiyorsa bile galiba bunun farkında değildi. Yüzünde yalnızca korku ve umarsızlık karışımı bir ifade vardı.

Silahı elime alarak sağ öne doğru yürüdüm. Ona yaklaşıyor ama sehpayı aramıza yerleştirmeye çalışıyordum. Sehpa düz kare biçimliydi, sanırım beyaz formika kaplı kontrplaktan yapılmıştı. Yürürken, "Hakkını vermek zorundayım, beni aptal yerine koydun. Kapıcıya görünmeden nasıl girdin?"

Motley yalnızca gülümsedi.

"Peki kapıdan nasıl girdin?" diye sordum. "Kilit sağlam, Elaine de sende anahtar olmadığına yemin ediyor? Yoksa anahtarın var mı? Yoksa kapıyı sana Elaine mi açtı?"

"Silahı bırak" dedi, "ve git."

"Ya, bunu mu? Seni rahatsız mı ediyor?"

"Sana bırak dedim."

"Seni rahatsız ediyorsa" dedim, "al bakalım." Ve silahı ona fırlattım.

Elaine'in kolunu çok sıkı tutuyordu, bu da büyük bir hataydı. Tepki gösterme süresini yavaşlattı. Bir şey yapmadan önce kolu bırakması gerekiyordu ve refleks olarak tam tersine elini sıkınca Elaine bağırdı. Sonra Elaine'i bırakarak tabancayı tuttu ama o sırada ben üstüne fırlatmak için sehpayı bir tekme atmıştım. Sert bir tekmeydi. Sehpa baldırına çarptı, ben de sehpanın, dolayısıyla onun üstüne atladım, ikimiz de soluğu duvarda aldık -pencereyi az farkla kaçırmıştık- ve çarpmanın etkisiyle Motley soluksuz kaldı. Ben onun üstüne düşmüştüm, kendimi kurtardığımda Motley hâlâ yerde yatıyordu. Çenesine sıkı bir yumruk çaktım, gözleri cam gibi odu. Yakasından kavrayarak duvara fırlattım ve üç kez karnına vurdum. Adam sanki kastan yapılmıştı ama tüm gücümü yumruklarıma vererek onu devirdim, iki büküm oldu, kolumu savurdum, bir omuz geçirdim ve dirseğimle çenesine bir darbe indirdim. Dünyası karardı.

Yerde kumaştan bir bebek gibi yatıyordu; başı ve omuzları beyaz duvara dayalıydı, bir bacağını içeri çekmişti, diğeri upuzun duruyordu. Kesik kesik soluyarak durup ona baktım. Ellerinden biri yerdeydi, parmakları birbirinden ayrık duruyordu. Elaine'in kolunu sıkıca tutan parmakların görünüşünü hatırladım ve ayağımı birkaç santim hareket ettirerek elinin üstüne koymak, sonra bütün ağırlığımı o ayağıma vermek, şu çelik parmakların gücünü yok edip edemeyeceğimi görmek isteği duydum.

Bunun yerine tabancamı alarak belime taktım, sonra Elaine'e döndüm. Rengi biraz yerine gelmişti. Harika görünmüyordu ama Motley onun kolunu tutarken görüldüğünden çok daha iyiydi.

"Boynumu kırmasına aldırmayacağını söylediğin zaman..." dedi.

"Haydi, Elaine. Onu uyutmaya çalıştığımı anlamış olman gerek."

"Evet, bir şey planladığınızı biliyordum. Ama işe yaramayacağından korkuyordum. Sırf meraktan, aldırıp aldırmadığınızı anlamak için boynumu kırabileceğinden korkuyordum."

"Kimsenin boynunu kıramayacak" dedim. "Ama onu ne yapacağımızı düşünmem gerek."

"Onu tutuklamayacak mısınız?"

"Elbette. Ama korkarım bundan paçayı kurtarır."

"Dalga mı geçiyorsun? Bütün bu olanlardan sonra mı?"

"Zor bir dava olur" dedim. "Sen bir telekızsın, jüriler de fahişelere yönelik şiddete fazla aldırıyor. Kız ölmemişse tabii."

"Bir kızı öldürdüğünü söyledi."

"Belki yalnızca böbürleniyordu. Doğru olsa bile, ki doğru olabileceğini düşünüyorum, bırak dava açmayı, kızın kim olduğunu ya da ne zaman öldürdüğünü bile bilmiyoruz. Bir polis memuruna saldırdı ve tutuklanmaya direndi ama iyi bir savunma avukatı ilişkimizi kuşkulu bir duruma getirebilir."

"Nasıl?"

"Pezevenmişim gibi gösterebilir. Bu da Motley'in aklanmasını sağlar. İlişkimizi en iyi haliyle görseler bile, sorun çıkar. Bir telekızla arkadaşlık eden evli bir polisim. Mahkeme salonunda nasıl etki yapacağını bir düşün. Ve sicilde."

"Onun daha önce de tutuklandığını söylemiştin."

"Doğru ve aynı nedenle. Ama jüri bunu bilmeyecek."

"Neden? Şikâyetler geri alındığı için mi?"

"Mahkûm olsa ve cezasını yatmış olsa bile bunu bilmezler. Eski sicil ceza davalarında geçerli değildir."

"Nedenmiş o?"

"Bilmiyorum" dedim. "Hiç anlayamadım. Önyargı yaratacağı düşünölmüş olabilir ama bu da genel resmin bir parçası değil mi? Jüri bunu neden bilmesin ki?" Omuzlarımı; silktim. "Connie ifade verebilir" dedim. "Motley onun canını yaktı ve seni tehdit etti. Ama ifade verir mi?"

"Bilmiyorum."

"Vereceğini sanmam."

"Olasılıkla vermez."

"Bir şeye bakmak istiyorum" diyerek Motley'in üzerine; eğildim. Hâlâ baygındı. Belki camdan yapılmış bir çenesi vardı. Böyle bir boksör vardı, Bob Satterfield. En sıkı yumruklara bile bana mısın demezdi ama çenesine vurduğun anda ona kadar saydırdı.

Motley'in ceket cebini karıştırdıktan sonra Elaine'e elimdekini göstermek için doğruldum. "Bu işe yarar" dedim. "Küçük bir otomatik, 25'lik herhalde. Kesinlikle kaydı yoktur ve silah taşıma ruhsatı olmadığından da adım gibi eminim. İkinci dereceden ölümcül bir silahın izinsiz taşınması bu, C sınıfı suç."

"İyi mi yani?"

"Göz çıkarmaz. Olay şu, onun için kefaletin çok yüksek olmasını istiyorum ve avukatının davayı görüşmelerle çözemeyeceği kadar ciddi bir şeyle suçlanmasını istiyorum. Sıkı hapis yatmasını istiyorum. Orospu çocuğunun teki, yakasını sıyırmamak bu işten." Ona baktım. "Yapacak mısın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İfade verecek misin?"

"Elbette."

"Bu kadar değil. Mahkemede yemin ederek yalan söyler misin?"

"Ne söylememi istiyorsun?"

Kısa bir süre onu inceledim. "Sanırım söylersin" dedim. "Şansımı deneyeceğim."

"Ne demek istiyorsun?"

Silahtaki parmak izlerini cebimdeki mendille sildim. Motley'in omuzlarıyla duvar arasına bir kolumu koyarak onu yarı çömelik hale getirdim. Göründüğünden daha ağırdı, bu kadar zayıf görünen bir adama göre fazla ağır. Vücudunun sertliğini hissedebiliyordum. Kasları baygınken bile tam olarak gevşememişti.

Silahı Motley'in sağ eline tutuşturdum, işaret parmağını tetik yuvasına sokarak parmağını kıvırdım. Silahın emniyetini buldum ve açtım. Elimi onun elinin üstüne sararak vücudunu birkaç derece daha dik hale getirdim ve silahın yöneldiği yere baktım. Resimlerden birine, daha sonra elli bin dolar değerinde olduğu ortaya çıkan resme nişan almıştı. Silahı biraz sola çekerek Motley'in parmağını tetiğe bastırdım ve duvarda bir delik açtım. İkinci atışı biraz daha yukarı yaptırdım, üçüncüsü ise neredeyse tavana saplandı. Sonra Motley'i bıraktım. Tekrar yere ve duvara düştü, silah elinden yanına kaydı.

"Bana silah çektim" dedim. "Sehpayı ona fırlattım. Sehpa ona çarpınca dengesini kaybetti ama düşerken üç el ateş etti, sonra üstüne atlayarak onu yere devirdim."

Elaine başını sallıyordu, yüzündeki yoğunluk görölmeye değerdi. Silah sesleri onu şaşırtmışsa bile kendini çabuk toplamış görünüyordu. Elbette silah sesleri çok yüksek değildi ve küçük mermiler fazla zarar vermemişti, yalnızca duvarda küçük düzgün delikler vardı:

"Ateş etti" dedim. "Bir polisi öldürmeye çalıştı. Yakasını sıyırayabileceği bir şey değil bu."

"Buna yemin ederim."

"Edeceğini biliyorum" dedim. "İfade vereceğini biliyorum." Yanına giderek bir iki dakika onu kollarımda tuttum. Sonra yatak odasına geçerek burbon şişesini aldım. Telefonu açıp polis çağırmadan önce küçük bir yudum içmiştim, polislerin gelmesini beklerken de geri kalanını içtim.

4

Elaine hiçbir zaman mahkemede ifade vermek zorunda kalmadı. Savcıya yeminli ama yalan ifade verdi; bunda da mükemmeldi, silahın ortaya çıktığı ana kadar gerçeği tam olarak anlattı, sonra üzerinde çalıştığımız senaryoyu açıkladı. Hikâyem aynıydı ve fiziksel kanıtlar da bunu destekliyordu. Motley'in parmak izi silahın üzerindeydi, tam bulmayı bekledikleri yerde, parafin testi sağ elinde barut kalıntısı olduğunu tespit etmişti, yani ateş ettiğinin kanıtı. Silah gerçekten de kayıtlı değildi ve Motley'in silah bulundurma ya da taşıma ruhsatı yoktu.

Motley, bırak ateş etmeyi, silahı daha önce görmediğini söyledi. Anlattığına göre, telefonda Elaine'le fahişelik hizmetinden yararlanmak üzere konuştuğundan sonra Elli Birinci Sokak'taki eve gelmişti. Söz konusu gecedden

önce Elaine'i hiç görmediğini, onunla sevişme olanağı bulamadığını, çünkü benim içeriye dalarak onu taciz ettiğimi, para sızdırmaya çalıştığımı, bunda başarılı olamayınca da, kendisi tahrik etmediği halde üstüne saldırdığımı söyledi. Kimse bunu yutmadı. Onu ömründe ilk kez görüyorsa neden bir hafta önce Elaine onun hakkında şikâyetle bulunmuştu? Suç kaydı kanıt olarak sayılmayabilirdi, jüri üyelerinin bunu bilmemesi gerekiyordu ama bölge savcısının bilmeye pekâlâ hakkı vardı. Bu yüzden yargıç çeyrek milyon dolarlık kefalet ücreti saptadı. Motley'in avukatı, müvekkilinin hiçbir zaman hüküm giymediğini belirterek buna karşı çıktı ama yargıç kadınlara yönelik şiddetten dolayı bütün o tutuklama kayıtlarına ve Connie Cooperman'ın vermeye ikna edildiği destekleyici ifade bakarak kefaletin düşürülmesine karşı çıktı.

Motley duruşma gününe kadar hücrede kaldı. Devlet ona karşı bir dizi suçlamada bulunuyordu, listesin en üstünde bir polis memurunu öldürmeye teşebbüs vardı. Avukat müvekkiline ve ona karşı getirilen kanıtlara bakarak anlaşma yapmaya hazır olduğunu söyledi. Bölge savcılığı da anlaşma yapmak istiyordu; önemli bir dava değildi, kamuoyunun çok büyük bir duygusal yatırımı yoktu. Üstelik Elaine'le ben sıkı bir biçimde sorgulandıktan sonra herkes için yüz kızartıcı bir durum ortaya çıkabilirdi. Öyleyse neden pazarlığa oturulup devletin zamanıyla parası kurtarılmasın? Ana suçlamayı cezai yasanın 120.11 kısmının ihlal edilmesi teşebbüsüne indirdiler: Bir polis memuruna ağır saldırı. Bütün yan suçlamaları düşürdüler ve karşılığında James Leo Motley de Tanrı'nın ve herkesin gözü önünde suçlu olduğunu kabul etti. Yargıç daha önceki suçları kanıt yokluğundan dolayı göz önüne almadı ve devlet cezaevinde bir-on yıl arası hapis cezası verdi. Hüküm verildikten sonra Motley bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini sordu. Yargıç söyleyebileceğini belirtti ama hükümden önce de bu şansa sahip olduğunu hatırlattı. Belki de sonuna kadar dilini tutmasının nedeni kurnazlıktı: Aynı cümleyi daha önce söylemiş olsa, yargıç kesinlikle cezanın en üst sınırından ceza verecekti.

Motley şöyle dedi: "Bu polis beni faka bastırды bunu biliyorum, bunu o da biliyor, pezevenk orospu çocuğu. Dışarı çıktığım zaman o ve şu iki orospu için büyük planlarım var." Sonra soluna dönerek uzun çenesini bana uzatmak için başını eğdi. "Sen ve senin kadınların, Scudder. İşimiz daha bitmedi, seninle benim." Birçok serseri tehditte bulunur. Hepsi aynı biçimde davranır, hepsi masummuş gibi, hepsi oyuna getirilmişler gibi. Öyle ki insan, hapse giren hiç kimsenin suçlu olmadığını düşünecek neredeyse. Motley söylediklerinde ciddiymiş gibi görünüyordu ama hepsi böyle görünür zaten. Ve hiçbir sonunda hiçbir şey yapmaz.

On iki yıl önce olmuş bir olaydı bu. İki üç yıl sonra ben Elaine Mardell ya da James Leo Motley'le ilgisi olmayan nedenlerle polislikten ayrıldım. Ayrılmamın belki nedeni değilse de onu kolaylaştıran olay bir gece Washington Heights'da olanlardı. Bir barda tek başıma birkaç kadeh içki içerken iki adam ortaya çıkarak barmeni vurdular. Peşlerinden sokağa fırladım ve her ikisini de vurdum. Birini öldürdüm ama bir kurşun altı yaşındaki bir kızı ağır yaraladı. Kızın o saatte orada ne işi vardı bilmiyorum ama sanırım aynı şey benim için de söylenebilirdi.

Polis olduğum için olaydan dolayı herhangi bir soruşturmaya uğramadım ama ondan sonra ne işe ne de yaşamıma karşı bir isteğim kalmadı. Polislikten ayrıldım, aynı sıralarda baba ve koca olmaya çalışmaktan da vazgeçerek kente taşındım. Bir otel odası ve köşede bir bar buldum.

Sonraki yedi yıl belleğimde biraz bulanık, gerçi Allah biliyor ya güzel anları da vardı. İçki uzun süredir etkisini gösteriyordu. Yolun bir yerinde çalışmayı bıraktım ama gene de içki içmeyi sürdürdüm, çünkü başka seçenek göremiyordum. Sonra detoksikasyon koşullarına ve hastanelere yatmaya, sızıp kaldığım zamanlar üç dört gün baygın kalmaya başladım ve bir nöbet geçirdim; böyle şeyler oldu işte. Eskiden nasıldı, neler oldu ve şimdi nasıl...

Elaine, "O dışarıda, bir yerlerde" dedi.

"Onun olması imkânsız gibi geliyor. Yıllar önce çıkmış olmalı. Yargıcın o zaman ona bu kadar az ceza vermesi o zaman canımı sıkıyordu."

"Ama hiçbir şey söylemedin."

"Seni endişelendirmek istemedim. Ama bir-on aldı, yani bir yıldan daha kısa sürede de dışarıya çıkabilirdi.

Bunun olacağını hiç tahmin etmedim, şartlı tahliye olabilecek ya da minimum cezayı çektikten sonra bırakılacak bir tip gibi gelmedi bana ama bu durumda bile üç ya da dört yıl, en iyi olasılıkla diyelim beş yıl sonra çıkacağını tahmin ettim. Bu süre birçok insanın öfke besleyebileceğinden daha uzun. Ama beş yıl yatmışsa, yedi yıldır özgür demektir. Connie'nin peşinden gitmek için ne kadar bekledi?"

"Bilmiyorum."

"Ne yapmak istiyorsun, Elaine?"

"Bunu da bilmiyorum. Galiba valize birkaç şey tıkip, bir taksiye atlayarak dosdoğru havaalanına gitmek istiyorum.; Sanırım istediğim şey bu."

Bu ani isteği anlayabiliyordum ama ona bunun bana biraz olgunlaşmamış bir plan gibi geldiğini söyledim.

"Sabah birkaç telefon konuşması yapayım" dedim. "Bir şey yapmıştır belki ve hâlâ kodestedir. Green Haven'da kilitliyse Brezilya'ya uçmak aptallık olur."

"Aslında ben daha çok Barbados sahillerini düşünüyordum."

"Ya da ölmüşse" dedim. "Oradan bir ceset torbasıyla çıkmak için iyi bir aday olduğumu düşünmüştüm o sıralar. Düşman kazanacak bir tip, birinin bıçak saplaması uzun sürmez."

"Öyleyse o gazete yazısını kim gönderdi?"

"Onu listeden silip sikkemeceğimizi anlayana kadar bunu düşünmeyelim istersen."

"Tamam. Matt. Bu gece burada mı kalacaksın?"

"Elbette."

"Aptalca olduğumu biliyorum ama kendimi daha iyi hissedeceğim. Sence mahsuru yok, değil mi?"

"Yok."

Çarşaf, battaniye ve bir yastık getirerek kanepeyi benim için hazırladı. Yatağın yarısını önermişti ama kanepede daha rahat edeceğimi, huzursuz olduğumu ve dönüp durarak onu rahatsız etmek istemediğimi söyledim. "Beni rahatsız etmezsin" dedi. "Seconal alacağım, yılda yaklaşık dört kez alırım ve aldığım zaman da Richter ölçeğinde yedi şiddetinde olmayan hiçbir şey beni rahatsız etmez. Sen de ister misin? Gerginken çok işe yarar. Gevşeme zamanı bile bulamadan sızıp gidersin."

Hapı bir kenara bırakarak kanepeyi seçtim. Elaine yatağa gitti. Donuma kadar soyunarak çarşafın arasına girdim. Gözlerimi kapalı tutamıyordum. Sürekli açıktı, nehrin karşısındaki Queens'in ışıklarına bakıyordum. Birkaç kez Seconal'ı almadığıma pişman oldum ama aslında asla bir seçenek değildi. İçkiyi bırakmış bir alkolik olarak uyku hapları, yatıştırıcılar, mutluluk hapları ya da aspirinden daha güçlü bir ağrı kesici alamazdım. Bunlar ayıklığı engeller ve kişinin iyileşme kararlılığını zayıflatır, bunları kullanan insanlar genellikle yeniden içmeye başlar.

Sanırım biraz uyudum, gerçi sanki hiç uyumamış gibiydim. Bir süre sonra güneş doğdu ve oturma odasının penceresinden içeriye doldu. Mutfığa giderek taze kahve yaptım. Bir tost yaparak yedim ve iki fincan kahve içtim.

Yatak odasına baktım. Elaine hâlâ uyuyordu, yüzünü yastığa bastırılmış, bir tarafına kıvrılmıştı. Ayak ucuna basarak yatağın yanından geçtim ve banyoya girerek duş aldım. Su sesi onu uyandırmadı. Kurulanarak oturma odasına geçtim ve giyindim. Bu arada mesai de başladığı için telefon edebilirdim.

Yalnızca birkaç telefon etmem gerekiyordu, bazen doğru insanı bulmak biraz uğraş gerektiriyor. Bilmem gerekeni bulana kadar telefon etmeye devam ettim, sonra tekrar Elaine'e baktım. Yatış biçimini değiştirmemişti, bir an ölü olduğunu düşünerek mantıksız bir panik yaşadım. Motley birkaç gün önce eve girdi, Seconal kapsülünün içine siyanür doldurdu. Ya da yalnızca birkaç saat önce duvarlardan hayalet gibi geçerek içeriye girdi, deri koltukta uyurken yanımdan geçti ve Elaine'in kalbine bıçak saplayarak gizlice kaçtı.

Anlamsız bir korkuydu kuşkusuz; daha sonra yatağın kenarında diz çöküp düzenli soluk alış verişini dinleyerek yaşadığını anladım. Ama ödümü kopardı, bu korku bana zihnimin ne durumda olduğunu gösterdi.

Oturma odasına geçtim, Sarı Sayfalar'a göz gezdirdim ve birkaç telefon konuşması daha yaptım.

Anahtarıcı saat on sularında geldi. Ona ne istediğimi açıkladım; yanında bana göstermek için birkaç model getirmişti. Önce mutfakta çalışmaya başladı, Elaine'in kalktığını duyduğumda oturma odasında işin yarısını tamamlamıştı. Yatak odasına gittim.

Elaine, "Bu gürültü de ne?" diye sordu. "Önce, elektrik süpürgesinin çalıştığını sandım."

"Matkap. Birkaç kilit taktırıyorum. Sana dört yüz dolara yakın bir paraya mal olacak. Çek yazmak ister misin?"

"Nakit vermeyi tercih ederim." Gardroba giderek üstçekmecedan bir zarf çıkardı. Paraları sayarken, "Dört yüz dolar mı?" diye sordu. "Ne alıyoruz, kasa mı?"

"Polis kilitleri."

"Polis kilitleri mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Polisi dışarıda tutmak için mi? Yoksa içeride tutmak için mi?"

"Hangisini istersen."

"İşte beş yüz dolar" dedi. "Fatura al, olur mu?"

"Olur efendim."

"Muhasebecim bunları ne yapıyor bilmiyorum ama faturalara bayılıyor."

Odadan çıkıp anahtarıcıya eşlik ederken Elaine de duş aldı. Adam işini bitirince parasını ödedim ve fatura aldım. Faturayla para üstünü sehpanın üstüne koydum. Elaine, Banana Republic'den bol bir elbise ile apoletleri ve metal düğmeleri olan kısa kollu kırmızı bir gömlek giymişti. Ona kilitlerin nasıl çalıştığını gösterdim. Oturma odasının kapısında iki, mutfakta bir kilit vardı.

"Sanırım on iki yıl önce nasıl içeriye girdiğini buldum" diyerek mutfaktaki servis kapısını gösterdim. "Galiba binanın servis girişinden girerek arka merdivenden yukarıya çıktı. Bu yüzden kapıcıyı atlatması zor olmadı. O kapıda bir kilit var ama belki o sırada kilitli değildi. Ya da belki anahtarı vardı."

"Ben o kapıyı hiç kullanmam."

"Yani kilitli olup olmadığını bilemezdin."

"Hayır, açıkçası bilmem. Bu kapı servis asansörüne ve çöp yakma odasına açılıyor ama soğutucunun yanından sıkışarak geçip bir torba dolusu çöpü aşmaktan hoşlanmam, bu yüzden genellikle ön kapıdan dolaşarak geçerim."

"İlk kez buraya geldiğinde" dedim, "mutfağa gizlice girerek kapının kilidini açmış olabilir. O zaman eve geldiği her iki seferde de kapı açık olurdu. Bundan bir süre sonra kapıyı kullanman gerektiği zaman kilitli olmadığını görecektin ama sen bunu fark etmezdin bile, değil mi?"

"Etmezdim herhalde. O kapıyı son kez kullandığımda kilitlemeyi unuttuğumu düşünürdüm yalnızca."

"Peki, şimdilik bu kapıyı kullanmak gerekmiyor." Kilidi, kapının yüzünden geçen ve kapı pervazında köprüsü olan çelik çubuğu gösterdim. "Bu anahtar kapıyı kilitliyor ve açıyor" dedim, "ama sana sürekli kapalı tutmanı tavsiye ederim. Dışarıdan kilidi açmanın olanağı yok. Kapının diğer tarafında silindir olmayacak biçimde taktırdım. Nasılsa bu yoldan hiç geliniyorsun, değil mi?"

"Hayır, elbette gelmiyorum."

"Yani pratik nedenlerle şimdi tamamen kapalı ama aceleyle çıkmak zorunda kalırsan anahtarla dışarıya çıkabilirsin. Ama bunu yaptıktan sonra arkandan kilitleyemezsin."

Anahtarla normal kilidi kilitleyebilirsin ama polis kilidini değil."

"O kapının anahtarı var mı, onu bile bilmiyorum" dedi Elaine. "Merak etme. Sürekli kapalı tutacağım, normal kilidi de, polis kilidini de kilitleyeceğim."

"İyi." Oturma odasına geçtik. "Şimdi buradaki" dedim. "Buraya iki polis kilidi taktırdım. Bir tanesi mutfaktakiyle aynı tarzda, evin ancak içinden açıp kapayabileceğin, dışarıda silindiri olmayan bir polis kilidi. Böylece dışarıdan kilit yokmuş gibi görünüyor. Evin içinde her iki kilit de takılıyken koç başı kullanmadan kimse içeriye giremez. Dışarıya çıktığında ikinci polis kilidini anahtarla kilitleyeceksin. Bu da kilidin anahtarı, üzerinde çıkıntıları var. Silindir çıkartılamaz, anahtar da sıradan bir aletle çoğaltılamaz, yani anahtarı kaybetmesen iyi olur, yoksa sen de dahil olmak üzere eve hiç kimse giremez."

"Bu da bir düşünce."

"Burada güvenliktesin" dedim. "Adam silindirin üzerim madeni bir çerçeve koydu, yani kimse içeriyi gözetleyemez ayrıca silindir matkapla bile delinemeyecek, uzay çağına ait bin alaşımdan. Bunları takarken, varolan Segal kilidin üstünde benzer bir önlem koydurttum. Bunların hepsi olasılıkla çok fazla, özellikle Barbados'a son uçağı yakalamayı planlıyorsan. Ama nasılsa bütçeni fazla sarsmayacağını düşündüm; Motley'li ya da Motleysiz doğru dürüst kilitlerin olmalı."

"Ondan söz etmişken..."

"Ölü değil ve kodeste de değil."

"Ne zaman çıkmış?"

"Temmuz'da. Ayın on beşinde."

"Hangi Temmuz?" Bana baktı ve gözleri büyüdü. "Bu Temmuz mu? Bir-on aldı ve on iki yıl mı yattı?"

"Örnek diyebileceğin bir mahkûm değildi."

"Maksimum cezanın dışında da orada tutabilirler mi? Yargı sürecine aykırı değil mi?"

"Çok kötü bir çocuksan değil. Bu tür şeyler zaman zaman olur. Doksan günlüğüne kodese girer ve kırk yıl sonra hâlâ içeride olabilirsin."

Elaine, "Allahım" dedi. "Sanırım hapis onu adam etmemiş."

"Öyle görünüyor."

"Temmuz'da çıkmış. Yani Connie'nin nereye gittiğini bulacak çok zamanı olmuş ve..."

"Bu yeterli bir süre sanırım."

"Gazeteden yazıyı kesip bana gönderecek zamanı bulmuş. Giderek daha fazla korkmamı bekleyecek zamanı da var. Korkutmaktan zevk alıyor, biliyorsun."

"Gene de bir rastlantı olabilir."

"Nasıl?"

"Dün gece söylediğimiz şey. Connie'nin bir arkadaşı senin arkadaşı olduğunu biliyordu ve olanlardan seni haberdar etmek istedi."

"Ve yanında bir not yollamadı. Ya da gönderen adresi."

"Bazen insanlar tanınmak istemez."

"Ya New York damgası?"

Kanepede yatıp Long Island City'ye bakarken ben de bunu düşünmüştüm. "Belki adresin yoktu. Belki yazıyı bir zarfa koyarak New York'ta tanıdığı birine gönderdi ve ondan adresini bulup sana göndermesini istedi."

"Bu çok zorlama bir senaryo, değil mi?"

Uzanıp gündeğumunu izlerken bana akla yakın gelmişti. Şimdi gerçekten de zorlama görünüyordu.

Otele dönünce daha da zorlama göründü. Kutuda yeni bir mesaj yoktu ama bir önceki gece bıraktığım mektupları aldım. Birkaç değersiz mektup, bir kredi kartı faturası ve gönderenin adresi olmayan, adımın ve adresimin tükenmez kalemle büyük harflerle yazılı olduğu bir zarf vardı.

Aynı gazeteden kesilmiş aynı yazıydı. Hiç not yok, sayfa kenarlara karalanmış bir şey yok. Bir şey yazıyı sözcük sözcük okumama neden oldu. Bu kez mutlu sonla biteceğini umarak acıklı, eski bir filmi izlemiş gibi.

United'in La Guardia'dan 1:45'te kalkarak 2:59'da Cleveland'a varan aktarmasız bir seferi vardı. Valizime temiz bir gömlek, değişmelik çorap ve iç çamaşırıyla okumaya çalıştığım bir kitap koydum ve bir taksiyle havaalanına gittim. Saat daha erkendi ama kafeteryada bir şeyler yiyip Times'ı okuduktan ve Elaine'i aradıktan sonra fazla beklemem gerekmedi.

Uçak rötarsız kalktı ve Cleveland-Hopkins International'a beş dakika erken vardı. Hertz'den bir otomobil kiralamıştım, bir Ford Tempo. Görevli, üzerinde Massillon yolunun sarı fosforlu kalemle işaretlendiği bir bölge haritası verdi. Haritaya uygun yol alarak bir saatten biraz fazla süre otomobil kullandım.

Yolda giderken iyi otomobil kullanmanın unutulmayacak şeylerden biri olduğunu düşündüm. Son yıllarda çok ender otomobil kullanmıştım, bir direksiyonun arkasına geçmeyi bir yıldan fazla olmuştu. Geçen Kasım ayında Jan Keane ile bir otomobil kiralayarak Pennsylvania eyaletinde, Lancaster'de Amish bölgesine uzun bir haftasonu geçirmeye gitmiştik. Amish bölgesinde renk değiştiren yapraklar, otantik hanlar ve Hollanda mutfağı vardı. Tatil iyi başladı ama aramızda sorunlar vardı. Sanırım haftasonunun amacı da bu sorunları gidermekti, ancak kııda geçirecek beş gün için taşınması zor bir ağırlıktı bu. Taşınamayacak kadar ağır olduğu sonradan ortaya çıktı çünkü kente somurtkan bir suratla ve birbirimize karşı soğuk bir tavırla döndük. Yalnızca haftasonunun değil, ilişkinin bittiğini ikimiz de biliyorduk. Bu anlamda yolculuğun istediğimizi olmasa bile olması gerekeni başardığı söylenebilirdi.

Massillon'daki Polis Merkezi, kent merkezinde, Tremont Caddesi'ndeki modern bir binadaydı. Sokağın alt tarafında Tempo'yu bırakarak danışmadaki görevliye Teğmen Havlicek'i sordum. Havlicek kısa kırpılmış, açık kahverengi saçlı ve göbeğiyle gerdanında biraz fazlalık olan iri yarı bir adamdı. Kahverengi bir takım giymiş, kahverengi-sarı lame çizgili bir kravat takmıştı. Doğru parmağa bir alyans takmıştı, öbür elinde bir mason yüzüğü vardı.

Masasında eşiyile çocuklarının resimleri, bir duvarında sivil gruplardan çerçeveli anıların bulunduğu bürosu vardı. Kahveyi nasıl içtiğimi sordu ve servisi kendi yaptı.

"Bu sabah aradığınızda üç şey düşündüm, doğru mu anlamışım söyleyin. New York Polis Teşkilatı'ndan mısınız?"

"Eskiden."

"Şimdi özel mi çalışıyorsunuz?"

"Güvenilir'le" dedim ve ona kartımı gösterdim. "Ama bu konu onlarla ilgili değil, başka bir müşterim de yok. Buraya geldim, çünkü Sturdevant cinayetinin eski bir davamla ilgisi, olduğunu sanıyorum."

"Ne kadar eski?"

"On iki yıl."

"Siz polisken."

"Doğru. Kadınlara karşı şiddet kayıtları olan bir adamı tutukladım. 25'lik bir silahla bana birkaç kez ateş etti, bu ona yöneltilen en büyük suçlamaydı ve sonunda ağır saldırıl teşebbüsüyle ceza indirimine gidildi. Yargıç ona hak ettiğini düşündüğümde daha az ceza verdi ama adamın başı hapiste derde girdi ve dört ay önceye kadar dışarı çıkamadı."

"Dışarı çıkmaması gerektiğini düşünüyorsunuz sanırım."

"Dannemora'daki gardiyan onun iki mahkûmu kesinlikle öldürdüğünü üç ya da dört cinayetin de baş şüphelilerinden olduğunu söylüyor."

"Öyleyse neden bırakmışlar?" Sorunun yanıtını kendisi verdi. "Bir insanın bir şey yaptığını bilmekle kanıtlamak arasında bir fark var ama sanırım bir devlet cezaevinde bu fark ikiye katlanıyor." Başını salladı, kahvesinden içti. "Ama Phil Sturdevant ile eşine kancayı nasıl takmış olabilir? Onunla aynı dünyada yaşayacak tipte insanlar değillerdi."

"O dönemde Bayan Sturdevant New York'ta oturuyordu. Evlenmeden önce birkaç kez Motley'in zulmünün kurbanı olmuştu."

"Adı bu muydu? Motley?"

"James Leo Motley. Bayan Sturdevant -o dönemde soyadı Cooperman'dı- Motley'i saldırı ve şantajla suçlayan bir ifade verdi. Motley ceza aldıktan sonra onunla hesaplaşacağına yemin etti."

"Bu zayıf bir olasılık. Ne zamandı, on iki yıl önce mi?"

"Aşağı yukarı."

"Ve Bayan Sturdevant'ın bütün yaptığı ifade vermek mi?"

"Aynı şeyi bir kadın daha yaptı ve Motley de aynı tehditte bulundu. O kadın dün postadan bunu aldı." Havlicek'e gazete yazısını uzattım. Aslında elimdeki bir fotokopyidi ama bence bir farkı yoktu.

Havlicek, "Ah, elbette" dedi. "Bu yazı Evening-Register'da çıktı."

"Postadan zarf içinde çıktı, gönderenin adı yoktu. New York'tan postalanmış."

"New York'tan postalanmış. New York postanesinin alındı mührü yok ama oradan postalandığını belirten damga var."

"Doğru."

Bunu biraz düşündü. "Şey, uçağa binmeye neden değer olduğunu düşündüğünüzü anlıyorum" dedi, "ama gene de Bay Motley'in evvelki gece Walnut Hills'de olanlardan nasıl sorumlu olabileceğini anlayamadım."

"Dosya açılıp kapandı mı?"

"Kesinlikle öyle görünüyor. Olay yerine bakmak ister misiniz?"

"Bunu yapabilir miyim?"

"Neden olmasın? Bir yerlerde evin anahtarı olacaktı. Onu alayım sonra sizi oraya götürürüm, evi gezeriz."

Sturdevantlar'ın evi, yaklaşık yarım dönümlük arazilerin üzerinde pahalı evlerden oluşan bir site içinde çıkmaz biri sokağın en sorumdaydı. Çıkıntılı bir çatısı ve inşaat taşıyla kırmızı kereste dış cephesi olan tek katlı bir yapıydı. Arazide yapraklarını dökmeyen ağaçlar ve çitin yakınında bir dizi huş ağacı vardı. Havlicek otomobilini araç yolunda park etti ve ön kapıyı anahtarla açtı. Girişten, kirişli yüksek tavanı olan geniş biri salona geçtik. Karşı duvarda bir şömine vardı. Evin cephesinde kullanılan taştan yapılmışa benziyordu.

Salonda duvardan duvara gri bir halı seriliydi ve üstüne doğu kilimleri serpiştirilmişti. Bu kilimlerden biri şöminenin önüne seriliydi. Kilimde bacalar duvardan duvara halıya uzanacak biçimde bir insan vücudunun dış hatları tebeşirle çizilmişti.

Havlicek, "Adamı burada bulduk" dedi. "Olayı kurgulayışımıza göre telefonu kapadı ve şöminenin yanına geldi. Silah rafını görüyorsunuz. Orada bir av tüfeği, bir 22'lik ve kendini öldürmek için kullandığı silah vardı. Elbette her iki tüfeği de; tabancayla birlikte emanete aldık. Burada durdu, silahın namlusunu ağzına dayadı ve tetiği çekti. Atışın yarattığı faciayı görebilirsiniz, her yerde kan ve kemik parçaları. Bir kısmı hijyen nedeniyle temizlendi ama görmek isterseniz dosyada fotoğraflar var."

"Ve buraya düştü. Sırt üstü mü?"

"Evet. Silah yanındaydı, olmasını beklediğiniz yerde. Burası adeta ölü kokuyor, değil mi? Gelin, size diğerlerini bulduğumuz yerleri göstereyim."

Çocuklar yataklarında öldürülmüştü. Her birinin kendi odası vardı ve her odada kana batmış yataklara, biri diğerinden küçük tebeşir çizgilerine baktım. Üç çocukta da, annelerinde de aynı mutfak bıçağı kullanılmış, bıçak ana yatak odasının banyosunda bulunmuştu. Yatak odasında da Connie Sturdevant'ın cesedini bulmuşlardı. Kanlı yatak çarşafı onun yatakta öldürüldüğünü gösteriyordu ama tebeşirle çizilen izler yatağın ayak ucunda yerdedi.

Havlicek, "Onu yatağında öldürdüğünü tahmin ediyoruz" dedi, "sonra yere savurmuş. Kadın gecelik giymişti, yani ya uyuyordu ya da hiç değilse yatmıştı."

"Sturdevant nasıl giyinmişti?"

"Pijama."

"Ayağında terlik var mıydı?"

"Ayakları çıplaktı sanırım. Resimlere bakabiliriz. Neden?"

"Yalnızca genel havayı kavramak için. Sizi aramak için hangi telefonu kullandı?"

"Bilmiyorum. Evin her yerinde paralel telefon var ve hangisini kullanmışsa sonradan kapatmış."

"Telefonlardan birinde kanlı parmak izi var mıydı?"

"Hayır."

"Ellerinde kan vardı değil mi?"

"Sturdevant'ın mı? Her tarafında kan vardı açıkçası. Kafasının hatırı sayılır bir kısmı oturma odasına saçılmıştı. Bu yolla insan epeyce kan kaybeder."

"Biliyorum. Bütün kan ona mı ait?"

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz? Ah, bir dakika, nereye varacağınızı anladım. Diğerlerinin kanı ona bulaşmış olmalıydı diyorsunuz."

"Çok kan kaybetmiş görünüyorlar. İnsan diğerlerinden Sturdervatt'a da kan bulaşmış olacağını düşünüyor."

"Banyodaki lavaboda kan vardı, ellerini orada yıkamış olmalı. Üstünde, örneğin pijamalarında yıkamakla çıkaramadığı kan var mıydı, bilmiyorum. Kanlan ayırt edebilir miyiz, bunu bile bilmiyorum. Üstelik hepsi aynı kan grubuna sahip olabilir."

"Bugünlerde başka testler de yapılıyor."

Havlicek başını salladı. "DNA karşılaştırmaları ve bu tür; şeyler. Bunu biliyorum elbette ama genel adli tıp raporu henüz tamamlanmadı. Sanırım varmak istediğiniz noktayı anlıyorum; Sturdevant'ın üstündeki kan yalnızca kendisine aitse, ellerini kirletmeden hepsini öldürmeyi nasıl başardı? Ancak ellerini kirlettiğini biliyoruz, nerede temizlemeye çalıştığını bulduk."

"Öyleyse üstünde yabancı kan lekeleri olmalı."

"Yabancıdan kastınız ona ait olmayan kan. Neden? çünkü üzerindeki kanı temizlediğini biliyoruz ve asla bütün kanı temizlemenin mümkün olmadığını da biliyoruz. Yani ellerinde ya da giysisinde diğerlerinin kanı yoksa ve banyodaki lavaboda diğerlerinin kan izlerini bulursak, onları başka biri öldürdü demektir." Kaşlarını çatarak bu olasılığı düşündü. "Olay yerinde tek bir falsolu nota olsaydı" dedi, "bu olayın görüldüğünden farklı olabileceğinden kuşkulanan için en küçük bir nedenimiz olsaydı, fiziksel kanıtlara daha iyi bakardık."

Ama Allah aşkına, adam bizi aradı ve yaptıklarını anlattı. Buraya bir otomobil gönderdik ve adamı ölü bulduk. Bir itiraf yapılmışsa ve katil kendini öldürmüşse daha fazla soruşturmaya gerek kalmaz genellikle." "Bunu anlıyorum" dedim.

"Bugüne kadar da fikrimi değiştirecek bir şey görmedim. Ön kapıdaki kilidi gördünüz. Geldiğimiz zaman kapıyı zorlamamız gerektiği için kilidi sonradan taktık. Sturdevant zincirle kilitlemişti, gece yatmadan önce genellikle yapıldığı gibi."

"Katil başka bir kapıdan çıkmış olabilir."

"Arka kapı aynı biçimde, içeriden kilitlemişti."

"Pencereyi kullanmış, sonra arkasından kapatmış olabilir. Bunu yapmak zor değil. Katil polisi aradığında Sturdevant çoktan ölmüştü. Merkezde konuşmaları otomatik kayda alıyor musunuz?"

"Hayır. Kayda geçiriyoruz ama banda almıyoruz. New York'ta böyle mi yapıyorsunuz?"

"911'e gelen telefonlar banta alınır."

"Katilin bu cinayetleri New York'ta işlememiş olması çok kötü" dedi. "O zaman elimizde bir kayıt olurdu, adli tıp doktorunun bize herkesin kahvaltıda ne yediğini söyleyebilmesi gibi. Ama korkarım burada biraz geri kalmış bir haldeyiz."

"Bunu söylemedim."

Bir an düşündü. "Hayır" dedi. "Sanırım söylemediniz."

"New York'ta tek tek bölgelerde konuşmaları kaydetmezler ya da hiç değilse ben meslektenken öyleydi.

Operatörlerin yetersiz olduğu ve işleri karıştırdığı ortaya çıkınca 911'e gelen telefonları kaydetmeye başladılar. Sizinle Şehir Faresi, Kır Faresi oyunu oynamaya çalışmıyorum, Teğmen. Bu olaya sizlerin baktığınızdan daha farklı bakmazdık herhalde. Aslında sizin yaklaşımınızla New York'takiler arasındaki en büyük fark sizin bana karşı çok iyi ve yardımcı olmanız. Kent dışından bir polis ya da eski bir polis aynı hikâyeye New York'a gelse, yüzüne birçok kapı kapanırdı."

Havlicek hemen bir şey söylemedi. Oturma odasına dönünce, "Gelen telefonların kaydedilmesi hiç de fena bir fikir değil" dedi. "Sistemi kurmak da fazla pahalı olmaz. Bu olayda nasıl bir yararı olurdu? Ses izini düşünüyorsunuz ama bunu karşılaştırmak için Sturdevant'ın sesinin kaydı da olması gerekir."

"Telesekreteri var mı? Orada mesajı olabilir."

"Sanmıyorum. Bu makineler burada o kadar yaygın değil. Kuşkusuz bir yerlerde ses kaydı olabilir. Videoda falan. Böyle bir kayıt, ses izi karşılaştırması için işe yarar mı bilmiyorum ama neden olmasın."

"Konuşmayı banda almış olsaydınız" dedim, "bir şeyi kolayca anlayabilirdiniz. Onun Motley olup olmadığını anlayabilirdiniz."

"Şey, bunda haklısınız" dedi. "Ben bunu düşünmemiştim bile ama gerçek bir şüpheli varsa farklı olur, değil mi? Konuşma banta alınmış olsaydı ve ses izi Bay Motley'ninkiyle uyuşsaydı onu ipe çekebilirdiniz değil mi?"

"Yeni bir valimiz olana kadar hayır."

"Ah, doğru. Sizin ölüm cezalarını hep veto ediyor, değil mi? Ama katili kısıvrak yakalamış olurdunuz." Başını salladı. "Ses izinden söz ederken aklıma geldi, parmak izi almadığımızı da tahmin etmişsinizdir herhalde."

"Neden alacaksınız ki? Açılıp hemen kapatılan bir dosya bu."

"Pek bir amacı olmasa da alışkanlık gereği birçok şey yapıyoruz. Bunu yapmamamız çok kötü."

"Motley'in parmak izi bırakmadığını düşünüyorum."

"Gene de bunu bilmek iyi olurdu. Buraya şimdi bir ekip getirebilirim ama o kadar çok insan burada gezindi ki fazla şansımız olacağını sanmam. Kaldı ki bu dosyayı yeniden açmak anlamına gelir ki bana bunun için bir neden vermediğinizi söylemek zorundayım." Başparmaklarını kemerine takarak bana baktı. "Onun yaptığını gerçekten düşünüyorsunuz değil mi?"

"Evet."

"Destekleyici bir kanıt gösterebiliyor musunuz? Postaya atılan bir gazete yazısı ve bir New York damgası, onun yaptığını düşünmeniz için bunlar yeterli olabilir ama buradan bakıldığında olayı pek de değiştirecek bir şey değil."

Evden çıkarken bunu düşünüyordum. Havlicek kapıyı çekerek kapattı ve asma kilidi taktı. Artık hava serinleşmişti, huş ağaçları çimenliğe uzun gölgelerini vurmuştu. Cinayetlerin ne zaman işlendiğini sordum. Çarşamba akşamı, dedi Havlicek.

"Demek ki bir hafta olmuş."

"Bir iki saat içinde olacak. Telefon geceyarısı sularında geldi. Eğer isterseniz zamanı dakikası dakikasına söyleyebilirim, çünkü dediğim gibi kayıt tutuyoruz."

"Yalnızca günü merak etmiştim" dedim. "Gazete yazısında gün belirtilmiyor. Sanırım yazı Perşembe gününün gece gazetelerinde çıktı."

"Doğru, yazılar bir iki gün daha çıktı ama bunlarda yeni bir şey yok. Olaylarda bir gelişme olmadı, bu nedenle yazacak fazla bir şeyleri yoktu. Yalnızca insanlar şaşırırdı çünkü Sturdevant'ın böyle bir gerilim altında olduğuna ilişkin bir belirti yoktu. Arkadaşlarından ve komşularından duyduklarımız bunlar."

"Adli tıp doktoru ne tür bir çalışma yaptı?"

"İncelemeleri hastanedeki patoloji şefi yapar. Cesetlere bakmaktan ve yaraların olayın anlatılışına uygun olduğunu onaylamaktan öte bir şey yaptığını sanmıyorum. Neden?"

"Yani cesetler hâlâ elinizde mi?"

"Herhalde henüz yakınlarına teslim edilmediler. Kime teslim edeceğimiz konusunda da net miyiz, bilmiyorum. Kafanızda belirli bir şey mi var?"

"Doktorun sperm incelemesi yapıp yapmadığını merak ediyordum."

"Aman Allahım. Ona tecavüz ettiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Mümkün."

"Bir boğuşma işareti yok."

"Eh, adam çok güçlü, Connie onunla mücadele etmeye çalışmamış olabilir. Destekleyici kanıt istiyordunuz. Sperm kalıntısı varsa ve laboratuvar spermin Sturdevant'a ait olmadığını saptarsa..."

"Bu destekleyici kanıt olur, değil mi? Spermi şüphelininkiyle karşılaştırmak bile mümkün olabilir. Ama sperm kalıntısı için emir vermediğim için sizden özür dilemeyeceğim bile. Aklıma gelebilecek en son şey bu."

"Cesetler hâlâ elinizdeyse..."

"Doktora şimdi bu testleri yaptırtabiliriz. Ben de bunu düşünüyordum. Yemek için eve gitmeden doktoru yakalayabilir miyiz bir bakalım. Tanrım, doktorun işi de insanda iştah bırakmaz. Polislik de aynı derecede kötü. Ama sanırım benim iştah konusunda bir sorunum olduğu söylenemez, değil mi?" Bir elini göbeğine vurarak sırttı. "Haydi gidelim" dedi. "Belki şansımız yaver gider."

Patolog çıkmıştı. Havlicek, "Yarın sabah sekizde burada olur" dedi. "Burada kalacağını söylemiştin, değil mi Matt?"

Artık Tom ve Matt olmuştu. Ertesi gün akşamüstü uçağına yer ayırttığını söyledim.

"Great Western kalınacak en iyi yerdir" dedi. "Lincoln Yolu'nda, kasabanın doğusundadır. İtalyan yemeklerimi seversen Birinci Cadde'de, Padula'nın Yeri'nden başkasına: sakın gitme ya da otelin restoranını da deneyebilirsin, kötü değildir. Daha da iyi bir düşüncem var, karımı arayayım da masada fazladan bir yer daha var mı, bir bakayım."

"Çok nazıksın" dedim, "ama sanırım izin istemem gerek. Dün geceki iki saatlik uykuyla duruyorum ve korkarım masada uyuyakalırım. Yarın seni öğle yemeğine davet etsem nasıl olur?"

"Kimin davet edeceğini daha sonra tartışırız ama tamam. Sabah ilk iş beni ara da doktora gidelim. Saat sekiz senin için çok erken olur mu?"

"Sekiz iyidir" dedim.

Bıraktığım park yerinden otomobilimi alarak tavsiye ettiği oteli buldum. İkinci katta bir oda tutarak duş aldım, sonra CNN'de haberleri izledim. Kabolu yayın olduğu için otuz kanal izlenebiliyordu. Haberlerden sonra kanallarda gezinerek daha önce hiç bilmediğim bir kanalda ödüllü bir boks karşılaşması izledim. İspanyol asıllı altmış kiloluk iki boksör zamanlarının çoğunu göğüs göğüse geçiriyorlardı. Gördüklerime hiç dikkat etmediğimi anlayana kadar maçı izledim. Restorana geçerek dana eti ve fırında patates yiyip kahve içtikten sonra odama döndüm.

Elaine'i aradım. Devreye telesekreter girdi ama kendimi tanıınca Elaine telefonu açarak telesekreteri kapadı. İyi olduğunu söyledi, barikatın arkasında oturup bekliyordu. Şimdiye kadar münasebetsiz bir telefon gelmemişti, postada da önemli bir şey yoktu. Ona yaptıklarımı anlattım ve sabah patoloğu göreceğimi, ondan sperm kalıntısına bakmasını isteyeceğimi söyledim.

"Arkadan da muayene etmesini söyle" dedi Elaine,

Bir süre daha konuştuk. Sesi iyi çıkıyordu. Kente döndüğüm zaman onu arayacağımı söyledikten sonra telefonu kapadım. Bir süre ilgimi çeken bir şey bulamadan kanallar arasında gezinmeyi sürdürdüm.

Sonra valizden kitabımı çıkardım. Kitabın adı Marcus Aurelius'un Düşünceleri idi. AA'daki sponsorum Jim Faber ilginç görünen birkaç dize okuyarak tavsiye etmişti kitabı. Bir gün Strand'a giderek birkaç dolara Modern Library Yayınları'ndan çıkan kitabı satın aldım. Aurelius'un söylediği bazı şeyleri sevdim ama çoğunlukla savını kavramakta zorluk çekiyor, beni gerçekten çarpan bir cümle bulduğumda kitabı bir kenara bırakarak yarım saat kadar bu cümleyi düşünüyordum.

Bu kez bir-iki sayfa okuduktan şu cümleye rastladım: Olan her şey olması gerektiği biçimde olur: Dikkatle gözlersen bunun doğru olduğunu görürsün.

Kitabı kapayarak yanımdaki masanın üzerine koydum. Bir hafta önce Sturdevantlar'ın evindeki olayları hayal etmeye çalıştım. Hangi sırayla olduklarından emin değildim ama biraz düşündükten sonra ilk olarak Sturdevant'ı seçtiğine karar verdim, çünkü o en büyük tehlikeyi oluşturuyordu.

Gene de silah sesleri diğerlerini uyandırır. Bu yüzdeni belki ilk olarak çocukların odalarına gitmiş, koridorda bir odadan diğerine girerek iki oğlana ve bir kıza sırayla bıçağı saptamıştı.

Sonra Connie mi? Hayır, onu sona saklamıştı. Ana yatak odasının banyosunda üstünü başını

temizleyebilirdi. Varsayalım ki Connie'yi bayılttı, kocayı silah ya da bıçak zoruyla oturma odasına getirdi,

silahla öldürdü, sonra geri; dönüp Connie'yi öldürdü. Bunu yaparken ona tecavüz etti mi? Olaydan bir hafta sonra sperm kalıntısı saptayabilirlerse bunu yarın öğreniriz.

Sonra polise telefon, parmak izlerini silmek için evin; içinde hızlı bir dolaşma. Son olarak da pencereden hızlı, sessiz bir çıkış; Motley yoluna devam ediyordu. Beş ölü, bunların üçü küçük çocuk. On iki yıl önce bir kadın kendisine saldıran bir adam aleyhine ifade verdi diye koca bir aile yok olmuştu.

Connie'yi düşündüm. Fahişeliğin ille de kötü bir yaşantı olması gerekmez, onunla Elaine'in düzeyinde fahişelik yapanlar için olmaz. Doğu Yakası'nda evleri ve üst düzey müşterileri vardı. Ama Connie çok daha iyi bir yaşam için şansını kullanmıştı ve Walnut Hills'deki evde yaşıyordu.

Sonra hepsi sona erdi. Tanrım, sona eriş biçimine bakın.

Olan her şey olması gerektiği gibi olur. Bu gerçeğin doğruluğunu görebileceğim bir noktaya gelmek iyi olurdu belki ama henüz oraya gelmemiştim. Belki yeterince dikkati bakmıyordum.

Sabah uyandırma servisinin telefonuyla uyandım, kahvaltıdan sonra yola çıktım. Tam sekizde danışmaya adım veriyordum. Danışmadaki görevliye Havlicek'in beni beklediği söylenmişti, odasına geçmemi söyledi. Havlicek bu sabah gri bir takım giymiş ve bu kez kırmızı-havacı mavisini renkte çizgileri olan bir kravat takmıştı. Elimi sıkmak için masasından kalktı ve kahve içip içmediğimi sordu. İçtiğimi söyledim.

"Öyleyse Doktor Wohlmuth'u görmeye gidebiliriz" dedi.

Sanırım Massillon'da daha eski binalar da vardır ama orada geçirdiğim kısa süre içinde gördüğüm her şey son on yılda yapılmıştı. Hastane yeniydi; duvarları yeni pastel rengi boylarıyla parlıyordu, yerleri pırıl pırıldı. Patoloji departmanı zemin kattaydı. Sessiz bir asansörle aşağıya indik, uzun bir koridor geçtik. Havlicek yolu biliyordu, ben de peşine takıldım.

Neden olduğunu bilmiyorum ama Doktor Wohlmuth'un emekliliğine birkaç yıl kalmış aksi, inatçı bir ihtiyar olmasını bekliyordum. Tam tersine otuz beş yaşlarında, dağınık sarı saçlı, dar çeneli ve Norman Rockwell afişlerinden fırlamış temiz, çocuksu yüzlü bir adamdı. Havlicek bizi tanıştırdı el sıkıştık. Kısa bir süre aralarında şakalaşmalarını izledim. Havlicek konuyu açıp Cornelia Sturdevant'ın cesedinde sperm kalıntısı ya da ölmeden az önce gerçekleşmiş bir cinsel ilişki kanıtı bulup bulmadığını sorduğunda patolog böyle bir soruya şaşırıldığını belirtmekten geri kalmadı.

"Allah kahretsin" dedi. "Bakmam gerektiğini bile bilmiyordum."

"Olayın görüldüğünden daha karmaşık olma olasılığı var" dedim. "Ceset elinizde mi?"

"Elbette."

"İnceleyebilir misiniz?"

"Neden olmasın. Nasılsa bir yere gitmiyor."

Doktor kapıya yöneldiği sırada Elaine'in söylediğini hatırladım. "Hem vajinayı hem de anüsü inceleyin" dedim. Doktorun adımı yarım kaldı ama yana dönmediği için yüzündeki ifadeyi göremedim.

"Yaparız" dedi.

Tom Havlicek ile oturarak onu beklemeye başladık. Wohlmuth'un masasında aile fotoğrafları vardı. Fotoğraflara bakan Tom, Harvey Wohlmuth'un çok tatlı bir karısı olduğunu söyledi. Kadının resmine beğeniyle baktım. Tom bana evli olup olmadığını sordu.

"Eskiden evliydim" dedim. "Yürümedi."

"Üzuldüm."

"Uzun zaman önce bitti. Karım yeniden evlendi, oğullarım çok büyüdü. Biri okula gidiyor, diğeri askerde."

"Onlarla sık sık görüşüyor musun?"

"İstediğim kadar sık değil."

Aramızda konuşmamızı engelleyen bir şey oldu, kısa bir süre suskun kaldık. Sonra Tom konuşmaya başlayarak biri kız biri oğlan olan çocuklarını anlattı, ikisi de liseye gidiyordu. Aileden polisliğe geçtik; hikâyeler anlatan yaşlı polisler olarak birbirimize çok uyuştuk. Wohlmuth yüzünde kukumav kuşu gibi düşünceli bir ifadeyle geri döndüğünde hâlâ hikâyeler anlatıyorduk. Doktor bize Bayan Sturdevant'ın anüsünde sperm kalıntısı bulunduğunu söyledi.

Havlicek bana dönerek, "Sen tahmin etmiştin" dedi.

Wohlmuth bir şey bulmayı beklememiş olduğunu söyledi. "Boğuşma izi yoktu" dedi. "Hiçbir şey yoktu. Ne tırnak altında deri parçaları, ne kadının elinde ya da kollarında çürükler."

Havlicek spermi inceleyerek Sturdevant'a ait olduğunu kanıtlayıp kanıtlayamayacağını öğrenmek istiyordu.

Wohlmuth, "Olabilir" dedi. "Emin değilim, hayli zaman geçti. Ancak bu işi burada yapamayız, bu kadarını söyleyebilirim. Örnekleri Cleveland'daki Booth Memorials'a göndermek istiyorum. Onlar bizim burada yapabileceğimizin çok üstünde çalışma yapabilirler."

"Sonuçları öğrenmek isterim."

Wohlmuth, "Ben de" dedi. Cesette başka dikkat çeken bir şey olup olmadığını sordum. Kadının sağlıklı görüldüğünü söyledi, bu da ölü bir insan hakkında söylenebilecek en tuhaf şey gibi geldi bana. Özellikle göğüs kafesinde ya da uyluklarda bir bere bulup bulmadığını sordum.

Havlicek, "Anlamadım, Matt" dedi. "Bereler neyi gösterebilir ki?"

"Motley1 in ellerinde büyük bir güç var" dedim. "Parmaklarını göğüs kafesindeki bir noktaya bastırmaktan hoşlanıyor."

Wohlmuth bu açıdan dikkate değer bir şey fark etmediğini söyledi ama bere oluştuktan kısa süre sonra kurban ölürse bu bereler fazla belirgin olmuyordu. Bereler bir gün sonra normalde beklenildiği gibi renk değiştirmiyordu.

"Ama kendiniz de bakabilirsiniz" dedi. "Görmek ister misiniz?"

Aslında istemiyordum ama uysalca arkasından giderek bir koridordan kasap dolabı kadar soğuk ve benzer biçimde kokan bir odaya girdim. Doktor beni şeffaf plastikten örtünün altında bir cesedin durduğu masanın yanına götürerek örtüyü çekti.

Bu Connie'ydi, evet. Bırak ölüykeni, hayattayken onu tanıyabilir miydim bilmiyorum ama o olduğunu bildiğim için on iki yıl önce birkaç kez gördüğüm kızı tanıyabildim. Midemde bir rahatsızlık hissettim: Ağrı değil, daha çok asitin neden olduğu bir acılık.

Çürüklere bakmak istiyordum ama gözlerimle onun çıplaklığını taciz etmek benim için zordu, ellerimi onun üstüne koymamasa olanaksızdı. Wohlmuth'un bu tür tereddütleri yoktu, çalıştığı işe bakılırsa iyi bir şeydi bu da. Fazla tantana yapmadan bir memeyi yana çevirerek göğüs kafesinin iki yanını elleriyle inceledi. "Tam şurada" dedi. "Görüyor musunuz?"

Hiçbir şey göremiyordum. Wohlmuth elimi tutarak parmaklarımı o noktaya götürdü. Connie soğuktan tabii ki etinde bir gevşeklik vardı. Doktorun bulmuş olduğu şeyi göremiyordum; etin daha yumuşak, daha az esnek olduğu bir yer vardı. Ama pek renk değiştirmiş gibi değildi.

"Bir de uyluğun iç kısmı mı demiştiniz? Bir bakalım. Hımmmm. Burada bir şey var. Acıya özellikle duyarlı bir nokta mı bilmiyorum. Fazla uzmanlığım olan bir alan değil. Atı burada bir travma olmuş. Görmek ister misiniz?"

Başımı hayır anlamında salladım. Bırak dokunmayı açılmış bacak arasını görmek bile istemiyordum. Artık daha fazla görmek, o odada daha fazla kalmak istemiyordum. Havlicek de aynı şeyleri hissediyor gibiydi. Wohlmuth bunu anlayınca bizi bürosuna geri götürdü.

"Ben, şey, çocuklarda da sperm kontrolü yaptım" dedi.

Havlicek, "Aman Allahım!" diye söylendi.

Wohlmuth hemen, "Bulamadım" dedi. "Ama bakmam gerektiğini düşündüm."

"İyi etmişsiniz."

"Bıçak yaralarını gördünüz değil mi?"

"Görmemek olanaksızdı."

"Doğru." Tereddüt etti. "Şey, hepsi önden. Kaburgaya iki, kalbe üç bıçak darbesi, bir tanesi bile yeterli olurdu."

"Yani?"

"Ne yaptı yani? Kadına arkadan tecavüz ettikten sonra önünü döndürüp öldürdü mü?"

"Belki."

"Kadını nasıl buldunuz? Sırtüstü mü yatıyordu?"

Havlicek kaşlarını çatarak hatırlamaya çalıştı. "Sırtüstü dedi. "Yatağın kenarından kaymıştı. Geceliğinin üstünden bıçaklanmış ve gecelik dizlerine kadar sıyrılmış. Belki de bu sperm çok daha öncedendi."

"Bilmek olanaksız."

"Ya da daha sonra" dedim. İkisi de bana baktılar. "Bir de sunu deneyin. Connie yatakta sırt üstü yatar, adam onu bıçaklar. Sonra karın üstü çevirir, geceliğini sıyrır, daha iyi girebilirsin diye yataktan yarı beline kadar sarkıtır. Ona arkadan tecavüz eder, çevirir, geceliğini indirir, bu arada kadın yatağın kenarından kaymıştır. Sonra adam kullandığı bıçağı yıkayıp temizlemek için banyoya gider. Bu senaryo da herhangi bir boğuşma kanıtının olmamasını açıklıyor, değil mi? İnsan ölüyken pek bir direnç gösteremez."

Wohlmuth, "Hayır, gösteremez" diyerek kabul etti. "Pek bir şey yapamaz. Sözünü ettiğiniz adamı tanıyıyorum. Bu tür davranışlar ona ilişkin bilgilerinize uyuyor mu? Çünkü fiziksel kanıtlarla çeliştiğini sanmıyorum."

Elaine'e söylediklerini, ölü bir kızın, soğumadan yakalarsan canlılar kadar iyi olduğuyla ilgili sözlerini düşündüm. "Uyuyor" dedim.

"Bir canavardan söz ediyorsunuz."

Tom Havlicek, "Eh, Allah aşkına" dedi. "O çocukları öldüren, Assisili Aziz Franşesko değildi herhalde."

6

Havlicek, "James Leo Motley" dedi. "Bana onu anlat."

"Daha önce yaptıklarını ve nasıl hapse girdiğini biliyorsun. Başka ne bilmek istersin?"

"Kaç yaşında?"

"Kırk ya da kırk bir. Onu tutukladığımda yirmi sekiz yaşındaydı."

"Resmi var mı?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Olasılıkla bir resmi bulabilirim ama bu da on iki yıl önce çekilmiştir."

Motley'i hatırladığım kadarıyla tarif ettim, boyunu, yapısını, surat özelliklerini, bunun gibi şeyleri anlattım.

"Ama hâlâ böyle mi görünüyor bilmiyorum. Yüz hatları pek değişmemiştir, bu kadar güçlü hatlara sahip olan

biri kolay değişmez. Ama hapiste kilo almış ya da vermiş olabilir ve saçını aynı biçimde kestirmiyordur. Ayrıca saç dökülmüş de olabilir. Uzun zaman oldu."

"Bazı cezaevlerinde tutukluları bırakırken resimlerini çekiyorlar."

"Dannemora'da çekip çekmediklerini bilmiyorum. Araştırmam gerek."

"Onu oraya mı götürdüler? Dannemora'ya mı? "

"Oradan çıktı. İlk olarak Attica'ya gitmişti ama birkaç yıl sonra Dannemora'ya gönderildi."

"Attica'da isyan çıkarmışlardı, değil mi? Ama bu onu içeri girmesinden önce olmalı. Yıllar çok hızlı geçiyor, değil mi?"

Bir gece önce tavsiye ettiği İtalyan lokantasında öğle yemeği yiyorduk. Yemekler gerçekten iyiydi ama dekora etnik bir hava vermeye çalışılmıştı ve Baba filminden fırlamış bir sahneye benziyordu. Tom garsonun şarap ya da kokteyl önerisini geri çevirmişti. "Fazla içki içen biri değilim" dedi, "ama sen keyfine bakabilirsin." Saatin benim için çok erken olduğunu söyledim. Wohlmut'un yanından ayrıldıktan sonra beni bir süre yalnız bıraktığı için özür diledi. "Umarım oyalanacak bir şeyler bulmuşsunur" dedi. Ona gazeteleri okuma ve kasabada biraz gezinme olanağı bulduğumu söyledim. "Sana söylemem gerek" dedi, "Canton'da kocaman bir futbol müzesi var. Futbol meraklıysan kaçırılmak istemeyeceğin bir şey bu."

Konuşmamız futbola kaydı, kahve ve peynirli kekle sürdü. Havlicek, "Massillon" dedi, "İç Savaş sırasındaki Kansas gibiydi, iş Browns ve Bengals'e geldi mi kardeş kardeşe düşman olurdu. Bu yıl her iki takım da iyiydi ve Koşar'ın sağlığı bozulmazsa her iki takım da playoff a kalacak, bu da kasabanın bulup bulacağı en büyük heyecan fırtınası olacak."

"Bu yılın alt karşılaşmalarından söz ediyorduk" dedim. Mets ve Yankees ama Mets playoff ta kaybetti, Yankees de tamamen dışında kaldı."

"Keşke beyzbolu izlemeye zamanım olsa" dedi Havlicek. "Ama yok. Pazar günlerimin yarısı futbolla geçiyor, bir de Pazartesi gece maçlarını izleyecek zamanım oluyor."

Sonra kahve içerken konuya geri döndük. "Neden sana resmini sordum biliyor musun" dedi, "çünkü henüz dosyayı yeniden açmama gerekçe olacak bir kanıt vermedin. Cleveland'da Booth hastanesinde yapacakları laboratuvar çalışmasının sonucunu görmemiz gerek. Spermin başka birinden geldiğini kesin olarak söyleyebilirlerse belki bu dengeyi bozabilir. Bu arada elimizde yalnızca postalanan ve New York City'de teslim edilen bir gazete yazısı var ama bu Massillon'da şefime fazla bir şey ifade etmez."

"Bunu anlayabiliyorum."

"Varsayalım ki tahmininde haklısın, bu işi adam yaptı. Cinayetler bir hafta önce gece oldu. Birkaç gün, olasılıkla hafta önceden kasabaya gelmiş olması gerektiğini düşünüyorum. Cinayetleri buraya geldiği gün işleme teorik olarak mümkün tabii ama duruma bakmak için zamana ihtiyaç duyması daha akla yakın derim."

"Kesinlikle ben de böyle düşünüyorum. Adam tam bir planlayıcı ve planını olgunlaştırması için on iki yılı vardı. Aceleyle getireceğini zannetmiyorum."

"Ve kasabadan Perşembe'nin akşam gazetesinden kestiği yazıyla ayrıldı, yani gazete o öğleden sonra çıktığında adam hâlâ buradaydı. Merkezde saat dörtte gazeteyi alan bir bayi var ama birçok yer saat beşe ya da altıya kadar gazeteyi satışa çıkarmıyor. Yani burada o kadar süre kaldı, belki gece de kaldı. Damganın üzerindeki tarih nedir?"

"Cumartesi."

"Yani gazeteyi Perşembe akşamı Massillon'dan aldı ve Cumartesi günü New York'tan postaladı. Zarf Pazartesi günü mü geldi?"

"Salı."

"Bu çok kötü değil. Bazen bir hafta sürüyor, değil mi? Neden damgayı sordum biliyor musun, Cuma günü postalanmış olsaydı, buradan New York'a uçakla gitmiş olduğundan kesinlikle emin olabilirdik. Yüzde yüz değil tabii, çünkü çok hızlı gidilirse on saatte otomobille New York'a varılabilir. Otomobili olup olmadığını biliyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Hapisten çıktıktan sonra nerede yaşadığını ya da ne yaptığını bile bilmiyorum. "

"Havayolu şirketlerini kontrol edip yolcu listelerinde adına bakabiliriz. Kendi adını kullandığını düşünüyor musun!"

"Hayır. Sanırım nakit para ödeyip takma bir ad kullandı."

"Ya da çalınmış bir kredi kartıyla ödeme yaptı ve kartın üstünde kendi adı yazmıyordu. Olasılıkla burada bir otele ya da motele gitti. Otelin kayıtlarında da James Leo Motley adına rastlayabileceğimizi sanmam ama elimizde dağıtabileceğimiz bir resim olsaydı biri onu resimden tanıyabilirdi."

"Resim bulup bulamayacağıma bir bakarım."

"Uçakla gitmişse burada kullanmak için bir otomobile ihtiyacı vardı. Cleveland'dan otobüsle gelmiş olabilir ama Massillon'da gene de bir otomobile ihtiyacı var. Otomobil kiralamak için ehliyet ve kredi kartı göstermek gerek."

"Çalıntı otomobil kullanıyor olabilir."

"Olabilir. Kontrol edecek çok şey var ve sonunda ne kanıtlanabilir, bilmiyorum. Teşkilat'ı, araştırmaya ikna etmek için ne kadar çaba gerekeceğini de bilmiyorum. Booth Memorial'dan istediğimiz sonuç gelirse bir şeyler yapabiliriz. Yoksa çabamızın en iyi olasılıkla çok az olacağını söylemek zorundayım."

"Bunu anlıyorum."

"Belli sayıda adamın ve kısıtlı zamanın varsa" dedi "ve açıldıktan yarım saat sonra kapatabileceğin bir dosyaya bakıyorsan, eh, yeniden açmak için fazla acele etmezsin, değil mi?"

Havlicek daha sonra Canton'daki Fame futbol müzesine nasıl gideceğimi anlattı. Onu dinledim ama can kulağıyla değil. Oranın çok ilginç olabileceğine inanmak istiyordum ama Bronko Nagurski'nin eski formasıyla Sid Luckman'ın deri kasketini görmek için içimde en ufak bir istek yoktu. Cleveland'da Tempo'yu geri vermek zorundaydım, yoksa Hertz bir gün kirası daha keserdi.

Otomobili zamanından önce teslim ettim. Bineceğim uçağa fazla bilet kesmişlerdi, binmeden önce rezervasyondan Vazgeçip başka bir uçağa binmeye gönüllü yolcu olup olmadığını sordular. Gönüllülere ABD'ndeki herhangi bir yere bedava yolculuk ödülü vereceklerdi. Benim gitmek istediğim bir yer yoktu. Ancak anlaşılabilir, cazip bir teklifti çünkü kısa sürede yeterli gönüllü buldular.

Emniyet kemerini taktım, kitabımı açtım ve Marcus Aurelius'tan bir paragraf okudum ama kitap kucağımda, hemen uyuyakaldım. La Guardia'ya inene kadar da uyanmadım.

Büyükanne gözlüğü takmış ve Western Reserve sweatshirt'ü giymiş koltuk arkadaşım kitabımı göstererek transandantal meditasyon gibi bir şey olup olmadığını sordu. Kısmen öyle, dedim.

Kadın gıptayla, "Sanırım gerçekten işe yarıyor" dedi. "Uzaya çıkmış gibiydiniz."

Manhattan'a gitmek için otobüse ve metroya bindim; hâlâ iş çıkışı kalabalığı olduğu için bunun taksiden daha çabuk ve yirmi dolar daha ucuz olacağını düşündüm. Doğruca otele giderek posta ve mesajlara baktım ama hiçbirisi önemli değildi. Üst kata çıkarak duş aldım ve Elaine'i aradım. Uzun konuşmadık, sonra alt kata inerek bir şeyler yedim ve toplantı için St. Paul'e gittim.

Konuşmacı, grubun düzenli üyelerinden biriydi. Uzun yıllardır içki içmiyordu ve ilginç bir sarhoşluk hikâyesi anlatmak yerine bu kez son günlerde neler yaptığını anlattı. İşyerinde sorunları vardı ve çocuklarından birinin başı uyuşturucu ve içkiyle belaya girmişti. Alkol bağımlılığını kabullenme konusunda epeyce konuştu ve bu toplantının resmi olmayan konusu oldu. Marcus Aurelius'un kabullenme üzerine bilge sözlerini, "her şeyin olması gerektiği biçimde olduğu" sözlerini hatırladım ve tartışma sırasında bu konuda konuşmayı düşündüm. Ohio'nun kartpostallardan fırlamış gibi görünen Massillon kasabasında olanlarla ilgili olarak kabullenme kavramı üzerinde konuşmayı düşündüm.

Toplantı, ben elimi kaldırma fırsatı bulamadan sona erdi.

Sabah Güvenilir'i arayarak onlara o gün gelececeğimi söyledim. Birgün önce de aynı şeyi söylemiştim. Konuştuğum kişi bir dakika beklememi söyledikten sonra rapor verdiğim kişi telefonu aldı.

"Dün ve bugün için sana ayırdığım işler vardı" dedi. "Seni yarın bekleyebilir miyiz?"

"Emin değilim. Olasılıkla hayır."

"Olasılıkla hayır. Olay nedir, kendi başına mı çalışıyorsun?"

"Hayır, kişisel bir şey."

"Kişisel bir şey. Ya Pazartesi nasıl?" Tereddüt ettim ve daha ben cevap vermeden, "Biliyorsun, bu tür bir işi yapabilecek ve işi aldıklarına sevinecek birçok insan var" dedi.

"Bunu biliyorum."

"Bu düzenli bir iş değil, maaşlı değilsin ama iş çıktığında geleceklere güvenebileceğim insanlara ihtiyacım var gene de."

"Bunu anlıyorum" dedim. "Bir süre daha bana güvenebileceğini sanmıyorum."

"Bir süre daha. Ne kadar süre?"

"Bilmiyorum. İşlerin nasıl gideceğine bağlı."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra ani bir kahkaha patladı. "Gene içiyorsun, değil mi? Neden konuşmanın başında söylemedin ki? Kendini topladığında beni ara da elimde sana göre bir iş var mı bakayım."

İçimden ani ve büyük bir öfke yükseldi. Telefonu kapadığını işitene kadar yutkundum, sonra almacı pat diye kapadım. Telefondan uzaklaştım, yok yere suçlanmamın verdiği büyük öfkeyle titriyordum. Ona söyleyecek bir düzine laf düşündüm. Birinci düşüncem oraya gidip masalarıyla iskemlelerini pencereden atmaktı. Sonra ona parçabaşı işlerini bozuk paraya çevirerek neresine sokacağını söyleyecektim, Sonra da...

Ama bunu yapmak yerine Jim Faber'ı işyerinden aradım. Beni dinledi, sonra güldü. "Biliyorsun" dedi mantıklı bir sesle, "alkolik olmasan böyle boktan bir duruma düşmezdin."

"İçki içtiğimi düşünmeye hiç hakkı yok."

"Ne düşündüğüne neden aldırıyorsun?"

"Öfkelenmeye hakkım olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bu konuda yapabileceğin bir şey olmadığını söylüyorum, içki içmeye ne kadar yaklaştın?"

"İçki içmeyeceğim."

"Hayır, içmeyeceksin ama o orospu çocuğuyla konuşmadan öncesinden daha yakınsın içmeye. Aslında bunu yapmak istiyordun değil mi? Beni aramadan önce."

Bunu düşündüm. "Belki" dedim.

"Ama telefona sarıldın ve artık sakinleşmeye başlıyorsun."

Birkaç dakika daha konuştuk ve telefonu kapadığımda öfkem dinmişti. Aslında kime kızmıştım? İçki faslım bittikten sonra bana yeniden iş vermeyi istediğini söyleyen Güvenilir'deki adama mı? Hiç de değil.

Motley, diye karar verdim. Motley'e kızmıştım, bütün yaptıkları için.

Ya da belki kendime kızmıştım. Bu konuda hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüz olduğum için.

Allah belasını versin. Telefona sarılarak birkaç konuşma: yaptıktan sonra Joe Durkin'le yüzyüze konuşmak için Midtown North'a gittim.

Hizmet dönemlerimiz çakıştığı halde Joe Durkin'le polislik yaptığım sırada hiç karşılaşmamıştım. Onu üç dört yıldır tanıyordum ve New York Polis Teşkilatındaki en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Zaman içinde birbirimize küçük iyilikler yaptık. Arada bir bana müşteri gönderir, arada bir de ben yararlı bir şey bularak ona pas ederim.

Onunla ilk tanıştığımda yirmi yılını doldurmaya gün sayıyor, bu sihirli sayıya vardığı gün emekli olacağını hesaplıyordu. Her zaman işten ve bu Allahın belası kentten ayrılışı bekleyemeyeceğini söylüyordu. Hâlâ aynı şeyi söylüyor ama yirmi yılı geçmiş olduğu için rakamı yirmi beş olarak değiştirdi.

Yıllar vücudunun orta kısmındaki şişkinliği arttırmış, düz taradığı koyu renk saçlarını azaltmıştı. Aşın içenlerde görülen kırmızı yanakları ve kesik damarları vardı. Bir süre sigarayı bırakmış ama sonra tekrar içmeye başlamıştı. Hikâyemin daha yarısını anlatmadan kül tablasının içindekiler masanın üstüne dökülmeye başladı, anlattıklarım bittiğinde ikinci küllük de dolmuştu.

Konuşmamı bitirince Durkin iskemlesine yaslanarak dumandan halkalar yaptı. O sabah detektif odasında fazla hava akımı yoktu. Halkalar şekillerini kaybetmeden tavana yükseldiler.

"Amma hikâye" dedi Durkin. "Öyle, değil mi?"

"Ohio'daki şu adam çok iyi bir adama benziyor. Adı neydi, Havlice mi? Celtics'de oynayan aynı adlı bir adam daha yok mu?"

"Doğru."

"Yanılmıyorsam onun da adı Tom."

"Hayır, sanırım John."

"Emin misin? Belki de haklısındır. Adamının onunla bir bağlantısı var mı?"

"Sormadım."

"Sormadın mı? Eh, aklında başka şeyler vardı. Ne yapmak istiyorsun, Matt?"

"Bu orospu çocuğunu ait olduğu yere göndermek istiyorum."

"Evet, tabii, orada kalabilmek için gereken ne varsa yaptı. Onun gibi bir adamın duvarların arasında öleceğine bahse girmek iyi olur. Massillon'da ona karşı dava açabileceklerini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Olayın bir cinayet-intihar olarak geçtiğini! ve dosyanın oracıkta kapatıldığını okuduğu zaman rahat bir nefes aldı herhalde."

"Biz de aynı şeyi yapardık gibi geliyor bana."

"Belki öyle, belki de değil. Birincisi telefon konuşmasını dosyaya koyardık. Konuşma banda alınırdı, ses izinden kimlik tespiti yapma şansı verirdi bu da. Beş kurbanda da daha ayrıntılı adli tıp incelemesi yapardık."

"Özellikle bakmak gerekmedikçe kadının anüsündeki spermi bulmazdık gene de."

Omuzlarımı silktim. "Önemli değil" dedim. "Allah aşkına, kocanın üzerinde kendisininin yanı sıra başka birinin de kanı olup olmadığını tespit edebildik."

"Evet, olasılıkla bunu yapardık. Tabii biz de zaman zaman bir sürü şeyi atlıyoruz, Matt. İşin bu yanını unutacak kadar meslekten uzak kaldın."

"Belki."

Durkin öne doğru eğilerek sigarasını söndürdü. "Ne zaman sigara içmeyi bıraksam" dedi, "tekrar başladığımda daha da çok içiyorum. Sanırım sigara bırakmak sağlığıma zararlı. Sperm kocanın çıkmazsa dosyayı tekrar açacaklarını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Çünkü ona karşı dava açmaktan ışık yılı uzaktalar. Adamın Ohio'da olduğunu kanıtlayamazsın. Şimdi nerede, bir fikrin var mı?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Motorlu Araçlar Kayıt Bürosu'nu aradım. Otomobili yok, ehliyeti de yok."

"Bütün bunları sana söylediler mi?"

"Resmi bir konumum olduğumu varsaymış olabilirler."

Durkin bana bir bakış fırlattı. "Polis memuru olduğumu söylemedin elbette."

"Kendimi böyle tanıtmadım."

"Kurallara bakmak ister misin? İnsanların güvenlikle ilgili bir kişi olduğuna inanmalarını sağlayacak biçimde davranamayacağını söyler."

"Aldatmak amacıyla, değil mi?"

"Aldatmak ya da insanların, başka türlü yapılamayacak bir şeyi yapmalarını sağlamak için. Önemli değil, yalnızca takılıyorum. Otomobil yok, ehliyet yok. Ruhsatsız bir otomobili ehliyetsiz kullanabilir elbette. Nerede yaşıyor?"

"Bilmiyorum."

"Şartlı tahliye olmamış, dolayısıyla kimseye söylemek zorunda değil. Son bilinen adresi neresiydi?"

"Broadway'in üst taraflarında bir otel ama bu on iki yıl önceydi."

"Hâlâ o odada oturduğunu sanmam."

"Orayı aradım" dedim. "Sırf şansım yaver gider mi diye."

"Ve oraya kayıtlı değil."

"Kendi adıyla değil."

"Evet, bir şey daha var" dedi. "Sahte kimlik. Her tür sahte kimlik yapmış olabilir. Kodeste on iki yıl, kirli tiplerden çok şey öğrenmiştir. Ne zamandan beri dışarıda, Temmuz'un ortasından beri mi? American Express kartından İsveç pasaportuna kadar her şeyi yapmış olabilir."

"Bunu da düşündüm."

"Kentte olduğundan kesinlikle eminsin?"

"Burada olmalı."

"Diğer kıza yöneleceğini düşünüyorsun. Kızın adı neydi?"

"Elaine Maddell."

"Sonra seni kısıtıracak." Bunu biraz düşündü. "Massillon'dan resmi bir emir olsaydı" dedi, "birkaç polisi üstüne sürerek bulmaya çalışabilirdik. Ama bu ancak dosya açıksa ve orospu çocuğu için bir arama emri çıkarılmışsa olur."

"Havlicek'in bunu yapacağını sanıyorum" dedim. "Şefini ikna edebilirse."

"İkiniz yemek yiyip futboldan söz ederken böyle düşünüyordunuz. Şimdi sen beş yüz mil uzaktasın ve onun yapması gereken bir düzine başka iş var. Olaya boşvermesi çok daha kolay. Kimse kapanmış bir dosyayı açmak istemez."

"Biliyorum."

Paketten bir sigara aldı, başparmağının tırnağıyla ucuna vurdu ve tekrar pakete koydu. "Ya resim?" diye sordu. Dannemora'da resim çekmişler mi?"

"Sekiz yıl önce oraya geldiği zaman."

"Yani on iki yıl önce demek istiyorsun."

"Sekiz. Önce Attica'daydı."

"Doğru, öyle demiştin."

"Yani eldeki tek resim sekiz yıl önce çekilmiş. Bana bir kopyasını gönderip göndermeyeceklerini sordum. Konuştuğum kişi emin değilmiş gibiydi. Bunun uyguladıkları bir politika olduğundan emin değildi."

"Sanırım nedense senin bir polis memuru olduğunu düşünmedi."

"Hayır."

"Ben arayabilirim" dedi, "ama bunun ne kadar işe yarayacağını bilmiyorum. Bu tür insanlar genellikle işbirliği yapar ama içlerinde bir ateş yakmak zor. Oyalanma eğilimindedirler. Ohio'daki arkadaşın dosyayı yeniden açmak için izin alana kadar fotoğrafa ihtiyacın yok tabii ve dosya da yeni adli tıp raporu gelene kadar açılmayacak."

"Belki o zaman da açılmayacak."

"Belki o zaman da açılmayacak. Ama bu süre içinde Dannemora'dan fotoğrafı getirebilirsin- Elbette sana yollamamaya karar verirlerse başka."

"Bu kadar beklemek istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü onu aramak istiyorum."

"Yani gösterecek bir resim olsun istiyorsun."

"Ya da bir çizim" dedim.

Durkin bana baktı. "Komik bir düşünce" dedi. "Yani ressamlarımızdan birini istiyorsun."

"Fazladan çalışmaya hayır demeyecek birini tanıyabileceğini düşündüm."

"Yan iş demek istiyorsun. Resim çiz ve fazladan birkaç papel kazan."

"Doğru."

"Bunu yapabilirim. Yani onunla oturup on iki yıldır hiç görmediğin birinin resmini çizmesini sağlayacaksın."

"Unutabileceğim bir yüz değil bu."

"Ah-ha."

"Ayrıca tutuklandığı sırada gazetelerde çıkan bir resmi de var."

"Resmi saklamadın, değil mi?"

"Hayır ama kütüphanede mikrofilme bakarak hafızamı tazeleyebilirim."

"Sonra ressamla yan yana oturacaksın."

"Doğru."

"Geçen bunca yıldan sonra adamın aynı görünüp görünmediğini bilmiyorsun elbette ama en azından eskide neye benzediğine dair bir resim elde etmiş olursun."

"Ressam onu biraz yaşlandırabilir. Bunu yapabiliyorlar."

"Çok şaşırtıcı şeyler yapabiliyorlar. Belki üçünüz bir araya gelirsiniz, sen, ressam ve adı neydi o kadın."

"Elaine."

"Doğru, Elaine."

"Bunu düşünmemiştim" dedim, "ama iyi bir fikir."

"Evet, eh, iyi düşünceler konusunda dipsiz bir kuyuyumdur. Alamet-i farikamdır bu. Senin için bu işi yapabilecek kişiyi hemen bulabilirim ama ilk olarak arayacağım biri var, bir bakalım bulabilecek miyim. Bu sana yüz papele patlarsa üzülr müsün?"

"Hiç üzülmem. Gerekirse daha fazlasını veririm."

"Bir yüzlük çok bile." Telefonu açtı. "Düşündüğüm adam çok iyi" dedi. "Daha da önemlisi, zor işlerden hoşlanır."

7

Ray Galindez bir ressamdan çok bir polise benziyordu. Orta boylu ve yapılıydı, kalın kaşları, spanyel cinsi bir köpeğinkine benzer kahverengi gözlerinin hemen üzerindeydi. Başta kırkına merdiven dayadığını düşündüm ama bu kilosunun ve tavırlarındaki ciddiyetin yarattığı bir etkiydi ve birkaç dakika sonra tahminimde on-on iki yıl indirim yaptım.

O akşam saat yedi buçukta Elaine'in evinde buluştuk. Ben biraz erken gelerek kahve yaptım ve bir fincan da içtim. Galindez kahve istemedi. Elaine ona bira önerdiğinde ise, "Belki daha sonra bayan. Bir bardak suyunuz varsa harika olur" dedi.

Bize bay ve bayan diyordu. Biz sorunumuzu anlatırken bir yandan da bir çizim kâğıdını gelişigüzel karalıyordu. Sonra Motley'i kısaca tarif etmemizi istedi, ben de ettim.

"Bu işe yarar" dedi. "Tarifinize göre bu, ayırt edici özellikleri olan bir insan. Bu da işi benim için çok kolaylaştırıyor. Bir görgü tanığı 'Ah, ortalama bir insandı işte, gerçekten sıradan bir görünüşü vardı, herkes gibiydi,' dediği zaman bu bilgi ne işe yarar ki? Bu iki anlama gelir. Ya şüphelide dikkati çekmeyen bir surat vardır ya da tanık aslında neye baktığını bilmemektedir. Farklı ırklar söz konusuysa bu durum çok sık görülür. Beyaz tanık siyah bir şüpheliye bakar ve tek gördüğü şey siyah bir insandır. Rengi görürsünüz ama suratı görmezsiniz."

Galindez çizim yapmadan önce gözlerimizi kapayarak görselleştirme egzersizi yaptırdı bize. "Onu ne kadar iyi görebilirseniz" dedi, "kâğıda o kadar iyi aktarabiliriz." Sonra bana Motley'i ayrıntıyla tarif ettirdi, ben anlatırken de yumuşak uçlu bir kalem ve Art-Gum silgiyle bir taslak çizdi. O öğleden sonra Kırk İkinci Sokak'taki kütüphaneye gitmiş ve Motley'in iki gazete fotoğrafını bulmuştum. Biri tutuklanması sırasında, diğeri duruşma sırasında çekilmişti. Hafızamın tazelenmeye ihtiyacı var mıydı bilmiyorum ama bu resimlet sanırım kafamdaki imajını netleştirmeye yardımcı oldu; eski bir resmi restore etmek için yılların kirini temizlediğiniz gibi.

Resim kâğıdında suratın biçimlenmesini izlemek ilginçti. Galindez taslaktaki surat hakkında düşüncelerimizi belirtmemizi istedi, bu arada silgiyle çalışıyor ve küçük bir değişiklik yapıyordu. Sonunda hafızamızla birlikte görüntü de ortaya çıktı. İtiraz edecek başka bir şey kalmayınca suratı yaşlandırmaya girişti.

"Burada" dedi, "yirmi sekiz yaşından daha yaşlı görünen bir adam var zaten. Bunun bir nedeni de üçümüzün de onun artık kırk ya da kırk bir yaşında olduğunu bilmemiz, dolayısıyla zihinlerimiz belleğimize küçük bilinçaltı ayarlamalar yapmış. Bununla birlikte yapabileceğimiz başka şeyler var. İnsanlar yaşlandıkça surat özellikleri daha belirgin hale gelir. Genç bir insanı alıp karikatürünü çizin, on ya da yirmi yıl sonra karikatür o kadar abartılı görünmeyecektir. Bir zamanlar bir öğretmenimiz vardı, yaşlandıkça kendimizin karikatürü olduğumuzu söylerdi. Burada ne yapacağız, burnu birazcık büyüteceğiz, gözleri kaşların altında biraz daha çukurlaştıracağız." Bütün bunları hafif bir gölge, ufak bir çizgi değişikliği yaparak gerçekleştirdi. Görülmeye değer bir gösteriydi.

"Ayrıca yerçekimi de insanı etkilemeye başlar" dedi Galindez. "Sizi şuradan buradan aşağıya çeker." Bir silgi darbesi, yumuşak uçlu kalemin küçük bir dokunuğu. "Ve saç çizgisi. İşte burada bilgi yokluğu nedeniyle karanlıktayız. Saçı olduğu gibi kaldı mı? Yumurta gibi dazlak mı? Bilmiyoruz. Ama diyelim ki birçok insan gibi, birçok erkek gibi saç çizgisinin gerilediği tipik erkek kelliğinin başlangıcında. Bu demek değil ki dazlak görünüyor ya da hatta saçları hayli azalmış. Yalnızca saç çizgisi değişmiş ve alnı genişlemiş, şunun gibi görünebilir."

Gözlerin çevresine birkaç çizgi ekledi, ağzın köşelerini sildi. Elmacık kemiklerinin vurgusunu arttırdı, kâğıdı kol uzunluğunda tutarak kalem ve silgiyle birkaç küçük değişiklik yaptı.

"Nasıl?" dedi. "Ne düşünöyorsunuz? Çerçevelemeye uygun mu?"

Çalışma bitince Galindez bir Heineken içmeyi kabul etti. Elaine ile ben de bir Perrier'i paylaştık. Galindez biraz kendinden söz etti; başta isteksizdi ama Elaine onu konuştırmada çok becerikliydi. Sanırım bu onun

mesleki bir becerisi. Galindez bize çizimin her zaman yapabildiği bir şey olduğunu, bu yeteneği Allah vergisi olarak gördüğü için meslek olarak seçmeyi hiç aklına bile getirmediğini anlattı bize. Her zaman polis olmak istemişti, teşkilatta çok sevdiği bir amcası çalışıyordu. Kingsborough Community Koleji'nde iki yılını bitirir bitirmez polislik sınavına girmiş.

Keyif almak için çizimler yapıyor, polis arkadaşlarının portrelerini ve karikatürlerini çiziyordu. Bir gün polis ressamı gelmeyince bir saldırganın çizimini yapmasını istediler. Artık çoğunlukla bu işi yapıyor ve çok hoşlanıyordu ama polislikten uzaklaşmış gibi hissediyordu kendini, insanlar ona polis teşkilatında gerçekleştirebileceğinin çok ötesinde bir sanatsal kariyer potansiyeline sahip olduğunu söylüyorlardı ama Galindez bu konudaki duygularından emin değildi.

Elaine'in ikinci bira önerisini reddetti, verdiğim iki ellilik için teşekkür etti ve olayların nasıl geliştiğini bildireceğimizi umduğunu söyledi. "Onu kısırdığınız zaman" dedi, "umarım onu görme şansım olur ya da hiç değilse bir resmini. Gerçek haline ne kadar yaklaştığımı görmek için. Bazen gerçek insanı görürsünüz, çizdiğiniz şeye hiç benzemez; bazen de herkes modelden çalışmış olduğunuza yemin eder."

Galindez çıktığı zaman Elaine kapıyı arkasından kapadı ve bütün kilitleri taktı. "Bunu yaparken kendimi aptal gibi hissediyorum" dedi, "ama gene de yapıyorum."

"Kentte, kapılarında yarım düzine kilit, alarm sistemleri ve her tür güvenlik olan birçok insan yaşıyor. Ve bunlar öldürülme tehdidi alan kişiler değil."

"Bunu bilmek rahatlatıcı sanırım" dedi. "İyi çocuk, yani Ray. Polis olarak kalır mı merak ediyorum."

"Söylemesi zor."

"Olmak istediğin bir şey var mıydı? Polisliğin dışında."

"Hiç polis olmak istemedim ki. Rastlantıyla oldum Ve daha Akademi'den çıkmadan bunun için yaratılmış olduğun fark ettim. Ama daha önceden bilmiyordum. Çocukken büyüdüğümde Joe DiMaggio olmak isterdim ama bu çocuğun istediği bir şey ve bu isteğe uygun bir girişimde de bulunmadım."

"Marilyn Monroe ile evlenebilirdin."

"Ve televizyonda kahve makineleri satardım. Allah esirgemiş."

Elaine boş bardakları mutfuğa taşıırken arkasından dolaşıyordum. Elaine bardakları musluğun altında yıkayarak bulaşıklığa yerleştirdi. "Sanırım hareketsizlik sinirime dokunma başladı" dedi. "Bu gece ne yapıyorsun. Gitmen gereken bir yer var mı?"

Saatime baktım. Cuma günleri genellikle sekiz buçuk aşama toplantısına giderdim ama artık çok geç olmuştu, toplantı başlamıştı bile. Hem kent merkezindeki öğle toplantısına da gitmiştim. Elaine'e planladığım bir şey olmadığını söyledim.

"Şey, bir sinemaya ne dersin?"

İyi dedim. Yeni vizyona girmiş filmler gösteren bir sinemaya gitmek üzere Altmışıncı Sokak'la Üçüncü Cadde'ye kadar yürüdük. Haftasonu olduğu için kuyruk vardı. Kuyruğun ucunda gerçekten iyi bir film bulunuyordu: Kevin Costner ve Michelle Pfeiffer'in oynadığı hoş bir macera filmi, filmden sonra Elaine, Pfeiffer için "Aslında güzel değil" dedi, "ama onda bir şey var, değil mi? Erkek olsaydım onu düzlemek isterdim."

"Defalarca" dedim.

"Ah, sana bunu hissettiriyor ha!"

"Hoş kadın."

"Defalarca" diyerek kıkırdadı. Çevremizde Üçüncü Cadde, ülke Cumhuriyetçilerin bize devamlı söyledikleri kadar refah içindeymişçesine görünen genç insanlarla doluydu. Elaine, "Karnım aç" dedi. "Yemek ister misin? Hesaplar benden."

"Elbette isterim ama neden hesaplar senden?"

"Sinemayı sen ödedin. Aklına bir yer geliyor mu? Cuma akşamı buralarda nereye gitsek gırtlığımızı kadar yuppilere batacağız."

"Benim otelin yakınlarında bir yer var. Nefis hamburgerler ve kızarmış patatesler. Ah, bekle bir dakika. Sen hamburger yemezsin, değil mi? Buranın balığı da iyidir ama balık yediğini söyleyip söylemediğini unuttum."

"Artık yemiyorum. Salataları nasıl?"

"Salataları iyi ama bu senin için yeterli olur mu?"

Yeterli olacağını söyledi, özellikle kızarmış patateslerimden birkaç tane yürütürse. Hiç boş taksi yoktu ve sokaklar taksi durdurmaya çalışan insanlarla doluydu. Yürümeye başladık, sonra Elli Yedinci Sokak'ta bir otobüs yakalayarak Dokuzuncu Cadde'de indik. Aklımdaki lokanta, Paris Yeşili, kent merkezinden beş blok ötedeydi. Sarıcık kuşunun yuvası gibi duran kahverengi bıyıklı, sırik gibi barmen daha eşikten adımımızı atarken bize el salladı. Adı Gary idi, birkaç ay önce, orada birkaç kadeh içki içmiş bir kızı bulmam için beni tuttuklarında yardımcı olmuştu. Adı Bryce olan yönetici o sırada fazla yardımcı olmamıştı ama şimdi yeterince işe yarıyordu; bizi bir gülümsemeye karşıladı ve iyi bir masa gösterdi. Kısa etekli ve uzun bacaklı garson içki siparişimizi aldı, benim için Perrier, Elaine içinse Virgin Mary getirdi. Kızın uzaklaşmasını izlemiş olmalıym ki Elaine bardağımı onunkine vurarak Michelle Pfeiffer'a sadık kalmamı tavsiye etti.

"Yalnızca düşünüyordum" dedim.

"Düşündüğüne eminim."

Kız döndüğünde Elaine büyük bir yeşil salata söyledi. Ben de orada yediğim her zamanki yemeğimi söyledim: Jarlsberg çizburger ve iyi kızartılmış patates. Yemekler geldiğinde bir dejâ vu duygusu yaşadım, ta ki Perşembe akşamı Toni ile geç vakit yemek yediğimiz Armstrong'un yankıları olduğunu kavrayana kadar.

Aslında iki restoran birbirine pek benzemiyordu, iki kadın da öyle. Belki benzerliği yaratan çizburgerdi. Ona çizburger yememden rahatsız olup olmadığını sormayı ancak burgerin yarısını yedikten sonra akıl ettim. Elaine bana deliymiş gibi bakarak neden rahatsız edeceğini sordu.

"Bilmiyorum" dedim. "Et yemiyorsun ve yalnızca merak ettim."

"Dalga geçiyor olmalısın. Et yememek yaptığım bir seçim, hepsi bu. Doktorum bırakmamı söylemedi, mücadele etmem gereken bir bağımlılık da değil."

"Ve toplantılara gitmek zorunda da değilsin."

"Ne toplantısı?"

"Adsız Etyemezler."

"Ne düşünce ama" diyerek güldü. Sonra gözleri kısıldı ve beni tartarcasına süzdü. "Sen böyle mi yapıyorsun? AA mı?"

"Hı-hı."

"Muhtemelen böyle başardığını düşünmüştüm. Matt, içki söylesem rahatsız olur muydun?"

"Söyledin zaten."

"Doğru, bir Virgin Mary. İçinde..."

"İngilizler buna ne der biliyor musun? Virgin Mary yerine."

"Kanlı Utanç."

"Doğru. Hayır, gerçek bir içki söylesem rahatsız olmazdım. İstersen şimdi söyleyebilirsin."

"Söylemeyeceğim."

"Bu nedenle mi Virgin Mary istedin? Alkollüsünün beni rahatsız edeceğini düşündüğün için mi?"

"Aslında aklıma bile gelmedi. Bugünlerde pek içki içmiyorum. Gerçekten pek içmiyorum. Sormamın tek nedeni, senin çizburgerden rahatsız olup olmadığını sormandı ve et meselesiyle içkiyi konuşurken patateslerinden biraz yürüttüm."

"Dikkatim dağılmışken. Herhalde senin için de getirtebiliriz."

Elaine başını hayır anlamında salladı. "Yürütülmüşler en tatlı olanlardır" dedi. "Annen bunu sana hiç söylemedi mi?"

Hesabı ödememe izin vermedi, sonra paylaşma önerimi de geri çevirdi. "Seni ben davet ettim" dedi. "Ayrıca sana borcum var."

"Bunu nereden çıkardın?"

"Ray Galindez. Sana yüz papel borcum var."

"Hiç de yok."

"Hiç de var. Bir manyak beni öldürmek istiyor ve sen beni koruyorsun. Sana standart ücretini ödemek zorundayım, bunu biliyor musun?"

"Standart bir ücretim yok."

"Peki, sana bir müşterinin ödemesi gerekeni ödemek zorundayım. Harcamaları vermek zorundayım. Harcamalardan söz etmişken, Cleveland'a uçakla gidip döndün, bir otelde kaldın..."

"Bunların parasını ödeyebilirim."

"Eminim ödersin ama ne olmuş yani?"

"Ve senin için çalışmıyorum" diye sözüme devam ettim "En az senin kadar ben de onun hedefiyim."

"Öyle mi düşünüyorsun? Seni kışından düzme ihtimal çok daha az."

"Hapiste ne öğrendiğini asla bilemezsin. Ciddiyim, Elaine. Burada kendim için çalışıyorum."

"Benim için de çalışıyorsun. Ve bu senin para kazanmanı engelliyor, bu işe zaman ayırmak için detektiflik bürosunda çalışmayı reddettiğini söyledin. Zamanını veriyorsan, ben de hiç değilse bütün harcamaları ödemek istiyorum."

"Neden ikiye bölmüyoruz?"

"Çünkü bu adil değil. Çalışan sensin, bu süre içinde düzenli işini rafa kaldıran sensin. Kaldı ki ben buna parasal açıdan senden daha iyi dayanabilirim. Surat asma Allah aşkına, erkekliğine halel gelmez, yalnızca basit bir gerçeğin ifadesi bu. Benim çok param var."

"Eh, son kuruşuna kadar hak ettin."

"Ben de öyle düşünüyorum. Kazandım, biriktirdim, yatırım yaptım. Zengin değilim ama asla yoksul olmayacağım. Çok sayıda mülküm var. Evim var, binam kooperatifleşince hemen dairemi satın aldım, çoğunlukla Queens, Jackson Heights'da evlerim ve birçok dairem var, birkaç da Woodside'da. Her ay yönetim şirketinden çekimi alıyorum ve ara sıra muhasebecim hesabımda çok fazla artış olduğunu söyleyince de bir gayri menkul daha alıyorum."

"Tamamen bağımsız bir kadın bu demek işte."

"Hem de nasıl."

Elaine hesabı ödedi. Dışarı çıkmadan önce barda durduk, onu Gary ile tanıştırdım. Gary bir iş üzerinde çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. Elaine'e, "Bir keresinde Watson'u oynamamı istemişti" dedi. "Şimdi bir fırsat daha çıkar umuduyla yaşıyorum."

"Bugünlerden birinde."

Gary uzun gövdesini bara dayadı, sesinin tonunu alçaktı. "Şüphelileri buraya kızartmak için getiriyor" diye itiraf etti. "Onları kömürde kızartıyoruz."

Elaine gözlerini devirince Gary özür diledi. Oradan çıktık. Elaine, "Allahım, dışarıda olmak harika, değil" mi?" dedi. "Bu havanın ne kadar daha süreceğini merak ediyorum."

"Fazla uzun sürmez herhalde."

"Noel'e altı hafta kaldığına inanmak zor. Eve gitmek istemiyorum. Gidebileceğimiz bir yer var mı? Yürüyerek gidebileceğimiz bir yer?"

Bir an düşündüm. "Hoşuma giden bir bar" dedim. "Sen barlara gidiyor musun?"

"Genellikle gitmem. Düşündüğüm yer düşük bir bar. Sahibi... arkadaşım olduğunu söyleyecektim ama bu doğru sözcük olmayabilir."

"Şimdi meraklandım işte" dedi.

Grogan'a kadar yürüdük. Bir masaya oturduk, içeceklerimizi almak için bara gittim. Orada garson yoktur. Kendi içkini kendin alırsın.

Barın arkasındaki adama Burke diyorlardı. İlk adı varsa bile hiç duymadım. Burke dudaklarını oynatmadan, "Büyük şefe bakıyorsan" dedi, "biraz önce buradaydı. Döner mi dönmez mi bilmem."

Masaya iki bardak soda götürdüm. Sodalarımızı içerken Elaine'e, Mick Ballou ile ilgiyi hikâyeler anlattım. En renkli olaylardan biri de, Ballou'nun öfkesini uyandıracak bir şey yapan Paddy Farrelly adlı bir adamla ilgiliydi. Ballou bütün bir gece Batı Yakası'ndaki bütün İrlanda barlarına girip çıkmıştı. Yanında bir bowling çantası taşıyordu, öyle dediler ve sürekli çantayı açarak Paddy Farrelly'nin kopuk kafasını gösteriyordu.

Elaine, "Bu olayı duymuştum" dedi. "Gazetelerde de yer almadı mı?"

"Köşe yazarlardan biri kullandı sanırım. Mick doğrulamayı da, inkâr etmeyi de reddetti. Neyse ne, Farrelly zamandan bu yana bir daha hiç görülmedi."

"Bunu gerçekten yaptığını düşünüyor musun?"

"Farrelly'yi öldürdüğünü düşünüyorum. Bence bu şüphe götürmez. Bir bowling çantasıyla gezindiğini de düşünüyorum. Ama açıp açmadığını ya da çantanın içinde bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

Elaine bunun üzerinde düşündü. "İlginç arkadaşların var" dedi.

Sodalarımız bitmeden Mick'le tanışma fırsatı buldu. Mick arkasında iki ufak tefek adamla içeriye girdi.

Adamlar ikiz gibi aynı tarz jean ve deri ceket giymişti, iki adamı salondan geçirip arkadaki bir kapıya doğru götürürken başıyla hafifçe selam verdi. Beş dakika kadar sonra üçü tekrar ortaya çıktılar. İki ufak adam bardan çıkarak Onuncu Caddede güneye doğru yöneldiler. Ballou ise barda kalarak elinde on iki yıllık bir Jameson bardağıyla yanımızda geldi.

"Matthew" dedi. "İyi adam."

Bir iskemle gösterdim ama başını salladı. "Oturamam" dedi. "İşim var. Kendi kendinin patronu olan bir adam her zaman bir köle taciri olarak çalışmak zorundadır."

"Elaine, bu Mick Ballou. Elaine Mardell" dedim.

Ballou, "Memnun oldum" dedi. "Matthew, sana sık sık uğramanı söylüyordum ama işte sen geldin ve ben çıkmak zorundayım. Gene gel, olur mu?"

"Gelirim."

"Bütün gece hikâyeler anlatır, sabah da ayine gideriz. Bayan Mardell, sizi de tekrar görmeyi umuyorum."

Dönüp yanımızdan uzaklaştı. Hemen ardından, aklına gelmişçesine bardağını kaldırarak başına dikti.

Çıkarken bardağı boş bir masaya bıraktı.

Kapı arkasından kapandıktan sonra Elaine, "Bu irilikte bir adama hazır değilim" dedi. "Dev gibi, değil mi? Easter Adası'ndaki şu heykellerden birine benziyor."

"Biliyorum."

"Granitten yontma. Sabah ayine gitmekle ne demek istedi? Bu bir şifre mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Babası Washington Sokağı'ndaki bir markette kasaptı. Mick arada bir babasının eski önlüğünü giyerek St. Bernard'taki sekiz ayinine gitmekten hoşlanır."

"Sen de onunla mı gidiyorsun?"

"Bir kez gittim."

"Bir kıızı ilginç yerlere götürmeyi ve ilginç insanlarla tanıştırmayı çok iyi biliyorsun" dedi.

Dışarı çıkınca Elaine, "Buraya yakın oturuyorsun, değil mi Matt? Beni bir taksiye bindir yeter. Kendim giderim."

"Eve girdiğini göreceğim."

"Buna zorunlu değilsin."

"Önemli değil."

"Emin misin?"

"Kesinlikle" dedim. "Kaldı ki Galindez'in yaptığı çizime ihtiyacım olacak. Sabah ilk iş fotokopilerini yaptırıp insanlara göstermek istiyorum."

"Ah, tamam."

Artık çok sayıda taksi vardı. Birini durdurdum, sessizce kentin içinden geçtik. Kapıcı taksinin kapısını bize açtı, sonra girişteki kapıyı tutmak için hızla koştu.

Asansörde yukarıya çıkarken Elaine, "Taksiyi bekletebilirdin" dedi.

"Her tarafta taksi var."

"Doğru."

"Bekleme süresine para vermektense başka bir taksi bulmak daha kolay. Kaldı ki eve yürüyebilirim."

"Bu saatte mi?"

"Kesinlikle."

"Uzun bir yol."

"Uzun yürüyüşleri severim."

Elaine iki kilidi de, yani Segal kilidini ve Fox polis kilidini açtı. İçeri girince de tekrar kilitledi: Açtığı iki kilidi diğerini, ancak içeriden kilitlenebilen polis kilidini. Bir dakika sonra çıkacağıma düşünürsek büyük zahmetti ama bunu yaptığını görmek hoşuma gitti. Eve girdiği an bütün kilitleri takma alışkanlığını kazanmasını istiyordum. Ve çoğunlukla değil. Her zaman.

Elaine, "Taksiyi unutma" dedi. "Taksiye ne olmuş?"

"Bütün taksileri" dedi. "Hesabını tutmalısın ki sana geri ödeyebileyim."

"Ah, yapma ne olur" dedim. "Sorun nedir?"

"Bu tür boktan işlerle uğraşamam" dedim. "Müşterim varken de bunlarla uğraşamam."

"Ne yaparsın?"

"Bir tür keyfi fiyat belirlerim, harcamalarımı da kapsayan bir fiyat. Metroya bindiğim her seferi yazmak ve fişleri toplamak işiyle uğraşamam. Bu beni deli ediyor."

"Güvenilir için günlük işlerde ne yaparsın?"

"Yapabildiğim kadar hesap tutarım ve bu beni biraz deli eder ama katlanıyorum çünkü yapmak zorundayım.

Bu sabah patronlardan biriyle yaptığım konuşmadan sonra onlarla çalışmayabilirim ayrıca."

"Ne oldu?"

"Önemli değil. İşten biraz uzak kalmama bozuldu ve bu iş bittiği zaman beni geri isteyeceğinden emin değilim. Ayrıca geri dönmek istediğimden de emin değilim."

"Sen bir şeyler düşünürsün elbette" dedi. Sehpanın yanına giderek küçük bir bronz kedi heykelini alıp elinde çevirmeye başladı. "Fiş toplamayı kastetmiyorum" dedi. "Kuruşuna kadar her şeyi yazmanı istemiyorum. Yalnızca büyük harcamalarını ödemek istiyorum. Nasıl fiyat belirlediğine aldırmiyorum, kendini sömürme yeter."

"Anlıyorum."

Pencerenin kenarına gitti, küçük kediyi hâlâ bir elinden diğer eline geçiriyordu. Onun yanına gittim, birlikte Queens'e baktık. "Bir gün" dedim, "bütün bunlar senin olacak."

"Komik adam. Bu gece için teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok."

"Sanırım var. Beni korkunç bir kısıtlanma duygusundan kurtardın. Buradan çıkmak zorundaydım ama bundan fazlası da var. Çok iyi vakit geçirdim."

"Ben de öyle."

"Şey, sana minnettarım. Beni kendi mahallendeki yerlere götürdün, Paris Yeşili, Grogan'ın Yeri. Beni kendi dünyana böyle sokmak zorunda değildin."

"Ben de en az senin kadar iyi vakit geçirdim" dedim.

"Ayrıca kolumda güzel bir kadınla görünmek imajımı kesinlikle zedelemes."

"Ben güzel değilim."

"Güzel değilmiş! Ne istiyorsun, güven tazelemek mü Nasıl görüdüğünü bilmen gerekir."

"Berbat bir tip olmadığımı biliyorum" dedi. "Ama kesinlikle güzel değilim."

"Ah, yapma n'olur. Nehrin karşısındaki bütün bu evleri nasıl aldın?"

"Yaşamda başarı kazanmak için Elizabeth Taylor'a benzemek gerekmiyor, Allah aşkına. Bunu bilmen gerekir. Yalnızca erkeklerin birlikte zaman geçirmek isteyeceği biri olman yeter Sana bir sır vereyim mi. Zihinsel bir çaba yalnızca."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

Elaine salona geri dönerek kediyi sehpanın üstüne koydu. Sırtı bana dönük olarak, "Gerçekten güzel olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Her zaman böyle düşündüm."

"Çok tatlısın."

"Tatlı olmaya çalışmıyorum. Yalnızca..."

"Biliyorum."

Bir an ikimiz de bir şey söylemedik, oda tam bir sessizliğe gömüldü. Gördüğümüz filmde de böyle bir sahne vardı; müziğin sustuğu bir an. Hatırladığım kadarıyla sahnenin ağırlığını arttırmıştı.

"Şu çizimi alsam iyi olacak" dedim.

"İyi olur. Ama bir şeyin içine koymak istiyorum ki kırılsın. Önce tuvalete gideyim, olur mu?"

Elaine uzaklaşınca odanın ortasında durarak Ray Galindez'in çizdiği James Leo Motley'e baktım ve gözlerindeki ifadeyi okumaya çalıştım. Bir fotoğrafa değil de bir ressamın çizimine baktığım ve kanlı canlı haldeyken bile gözlerinin hiçbir şeyi ele vermez görüldüğü düşünülürse bunun pek bir anlamı yoktu. Şu anda neler yaptığını merak ettim. Belki terkedilmiş bir binaya yerleşmiş uyuşturucu çekiyordu. Belki bir kadınla yaşıyor, parmaklarının ucuyla onun canını acıtıyor, parasını alıyor, bunun kadının hoşuna gittiğini söylüyordu. Belki kent dışına çıkmış, Atlantic City'de kumar oynuyor, Miami kumsallarında güneşleniyordu. Çizime gözlerimi dikerek eski hayvansı içgüdülerime onun nerede olduğunu ve ne yaptığını söyletmeye çalıştım. Elaine odaya girerek yanıma oturdu. Omuzlarının benimkilere yavaşça değdiğini hissettim ve kokusunu aldım.

"Karton bir silindir düşündüm" dedi. "Böylece çizimi katlamam gerekmez, yalnızca rulo yaparsın ve buruşmaz."

"Nasıl oluyor da elinde bir karton silindir var? Fazlalıkları tutmadığını sanıyordum."

"Tutmam ama kâğıt havluların rulosu bizim silindirimiz olur."

"Akıllıca."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Buna değeceğini düşünüyorsun."

"Bir kutu kâğıt havlu kaç para? Bir dolar on dokuz sent falan mı?"

"Bilmiyorum."

"Eh, bunun gibi bir şey. Tabii ki değer." İşaret parmağını uzatarak çizime dokundu. "Bu iş bittiği zaman" dedi, "bunu istiyorum."

"Ne için?"

"Çerçeveletmek istiyorum. 'Çerçeveletmeye uygun mu?' dediğini hatırlıyor musun? Şaka yapıyordu ama bunun nedeni henüz bu işi ciddiye almaması. Sanat bu."

"Sen ciddisin."

"Bahse girebilirsin. Altını imzalatmalıydım. Belki daha sonra arar ve imzalamak isteyip istemediğini sorarım. Sen ne düşünüyorsun?"

"Çok hoşuna gideceğini düşünüyorum. Bak, birkaç fotokopi çektirecektim ama şimdi sen bana yeni fikirler verdin, Bunlardan elli tane yaptırıp numaralatacağım."

Elaine, "Çok komik" dedi. Elini benimkinin üstüne koydu. "Komik adam."

"Ben buyum işte." "Hı-hı."

Sessizlikten öte bir şey vardı aramızda ve bunu için boğazımı temizledim. "Parfüm sürmüşsün" dedim.

"Evet, sürdüm."

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Güzel kokuyor."

"Hoşuna gittiğine sevindim."

Çizimi masanın üstüne koymak için döndüm, sonra tekrar doğruldum. Kolumu beline, elimi kalçasının üstüne koydum. Elaine belli belirsiz iç çekerek bana yaslandı, başını omzuma koydu.

"Kendimi güzel hissediyorum" dedi.

"Hissetmelisin."

"Yalnızca parfüm sürmedim" dedi. "Soyundum da."

"Şimdi giyiniksin."

"Evet, öyleyim. Ama daha önce üstümde sutyen ve külot vardı, şimdi yok. Yani bu giysilerin altında yalnızca ben varım."

"Yalnızca sen."

"Yalnızca ben ve biraz parfüm." Yüzüme bakmak için başını kaldırdı. "Ve dişlerimi fırçaladım" diyerek başını eğdi, iraklarını hafifçe açarak bana baktı. Bir an gözleri gözlerimle buluştu, sonra gözlerini kapadı. Onu kollarına aldım.

Harikaydı, ısrarlı ama aceleci değil, tutkulu ama rahat, tanıdık ama şaşırtıcı. Eski âşıkların rahatlığı ve yeni âşıkların istekliliğine sahiptik. Birlikte her zaman iyi olmuşuk ve yıllar işe yaramıştı. Eskisinden de iyiydi. Sonrasında Elaine, "Bu geceyi düşünüyordum" dedi. "Düşündüm de, bu adamdan hoşlanıyorum, ondan her zaman hoşlandım ve bütün bu yıllardan sonra dişlilerin hâlâ birbirine geçip geçmediğine bakmak iyi olur diye

düşündüm. Yani demem o ki bunu planlamıştım ama yalnızca kafamdaydı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım."

"Zihnim olacaktan heyecanlanıyordum. Sonra sen bana güzel olduğumu söyledin ve birden orada ıslak külotuyla kalakaldım."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ani uyanma. Sihir gibi."

"Bir kadının yüreğine giden yol..."

"Islak külotundan geçer. Senin için yeni bir dünyanın açıldığını göremiyor musun? Yapman gereken tek şey biz kadınlara güzel olduğumuzu söylemek." Elini kolumun üstüne koydu. "Sanırım işe yaramasının nedeni beni buna inandırman oldu. Güzel olduğum için değil ama sen güzel olduğumu düşündüğün için."

"Güzelsin."

"Bu sana göre öyle" dedi, "ve buna inanmaktan da vazgeçme. Pinokyo'yla ilgili hikâyeyi biliyor musun? Kız onun yüzüne oturur ve 'Bana yalan söyle, bana yalan söyle' der."

"Sana ne zaman yalan söyledim ki?"

"Ah, bebeğim" dedi, "eğlenceli olacağını düşünmüştüm ve bugünlerden birinde olacağını biliyordum ama kim derdi ki birbirimize kadar bu kadar tutkulu sarılacağız?"

"Biliyorum."

"Son kez ne zaman böyle birlikte olduk? Son kez buraya üç yıl önce gelmiştim ama o zaman da yatmadık."

"Hayır, birkaç yıl önceydi."

"Demek ki yedi yıl önce yatmış olabiliriz."

"Hatta belki sekiz."

"Eh, bu her şeyi açıklıyor. Vücuttaki hücreler her yedi yılda bir tamamen değişir. Böyle derler değil mi?"

"Böyle derler."

"Yani senin hücrelerinle benim hücrelerim daha önce hiç karşılaşmamışlar gibi. Bunu hiç bir zaman anlayamadım, her yedi yılda bir değişen hücreler. Bu ne anlama geliyor şimdi? Bir yara izi varsa, birkaç yıl sonra da var olur."

"Ya da bir dövme. Hücreler değişir ama mürekkep onların arasında kalır."

"Hücreler bunu yapmayı nasıl biliyor?"

"Bilmiyorum."

"Ben de çıkaramıyorum. Hiç dövmen yok, değil mi?"

"Hayır."

"Ve bir de kendine alkolik diyorsun, insanlar ancak zilzurna oldukları zaman dövme yaptırmazlar mı?"

"Eh, hiçbir zaman, sağlıklı bir insanın yapacağı, mantıklı bir hareket gibi gelmemiştir bana."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Bir yerlerde katillerin büyük bir bölümünde dövme olduğunu okumuştum. Bunu hiç duymuş muydun?"

"Tanıdık geliyor."

"Neden böyle olduğunu merak ediyorum. İmajla ilgili bir şey mi?"

"Belki."

"Motley'de var mıydı?"

"İmaj mı?"

"Dövme, kaz kafalı."

"Affedersin. Dövmesi var mıydı? Hatırlamıyorum. Aslında bilmesi gereken sensin, onun vücudunu benden daha çok gördün."

"Hatırlattığın için teşekkürler. Dövme gördüğümü hatırlamıyorum. Sırtında yara izleri vardı. Sana bunu söylemiş miydim?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Sırtında boylu boyunca yara izleri vardı. Olasılıkla çocukluğunda tacize uğramış."

"Böyle şeyler oluyor."

"Evet. Uykun mu geldi?"

"Sayılır."

"Ama sızmana izin vermeyeceğim. Bu sevişmeyle ilgili bir şey, kadınları uyandırıyor, erkekleri uyutuyor. Sen yaşlı bir ayısın ve kış uykusuna yatmana izin vermeyeceğim."

"Hımmmm."

"Dövmenin olmamasına memnun oldum. Şimdi seni yalnız bırakacağım, iyi geceler bebeğim."

Uyudum ama gecenin bir yarısında uyandım. Rüya görüyordum, sonra rüya hatırlayamayacağım bir noktaya geldi ve uyandım. Elaine'in vücudu tam yanımdaydı, sıcaklığını hissedebiliyor, kokusunu duyuyordum. Elimi teninde gezdirerek harika pürüzsüzlüğünü hissettim ve aniden tahrik olmam beni bile şaşırttı.

Onu bacaklarının arasından kavradım ve hafifçe okşadım Bir an sonra Elaine kedilerin mırılmasına benzeyen bir ses çıkararak sırt üstü döndü, üstüne çıkmam için bana yer açtı. Rahatça üstüne çıktım, içine girdim, bedenlerimiz kendi ritimlerini buldu, hiç durmadan sallanarak birlikte geldik. Daha sonra Elaine karanlıkta hafifçe güldü. Komik olanın ne olduğunu sordum. "Defalarca" dedi.

Sabah yataktan yavaşça çıkarak duş yapıp giyindim, sonra kapıyı açması ve ben çıktıkten sonra tekrar kilitlemesi için Elaine'i uyandırdım. Elaine çizimi yanıma aldığımdan emin olmak istiyordu. Kâğıt havluların karton rulosunu aldım, Galindez'in çalışmasını içine koydum. "Geri istiyorum, sakın unutma" dedi.

Çok dikkat edeceğimi söyledim.

"Kendine de dikkat edeceksin" dedi. "Söz mü?"

Söz verdim.

8

Otelime kadar yürüdüm. Yol üzerinde haftasonu kapatmayan bir fotokopici buldum ve çizimden yüz kopya yaptırdım. Fotokopilerin çoğunu rulo haline getirip karton rulonun içine koyduğum Orijinal resimle birlikte odamda bıraktım. Bir düzine kadar resmi ve bir tomar kartviziti yanıma aldım. Kartvizitleri Jim Faber benim için bastırılmıştı, Güvenilir'in kartlarına benzemiyordu. Üzerinde yalnızca adımla telefon numaram vardı, başka bir şey yoktu.

Broadway'den Seksen Altıncı Sokak'a geçtim. İlk durağım Bretton Hall'du, yani Motley'in tutuklandığı sırada bilinen son adresi. Orada kendi adına kayıtlı olmadığını zaten biliyordum ama resepsiyondaki adama bu resmi göstermek istedim. Adam resmi ciddi ciddi inceledi, sonra başını salladı. Resmi kartımla birlikte ona bıraktım. "Sana bir şey kazandırabilir" dedim. "Bana bir yardımın dokunursa."

Broadway'in doğu yakasından 110. Sokak'a kadar Broadway'deki ve ara sokaklardaki otellere uğradım. Sonra diğer yakaya geçerek aynı şeyi yaptım, Seksen Altıncı Sokak'tan aşağıya inerek Yetmiş İkinci Sokak'a kadar aynı biçimde devam ettim. Bir Küba-Çin lokantasında bir tabak fasulye ve sarı pirinç yemek için durdum, sonra Broadway'in doğu tarafında başladığım yere kadar devam ettim. Resimlerden daha çok kartvizit dağıttım ama gene de bir çizim dışında hepsini dağıtmayı başardım ve yanıma daha çok fotokopi almış olmayı istedim. Bana çok ucuza mal olmuştu ve neredeyse bütün şehre dağıtmaya param yeterdi. Birkaç kişi bana Motley'in tanıdık göründüğünü söyledi. Ucuz bir otelde, Doksan Dördüncü Sokak'taki Benjamin Davis'te resepsiyonist onu hemen tanıdı. "Buradaydı" dedi. "Bu adam bu yaz burada kaldı." "Hangi tarihte?"

"Bilmiyorum. Burada birkaç hafta kadar kaldı ama zaman geldiğini ya da ne zaman ayrıldığını söyleyemem."

"Kayıtlarınızı kontrol edebilir misiniz?"

"Adını hatırlasam yapabilirdim."

"Gerçek adı James Leo Motley."

"Burada her zaman gerçek adlarını vermezler. Size bunu söylememe gerek olduğunu sanmıyorum." Kayıt defterini açtı ama defter yalnızca Eylül başına kadar geri gidiyordu. Arka odaya geçerek elinde bir önceki kayıt defteriyle döndü. Kendi kendine, "Motley" dedi ve giriş sayfalarını çevirmeye başladı. "Burada yok. Hangi adı kullandığını bilmiyorum. Adını hatırlamıyorum ama duymuş olsam hatırlardım, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Motley adını duyunca beynimde ışık çakmıyor."

Sayfaları yavaşça çevirerek, adları tararken dudaklarını hafifçe oynatarak defteri inceledi. Yaptığı iş dikkat çekmişti, birkaç kişi, otelde kalanlar ya da orada bulunanlar bizi bu kadar uğraştıran şeyin ne olduğunu anlamak için başımıza toplandılar.

Resepsiyonist adamlardan birine, "Bu adamı tanıyorsun" dedi: "Yazın burada kaldı. Kendine taktığı ad neydi?"

Sorduğu adam çizimi eline alarak ışığa tuttu. "Bu bir fotoğraf değil" dedi. "Birinin çizdiği bir resme benziyor." "Doğru."

"Evet, onu tanıyorum" dedi. "Tıpkı ona benziyor. Adına ne diyordunuz?"

"Motley. James Leo Motley."

Başını hayır anlamında salladı. "Motley değildi. Jamel gibi bir şey de değildi." Arkadaşına döndü. "Rydell, bu herifin adı neydi? Onu hatırlarsın."

Rydell, "Aaa, evet" dedi.

"Peki adı neydi?"

"Rydell, "Tıpkı ona benziyor" dedi. "Yalnızca saçları farklı."

"Nasıl farklı?"

Rydell, "Kısa" dedi. "Üst kısmı kısa, yanlar kısa, her tarafı kısa."

Arkadaşı, "Çok kısa" diyerek ona katıldı. "Saçların kısacık tıraş edildiği bir yerde kalmış gibi."

Rydell, "Şu eski usturaların kullanıldığı yerlerde" dedi, "kafanın her tarafını sifıra vururlar. Yemin ederim onun adını biliyorum. Bir duysam hatırlarım."

Diğer adam, "Ben de öyle" dedi.

Rydell, "Coleman" dedi.

"Coleman değildi."

"Hayır ama Coleman gibi bir şeydi. Colton? Copeland!"

"Galiba haklısın."

Rydell zafer kazanmış bir ifadeyle, "Ronald Copeland" dedi. "Coleman dedim, çünkü Ronald Colman adlı bir artist vardı, bilirsin. Buradaki herif Ronald Copeland'dı."

Ve şaşırtıcı bir biçimde bu ad kayıt defterinde vardı; 27 Temmuz'da giriş kaydı yaptırmıştı, yani Dannemora'nın kapısından çıktıktan on iki gün sonra. Adres olarak Mason City-Iowa'yı göstermişti. Nedenini bilmiyorum ama bunu görev duygusuyla defterime not ettim.

Benjamin Davis'te tuhaf bir kayıt sistemi vardı, ayrıldığı tarih kayıtlarda görünmüyordu. Resepsiyonist bunu bulmak için bir kataloga baktı. Bu katalogtan, tam dört hafta orada kalarak Ağustos'un 24'ünde ayrıldığı ortaya çıktı. Gittiği yerin adresini bırakmamıştı; resepsiyonist ona bir şey iletmeye ihtiyaç olup olmadığını ya da orada kaldığı sırada mektup ya da telefon alıp almadığını hatırlayamıyordu.

Hiçbiri onunla konuştuğunu hatırlamadı. Rydell, "Adam çok sessizdi" dedi. "Onu ya odasına girerken ya da sokağa çıkarken görürdük yalnızca. Ne diyordum, hiç durup bizimle konuşmadı."

Arkadaşı, "Adamdaki hava onunla konuşmayı önlüyordu" dedi.

"Bize bakışları."

"Allah kahretsin, evet."

Rydell, "Sana bir bakardı" dedi, "ürperirdin. Ne sert bir bakış, ne de pis bir bakış. Yalnızca soğuk."

"Buz gibi."

"Bir neden olmadan sizi öldürebilirmiş gibi bir bakış. Bana sorarsanız adam tam bir cani. Böyle bakıp da katil olmayan kimseyi tanımiyorum."

Arkadaşı, "Bir zamanlar böyle bakan bir kadın tanıyordum" dedi.

"Böyle bir kadınla tanışmak istemem."

Arkadaşı, "Bununla da tanışmak istemezdim" dedi. "Yaşamının en kısa günü olurdu."

Biraz daha konuştuk. Her birine kartımı vererek şimdi nerede olduğunu ya da oralarda tekrar görünüp görünmediğini öğrenmemin işe yarayacağını söyledim. Rydell yaptığımız konuşmanın da bir işe yarayabileceğini söyledi. Buna itiraz etmedim. Her üçüne de onar dolar verdim; ona ve arkadaşına ve resepsiyoniste. Rydell verdikleri bilginin çok daha fazlasına değeceğini söyler gibi oldu ama eline on dolar geçince de ısrar etmedi.

"Televizyondaki şu herifler" dedi, "şuraya yirmi dolar, buraya yirmi dolar bırakır, aslında kimse onlara doğru dürüst bir şey söylemez. Neden bizim çevremizde de böyle herifler yok!"

Arkadaşı, "Çünkü buraya gelmeden önce bütün paralarını harcarlar" dedi. "Buradaki beyefendi, bu beyefendi parasını nasıl harcayacağını biliyor."

Broadway'in altını üstüne getirdim ama para vermem gereken tek yer Benjamin Davis oldu. Bir ipucu bulmaya ilk kez yaklaşmıştım, sanırım bir tür ilerleme kaydetmiştim. 24 Ağustos'a kadar dört hafta New York'ta olduğunu kesin olarak söyleyebilirdim. Takma adını öğrenmiştim ve kirli bir adam olduğu konusunda sonuç olarak çıkarılabilecek bir kanıt vardı. Adam temiz olsaydı takma ad kullanmaya ihtiyaç duymazdı. Daha da önemlisi, Galindez'in çiziminin Motley'in şimdiki haline tanınabilecek kadar yakın olduğunu anlamıştım. Saçları daha kısaydı ama şu anda cezaevinde kısa kesilen saçları uzamıştı. Sonra favori bırakmış ya da sakal ve bıyık bırakmış da olabilirdi ama görünüyor ki bırakmamıştı; hapise girerken bırakmamıştı, hapisten çıktıktan altı hafta sonra Davis'ten ayrılırken de bırakmamıştı. Bretton Hall'a geri döndüğümde bacaklarım kat ettiğim kilometreleri hissetmeye başlamıştı. En önemsizi de buydu. Bu tür bir yürüyüş etkisini sonradan gösterir. Düzinelerce insanla aynı şeyi konuşursun ve çoğunlukla çiçeklerle konuşmaya benzer bu. O günün en parlak anı Benjamin Davis'teydi; öncesinde uzun bir boşluk, sonrasında daha da uzun bir boşluk vardı. Bu tipik bir örnek. Bunun gibi turlarken -polislerin dediği gibi kapıları çalarak ama bu olayda çalınacak bir kapı yoktu- en az yüzde doksan beş zamanını ve çabanı boşa harcadığını bilirsin. Başka bir yolu yoktur, çünkü diğeri olmadan yararlı yüzde beşi bulamazsın. Sapanla kuş avlamak gibi. Küçük taşların çoğu kuşa isabet etmez ama kuş düştüğü sürece buna aldırılmazsın. Onu 22'lik bir tabancayla indirmeyi de bekleyemez insan. Adam çok küçük ve başının üzerinde gepgeniş bir gökyüzü var.

Gene de insandan çok şey götürür. Otobüse bindim ve oteldeki odama dönerek televizyonu açtım. Bir kolej maçı vardı, iki Pac-10 takımı oynuyordu ve birinde Heisman kupası için yaratılmışa benzeyen bir bek vardı. Oturup maçı izlemeye başladım ve neden bu kadar yaygara kopardıklarını anladım. Beyaz bir oyuncuydu ve profesyonel olabilecek yaşta idi. Bir şey bana önümüzdeki on yılda onun gelirinin benimkini kolayca katlayacağı duygusunu verdi.

Televizyon izlerken sızmış olmalıyım çünkü telefon çaldığında bir rüya görüyordum. Gözlerimi açtım, televizyonun sesini kıstım ve telefonu açtım.

Arayan Elaine'di. "Merhaba tatlım" dedi. "Daha önce de aradım ama orada olmadığını söylediler."

"Hiç mesaj almadım."

"Bırakmadım ki. Yalnızca sana teşekkür etmek istedim ve bunu da mesaj bırakarak yapmak istemedim. Sen tatlı bir adamsın ama sanırım bunu sana herkes söylüyordur."

"Herkes değil" dedim. "Bugün düzinelerce insanla konuştum ve içlerinden biri bile bana bunu söylemedi."

"Çoğu bana hiçbir şey söylemedi."

"Ne yapıyordun?"

"Dostumuzu arıyordum. Hapisten çıktıktan sonra bir ay kaldığı oteli buldum."

"Nerede?"

"Batı Doksanlardaki sokaklardan birinde bir otel. Benjamin Davis, ama orayı bildiğini sanmam."

"Bilmek ister miydin?"

"Olasılıkla hayır. Çizimimiz iyi, bu kadarını saptayabildi ve bugün öğrendiğim en önemli şey bu olabilir."

"Orijinal resmi geri aldın mı?"

"Resmi hâlâ istiyorsun ha!"

"Elbette istiyorum. Bu gece ne yapıyorsun? Buraya gelmek ister misin?"

"Biraz daha dolaşmam gerek."

"Bugün yeterince dolaşmışsındır."

"Bir toplantıya da gitmek istiyorum" dedim. "Seni daha sonra ararım, çok geç olmamışsa. Belki arkadaş istersen gelebilirim."

"İyi" dedi. "Şey, Matt, her şey çok tatlıydı."

"Benim için de."

"Eskiden de bu kadar romantik miydin? Bunun çok hoşuma gittiğini bilmeni isterim."

Telefonu kapadıktan sonra televizyonun sesini açtım. Maç sonuna yaklaşmıştı, anlaşılacak epey bir süre uyumuştum. Bu aşamada büyük bir heyecan yoktu ama gene de maçın geri kalan kısmını izledim, sonra bir şeyler yemek için dışarıya çıktım.

Çok sayıda kart ve bir demet Motley fotokopisi yanıma aldım ve yemek yedikten sonra kent merkezine gittim. Chelsea'daki ucuz otelleri ve pansiyonları dolaştıktan sonra Village'a kadar yürüdüm. Zamanlamayı Perry Sokağı'ndaki bir dükkânda yapılan toplantıya yetişebilecek biçimde ayarladım. Ancak otuz beş kişiyi rahat rahat alabilecek bir odaya yetmiş kadar kişi tıkmıştı ve oraya gittiğimde bütün koltuklar doluydu. Yalnızca ayakta duracak yer vardı, o da küçüktü. Ama toplantı canlı geçiyordu ve verilen arada salon biraz boşalınca oturacak bir yer buldum.

Toplantı saat onda bitince bazı barlara gittim: Christopher1 da Çizmeler ve Eğerler, Greenwich'de Vagon ve Batı Sokağı'nda birkaç düşük yer. Sadomazoşistlere açık olan gay barlarda her zaman karanlık bir hava vardı ama artık AIDS Çağında olduğumuz ortamı özellikle tedirgin edici buldum. Bunun bir nedeni de sanırım gördüğüm erkeklerin çoğunun virüsten etkilenmiş ve birkaç ay ya da yıl içinde hastalıktan ölmeleri muhtemel zaman bombalan gibi yürümesinden kaynaklanıyordu. Adamlar deri ve jean giymiş, Marlboro içiyor, biralarını yudumluyorlardı. Bu bilgiyle silahlanmış ya da silahsızlanmış olarak derilerinin altındaki kafatasım görmem zor değildi.

Bir önseziyle oradaydım. Motley'in Elaine'in evinde bize sürpriz yaptığı gün, yani onu ilk kez gördüğüm gün, metal uçlu çizmelerine kadar şehirli bir kovboy gibi giyinmişti. Kabul etmek zorundayım ki bu onu gayler kraliçesi yapmaktan uzaktı ama onu bu barlarda hayal etmek de hiç zor değildi: Bir şeye yılları bir biçimde yaslanmış, uzun güçlü parmakları bir bira şişesine dolanmış, şu soğuk ifadesiz gözleri bakıyor, tartıyor, meydan okuyor. Bildiğim kadarıyla Motley'in kurbanları kadındı ama bu açıdan ne kadar ayırım gözetiyordu emin değildim. Seviştiklerinin ölü ya da canlı olmasına aldırmıyorsa, cinsiyetleri onun için ne kadar önemli olabilirdi?

Bu yüzden bardakilere çizimi göstererek buna uygun sorular sordum. İki barmen Motley'in tanıdık görüldüğünü söylediler, gerçi ikisi de onu kesin olarak tespit edemiyordu. Batı Sokağı'ndaki yerlerden birinde haftasonları kıyafet kuralı vardı; jean ya da deri giymek zorundaydın ve her ikisini de giyen bir fedai, takım elbiseli olduğum için beni durdurdu ve politikayı açıklayan yazıyı gösterdi.

Adil bir oyundu sanırım. Plaza'da içki içemeyen şu jeanli ve deri ceketli insanları düşünün. Ona, "Buraya eğlenmeye gelmedim" diyerek Motley'in resmini gösterdim ve tanıyıp tanımadığını sordum.

"Ne yaptı?"

"Bazı insanların canını yaktı."

"İkimizin de işi zor."

"Bu senin istediğinden daha da zor."

"Bir bakayım" diyerek güneş gözlüğünü kaldırdı, yakından bakmak için çizimi gözüne yaklaştırdı. "Ah, evet" dedi. "Onu tanıyor musun?"

"Onu gördüm. Sık sık gelen biri denilebilecek adamlardan değil ama yüzler konusunda harika bir hafızam vardır. Öbür vücut parçalarının yanı sıra."

"Buraya kaç kez geldi?"

"Bilmiyorum. Dört mü? Beş mi? Onu ilk Eylül başlarında görmüştüm galiba. Belki bundan biraz daha önce. O zamandan beri, ah, dört kez geldi. Belki günün erken saatlerinde de geliyordur ama bunu bilemem çünkü ben saat dokuzdan önce işe gelmiyorum."

"Nasıl giyiniyordu?"

"Şu dostumuz mu? Hatırlamıyorum. Aklıma özel bir şey gelmiyor. Tahminimce jean ve çizme. Onunla dalaşmak zorunda kalmadım, yani ne giymiş olursa olsun uygun bir şey olmalı."

Birkaç soru daha sordum ve ona kartımı vererek çizimi saklamasını söyledim. İçeriye girip barmene çizimi göstermek istediğimi söyledim, tabii havayı çok bozmazsam.

"Bazı istisnalar yapmak zorunda kalıyoruz" dedi. "Kaldı ki sen bir polissin, değil mi?"

"Özel" dedim. Bunu neden söyledim bilmiyorum. "Ah, özel bir detektif! Bu daha da iyi, değil mi?"

"Öyle mi?"

Teatral bir havayla içini çekti. "Tatlım" dedi. "Tafta elbise bile giymiş olsaydın ipi geçmene izin verirdim."

Gay barlardan çıktığımda saat geceyarısını hayli geçmişti. Gidebileceğim başka yerler de vardı: O saatlerde açılmakta olan bodrum katlarındaki geceyarısı barları. Ama bildiğim bu tür barların çoğu artık yok olmuş, gay salgınına tepki olarak kapanmıştı; at gittiği için ahırın kapıları sağlamca kilitlenmişti Bir ikisi hâlâ varlığını sürdürüyordu ve o gece yenilerini de öğrenmiştim. Belki James Leo Motley bu barlardan birinde karanlık bir arka odada beni bekliyordu.

Ama saat geç olmuştu ve yorgundum; onu aramayı sürdüreceğim halim kalmamıştı. Bir düzine blok yürüyerek burnumdan bira, uyuşturucu, tere batmış deri ve nitrat kokusunu, içinde bir şehvet tadı olan bu kokular karışımını atmaya çalıştım. Yürümek işe yaradı, daha önceden kat ettiğim kilometrelerin acısı çıkmaya başlamasa eve kadar da yürürdüm. Bir taksi gelene kadar yürüdüm, sonra geri kalan yolu taksiyle gittim. Odamda Elaine'i düşündüm ama onu aramak için saat çok geç olmuştu. Duşun altında uzunca bir süre geçirerek yatağa yattım.

9

Kilise çanı beni uyandırdı. Uykuyla uyanıklık arasındaki aşamada olmalıyım, yoksa çanları hiç duymazdım. Ama duydum ve uyanarak yatağın kenarına oturdum. Bir şey beni rahatsız ediyordu ve ne olduğunu bilmiyordum.

Elaine'i aradım. Telefonu meşguldü. Tıraş olmayı bitirince tekrar aradım, gene meşguldü. Kahvaltıdan sonra tekrar aramaya karar verdim.

Kahvaltı ettiğim üç yer vardı ama Pazar günü yalnızca biri açıktı. Oraya gittiğimde bütün masaların dolu olduğunu gördüm. Beklemek istemedim. Birkaç blok ötede yeni açılmış bir yere kadar yürüdüm. Orada ilk kez yemek yiyecektim. Kahvaltı ismarladım ama yalnızca yarısını yiyebildim. Yiyecekler pek iştah açıcı değildi. Oradan çıktığımda Elaine'i aramam gerektiğini unutmuşum.

Elaine'i aramak yerine Sekizinci Cadde'de otellere girip çıkmaya başladım ve Times Square'deki otelleri dolaşım. Birçok otel vardı orada. Binaların çoğu yıkılmış, yerine daha büyük binalar yapılmıştı, birçok mülk sahibi de yapabilse evini yıkacaktı. Birkaç yıldır ucuz otellerin yıkılması ya da dönüştürülmesi konusunda bir moratoryum yapılmıştı; kent evsiz insanlar sorununun artmasını önlemeye çalışıyordu.

Kırk ikinci Cadde'ye ne kadar yaklaşırsanız, otellerin lobileri de o kadar kötüleşir. Havadaki bir şey duvarların arkasındaki herkesin birkaç suçtan arandığını fısıldar sanki. Yarı saygın yerler, gece başına elli ya da altmış dolar alan üçüncü sınıf otellerde bile umutsuz ve acı bir hava vardır. Otellerin yıldızı azaldıkça resepsiyonun üzerindeki ve cam bölmelere yapıştırılmış işaretler de artıyordu. Saat sekizden sonra konuk kabul edilmez. Odada yemek yapmak yasaktır.

Binada ateşli silahlara izin verilmez. En fazla kalma süresi yirmi sekiz gündür -bunun amacı müşterilerin müdavim olmalarını dolayısıyla kira artışlarına karşı bağışıklık kazanmalarını önlemektir.

Birkaç saatimi ayırarak çok sayıda kartvizit ve resim dağıttım. Resepsyonistler ya konuşmaktan kaçıyor ya da ilgilenmiyordu; bazıları da aynı anda ikisini birden yapmayı başardı. Port Authority otobüs terminalini geçerek yoluma devam ettiğimde artık herkes bana uyuşturucu bağımlısıymış gibi geliyordu. Motley bu yerlerden birinde kalıyorsa, onu bulmaya çalışmanın ne yararı vardı? Bir süre beklersem kent onu benim yerime öldürürdü.

Bir telefon bulup Elaine'in numarasını çevirdim, Telesekreter devreye girdi ama kendimi tanıttınca Elaine telefonu açtı. "Dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydım" dedim. "Bu nedenle aramadım."

"İyi etmişsin. Ben de erken yattım ve kütük gibi uyudum."

"Belki de buna ihtiyacın vardı."

"Belki de vardı." Bir suskunluk. "Bugün çiçeklerin çok güzel."

Sesimin tonunu değiştirmedim. "Öyle mi?"

"Kesinlikle. Ev yapımı çorbalara benziyor, ikinci gün kesinlikle daha güzel oluyorlar."

Sokağın karşısında iki yeni yetme, ordu fazlası satan bir dükkânın önündeki çelik kepenge yaslanmıştı; bir sokağı inceliyor, bir bana teklifsiz bakışlar fırlatıyorlardı. Elaine'ne "Sana gelmek istiyorum" dedim.

"Memnun olurum. Bana bir saat kadar izin verebilir misin?"

"Sanırım."

Elaine güldü. "Ama sesin bundan mutlu olmuş gibi çıkmadı. Bir bakalım, saat on ikiye çeyrek var. Neden saat birde ya da biri birkaç dakika geçe gelmiyorsun. Olur mu?"

"Elbette."

Telefonu kapadım. Sokağın karşısındaki iki oğlan hâlâ bana bakıyordu. Yanlarına gidip ne cehenneme bana baktıklarını sormak için ani bir istek duydum. Böyle bir davranış belayı davet etmekte ama gene de istedim. Bunu yapmak yerine uzaklaştım. Yarım blok yürüdüktan sonra dönüp omzumun üzerinden oğlanlara baktım. Hâlâ aynı kepengin üzerinde oturmuş duruyorlar ve hareket etmemişe benziyorlardı. Belki bana bakmıyorlardı.

Ona istediği bir saat on beş dakikayı verdim. Bu sürenin yarısını Sekizinci Cadde'deki iki oğlan gibi geçirerek Elaine'in oturduğu apartmanın karşısındaki kapıya tünedim. İnsanlar içeri girip çıkıyordu, hepsi benim için yabancıydı. Ne aradığımı bilmiyordum. Motley'i sanırım ama o görünmedi.

Oraya gidip kapıcıya kendimi tanıtmadan önce saatin tam bir olmasını bekledim. Kapıcı üst katı aradı, telefonu bana verdi. Elaine resmi kimin çizdiğini sordu, bir an kafam bomboş kaldı, sonra ona Galindez olduğunu söyledim. Telefonu tekrar kapıcıya verdim, Elaine de ona beni yukarıya gönderebileceğini söyledi. Kapıyı çaldığım zaman Elaine önce gözetleme deliğinden baktı, sonra bütün kilitleri açtı.

"Affedersin" dedi. "Bütün bunları yapmak aptalca sanırım..."

"Gayet iyi." Bütün bu siyah ve beyaz arasında bir renk ayaklanması gibi duran çiçek demetinin bulunduğu sehpanın yanına gittim. Bütün çiçeklerin adını bilmiyordum ama egzotik çiçekleri, cennet kuşu çiçeğini ve anteryumları tanıdım. Yetmiş beş dolar değerinde bir çiçek sevgisine baktığımı düşündüm.

Elaine yanıma gelip beni öptü. Siyah şalvar tipi pantolonun üzerine sarı ipek bluz giymişti ve ayakları çıplaktı. "Ne demek istediğimi anladın mı? Dünküden daha güzeller."

"Sen öyle diyorsan."

"Tomurcuklardan bazıları açmaya başladı, sanırım nedeni bu." Sonra sesimin tonunu farketti sanırım ve bana bakarak bir sorun olup olmadığını sordu.

"Bunlar benim çiçeklerim değil" dedim.

"Farklı bir şey mi seçmiştin?"

"Hiç çiçek göndermedim, Elaine."

Anlaması uzun sürmedi. Yüzüne baktım, aklımdan bir şeyler geçiyordu. "Aman Allahım" dedi. "Dalga geçmiyorsun değil mi Matt?"

"Elbette hayır."

"Üzerinde hiç not yoktu ama senden gelmediği hiç aklıma gelmedi. Allah aşkına, çiçekler için sana teşekkür ettim. Dün. Seni aradım, hatırladın mı?"

"Çiçeklerden söz etmedin."

"Etmedim mi?"

"Çiçek sözünü ağzına almadın. Romantik olduğum için bana teşekkür ettin."

"Ne demek istediğimi sandın?"

"Bilmiyorum. O sırada biraz uykuluydum, televizyonun önünde uyuyakalmışım. Birlikte geçirdiğimiz geceden söz ediyorsun sandım."

"Şey, ediyordum aslında" dedi. "Ediyordum sayılır. Gece ve çiçekler. Aklımda bunlar az çok birlikteydi."

"Üzerinde hiç not yok muydu?"

"Elbette yoktu. Not yazma zahmetine katlanmadığını sandım çünkü kimin gönderdiğini anlayacağımı biliyordun. Anladım da ama..."

"Ama ben göndermemiştim..."

"Anlaşılan öyle." Bunu ilk duyunca rengi atmıştı ama şimdi tekrar yerine gelmişti. "Buna alışmakta zorluk çekiyorum" dedi. "Son yirmi dört saati çiçeklerden zevk alarak ve onları gönderdiğin için sana sıcak duygular besleyerek geçirdim. Sanırım o yolladı, değil mi?"

"Tabii bunları yollayacak başka biri yoksa."

Elaine başını hayır anlamında salladı. "Beyefendi dostlarım çiçek göndermezler korkarım. Allahım. Onları fırlatıp atmak istiyorum."

"On dakika önce nasılsalar şimdi de öyleler."

"Biliyorum ama..."

"Saat kaçta geldi?"

"Seni kaçta aradım, beş sıralarında mı?"

"Bunun gibi bir şey."

"O halde bir-iki saat önce geldiler."

"Kim getirdi?"
"Bilmiyorum."
"Şey çiçekçi çocuk falan mıydı? Çiçekçinin adını alabildin mi? Paketin üzerinde bir şey var mıydı?"
Elaine başını sallıyordu. "Çiçekleri kimse getirmedi."
"Ne demek istiyorsun. Kapının önünde bitmiş olamazlar."
"Tam olarak böyle oldu."
"Kapıyı açtın ve çiçekleri orada buldun, öyle mi?"
"Aşağı yukarı. Bir konuğum vardı. Onu içeriye alırken çiçekleri bana verdi. Bir an onun getirdiğini düşündüm ki bunun hiç anlamı yoktu. Sonra adam geldiği sırada çiçeklerin paspasın üzerinde durduğunu açıkladı. O anda hemen senden geldiklerini varsaydım."
"Kapıya bırakıp gittiğimi mi düşündün?"
"Olasılıkla gönderttiğini düşündüm. Duşta olduğum için zilin sesini duymamıştım, bu yüzden çiçekçi çocuk oraya bırakmıştı. Ya da kapıcıya bırakmış, kapıcı da zile cevap vermeyince çiçekleri paspasa koymuştu." Elini kolumun üstüne koydu. "Doğruyu söylemek gerekirse" dedi, "bunu pek de fazla düşünmedim. Yalnızca, şey, etkilenmişim, anlıyor musun? Heyecanlanmışım."
"Sana çiçek göndermemi dokunaklı buldun."
"Evet, doğru."
"Keşke ben gönderseydim diyesim geliyor."
"Ah, Matt, ben..."
"Bana bu duyguyu hissettiriyor. Güzel çiçekler, atamazsın. Çenemi kapayıp ben göndermişim gibi yapmalıydım."
"Böyle düşünüyorsun ha?"
"Neden olmasın? Çok romantik bir jest. Bir erkeğin böyle bir şeyden nasıl güç aldığını anlayabiliyorum." Elaine'in yüzü yumuşadı, kolunu belime doladı. "Ah bebeğim" dedi. "Senin çiçeklere ihtiyacın mı var ki?"

Daha sonra uzun süre sessizce yattık; uyumuyorduk ama tam olarak uyanık da değildik. Bir ara aklıma bir şey geldi ve kendi kendime hafifçe güldüm. Yeterince hafif olmamalı ki, Elaine bu kadar komik olanın ne olduğunu sordu.

"Sözde vejeteryen" dedim.
"Sözde ne? Ah." Bana doğru dönerek büyük gözlerini açtı. "Hayvani her şeyden tamamen uzak duran kişi" dedi, "uzun vadede B-12 vitamini eksikliği çekme riskini taşır."
"Ciddi misin?"
"B-12 eksikliği kansızlığa neden olabilir."
"Bu hiç de iyi bir şey gibi görünmüyor."
"Değil. Ölümcül bir hastalık."
"Gerçekten mi?"
"Bana öyle söylediler."
"Eh, öyle bir riske girmek istemezsin herhalde" dedim. "Tam vejetaryen diyeti yüzünden bunlar olabilir, öyle mi?"
"Okuduklarıma göre öyle."
"Süt ürünlerinde B-12 vitamini yok mu?"
"Var."
"Süt ve süt ürünlerini de mi almıyorsun? Buzdolabında süt ve yoğurt var hatırladığım kadarıyla."
Elaine başını salladı. "Süt ürünleri alıyorum" dedi, "süt ürünlerinde B-12 var ama yine de miktarlara dikkat etmekte yarar var, ne demek istediğimi anlıyor musun?"
"Herhalde haklısındır."
"Çünkü böyle bir şeyi neden şansa bırakmalı? Kim kansızlıkla uğraşmak ister ki?"
"Bir kilo..."
"Bir kilo olduğunu sanmam" dedi. "Bir kaşık dolusu desek daha doğru olur."

Uyumuş olmalıyım çünkü bir uyandım ki yatakta yalnızım ve banyodan duşun sesi geliyor. Elaine birkaç dakika sonra havluya sarınmış olarak döndü. Ben de bir duş yaptım, kurulandım, giyindim. Oturma odasına gittiğimde sehpanın üzerinde benim için konulmuş bir fincan kahve ile küçük küçük doğranmış çiy sebze ve peynir tabağı buldum. Küçük yemek masasında oturup atıştırdık. Odanın karşı tarafında Çiçek buketi akşam üzerinin yumuşak ışığında her zamanki kadar göz kamaştırıcı görünüyordu.

"Sana çiçekleri veren adam" dedim.

"Ona ne olmuş?"

"Kimdir?"

Yalnızca bir adam."

"Çünkü Motley çiçekleri sana getirmesi için bilerek onu kullanmışsa, bizi ona götürecek bir bağlantı olabilir."

"Değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Elaine başını hayır anlamında salladı. "İnan bana" dedi "hiç bağlantı yok. Birkaç yıldan beri tanıdığım biri."

"Öylesine mi buraya geldi."

"Hayır, randevusu vardı."

"Bir randevu mu? Ne tür bir randevu?"

"Ah, Allah aşkına" dedi Elaine. "Benimle ne tür bir randevusu olabileceğini düşünüyorsun? Buraya gelip bir saat Wittgenstein üzerine konuşmak istedi."

"Bir müşteriydi."

"Tabii ki müşteriydi." Bana keskin bir bakış fırlattı. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Neden beni rahatsız edecekmiş?"

"Bilmiyorum. Ediyor mu?"

"Hayır."

"Çünkü bu benim işim" dedi. "Bu yeni bir bilgi değil Benimle tanıştığında da aynı şeyi yapıyordum, şimdi de aynı şeyi yapıyorum."

"Biliyorum."

"Öyleyse neden seni rahatsız ettiği izlenimine kapılıyorum?"

"Bilmiyorum" dedim. "Yalnızca düşünmüştüm ki..."

"Ne?"

"Şey, bir süre kapılarını kapalı tuttuğunu."

"Tutuyorum."

"Görüyorum."

"Tutuyorum Matt. Oteldeki randevulara gitmiyorum. Birkaç kişiyi geri çevirdim. Tanımadığım kimseyi kapıdan içeriye sokmuyorum. Ama dün öğleden sonra buraya gelen adam birkaç yıldır düzenli müşterim. Ayda bir ya da iki Cumartesi gelir, sorun çıkarmaz, öyleyse neden onu içeriye almayayım?"

"Neden almayasın."

"Öyleyse sorun nedir?"

"Sorun yok. Bir kız geçimini sağlamak zorunda tabii."

"Matt..."

"Biraz daha nakit para biriktirmek, birkaç daire daha almak zorunda. Değil mi?"

"Böyle konuşmaya hakkın yok."

"Nasıl konuşmaya?"

"Hiç hakkın yok."

"Affedersin" dedim. Bir parça peynir aldım. Süt ürünü olduğu için B-12 kaynağı olması muhtemeldi. Peyniri tekrar tabağa koydum.

"Bu sabah seni aradığımda..." dedim.

"Evet?"

"Hemen gelmememi söyledin."

"Bana bir saat vermeni söyledim."

"Bir saat on beş dakika. Sanırım böyleydi."

"Sözüne güveniyorum. Ne olmuş?"

"Burada biri mi vardı."

"Burada biri olsa telefona cevap vermezdim. Sesini kapatırdım, telesekreter sessizce devreye girerdi; senle ben yatak odasında olduğumuz zaman yaptığım gibi."

"Neden bir saat on beş dakika beklememi söyledin?"

"Bırakmayacaksın, değil mi? Öğleyin gelecek bir müşterim vardı."

"Öyleyse gerçekten buraya gelecek biri vardı."

"Ben de bunu söyledim. Sen beni aramadan birkaç dakika önce aramıştı aslında. Öğle saatlerinde bir randevu aldı."

"Pazar günü öğle saatinde mi?"

"Her zaman Pazarları gelir, genellikle sabahın geç saatlerinde ya da öğleden sonranın ilk saatlerinde."

Buralarda oturuyor, karısına gazete almaya gittiğini söylüyor. Buraya geliyor, sanırım eve dönerken Times alıyor. İşin özellikle de bu kısmından hoşlanıyor galiba, yani karısını aldatmaktan."

"Dolayısıyla bana..."

"Saat bire kadar zaman vermeni söyledim. Onun yola çıktığını biliyordum, yarım saat içinde burada olacağını biliyordum. Her zaman böyle yapar. Diğer yarım saati de dış yapıp tazelenmek için istedim ve..."

"Ve ne?"

"Sana güzel görünmek için ayırdım" dedi. "Bu saçmalık da nedir, bana söyler misin? Neden bana saldıyorsun?"

"Saldırmıyorum."

"Saldırmıyormuş! Peki ben neden savunmadayım, bu da ayrı bir konu. Hangi cehenneme kendimi savunmak zorunda olayım?"

"Bilmiyorum." Kahve fincanını kaldırdım ama içi boştu. Fincanı tekrar yerine koydum, bir parça peynir aldım ve onu da yerine koydum. "Yani bugün B-12 vitaminini zaten almıştın" dedim.

Elaine bir an bir şey söylemedi, bunu söylediğim için pişmanlık duymaya zamanım oldu. Sonra Elaine, "Aslında almadım çünkü yaptığımız o değildi" dedi. "Neden? Ne yaptığımızı bilmek ister misin?"

"Hayır."

"Gene de söyleyeceğim. Her zaman yaptığımızı yaptık. Onun yüzüne oturdum, adam kendini getirirken bir yandan da beni yalıyordu. Bundan hoşlanıyor, ne zaman buraya gelse her zaman böyle yapıyoruz."

"Sussana."

"Neden susacakmışım? Başka ne bilmek isterdin? Geldim mi? Hayır ama gelmiş gibi yaptım, bu onun gelmesini sağlıyor. Başka ne anlatmamı isterdin? Kamışının ne kadar büyük olduğunu bilmek istiyor musun? Ve sakın bana vurmaya kalkma Matt Scudder!"

"Sana vurmayacaktım."

"Vurmak istedin."

"Elimi bile kaldırmadım, Allah aşkına!"

"Vurmak istedin."

"Hayır."

"Evet. Ben de istedim. Bana vurmanı değil ama vurmamı istemeni." Gözleri büyümüşü, köşelerinde gözyaşları vardı. Yumuşak, kaygılı bir sesle, "Bize ne oluyor?" diye sordu. "Neden böyle birbirimizle dalaşıyoruz?"

"Bilmiyorum."

"Ben biliyorum" dedi. "Birbirimize kızdık, nedeni bu. Sen bana kızılıyorsun çünkü hâlâ bir orospuyum. Ben de sana kızılıyorum çünkü bana çiçek göndermedin."

Elaine, "Sanırım ne olduğunu biliyorum" dedi. "Gerginiz, ikimiz de. Bu da bizi sandığımızdan daha zayıf kılıyor galiba. Birbirimize oynayamadığımız roller biçiyoruz. Ben senin Sir Galahad olduğunu sandım, senin beni ne sandığını bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Belki Lady of Shalott." Elaine bana baktı.

"Şiir nasıldı. 'Tatlı Elaine, sevgili Elaine, Astolat'ın zarif kızı Elaine!"

"Kes artık şunu."

Pencerenin dışında hava karardı. Queens'in ışıklarının üstünde bir uçağın yanıp sönen kırmızı ışığının La Guardia'ya inmek üzere olduğunu gördüm.

Bir an sonra Elaine, "Bunu lisede okumuştuk" dedi, Tennyson. Eskiden bu Elaine benmişim gibi hayal ederdim."

"Bir kez bunu bana anlatmıştın."

"Anlatmış mıydım?" Eski bir hatırayı düşünerek dalgınlaştı. Sonra canlı bir sesle, "Eh, ben zarif bir kız değilim bebeğim, senin zırhın da parlaklığını kaybetti. Lady of Shalott'a takılan da Sir Lancelot'du, Sir Galahad değil, biz de onlar değiliz. Biz yalnızca her zaman birbirinden hoşlanan ve her zaman birbirine biraz yardımı dokunan iki insanız. Dünyadaki en kötü şey değil bu, değil mi?"

"Hiç öyle olduğunu düşünmedim."

"Şimdi bizi öldürmek isteyen deli bir adam var, dolayısıyla ikimizin de öfkeli olması için yanlış zaman seçtik. Bana katılıyor musun?"

"Katılıyorum."

"Öyleyse para kısmını halledelim. Bunu yapabilir miyiz?"

Yapabilirdik ve yaptık. O günkü harcamalarımı çıkardım, Elaine de unuttuğum bazı şeyleri hatırlattı, sonra rakamı yuvarlayarak karşı çıkmamı sert bir bakışla durdurdu. Yatak odasına giderek elinde bir avuç ellilik ve yüzlekle döndü. İki bin doları sayıp desteyi masanın üzerinden bana doğru itmesini izledim.

Elimi paraya uzatmadım. "Sözünü ettiğimiz rakam bu değil" dedim.

"Biliyorum. Matt, harcamalarının hesabını günü gününe tutmak zorunda olmamalısın, başka para istemek için bana gelmemelisin. Bu parayı al, azalmaya başlayınca da bana haber ver ki biraz daha para vereyim. Lütfen benimle tartışma. Param var, iyi kazandım ve böyle bir zamanda kullanmayacaksak paraya sahip olmanın anlamı ne ki?" Parayı aldım.

Elaine, "İyi" dedi. "Bu işi çözdük. Duygusal yanını bilmiyorum. Ben her zaman iş açısından iyi oldum.

Sanırım olaylara göre hareket etmek zorundayız. Sen ne düşünüyorsun?"

Ayağa kalktım. "Galiba bir fincan kahve daha içeceğim" dedim, "sonra da buradan gideceğim."

"Gitmek zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım. Detektifçilik oynamak ve bana verdiğin paranın bir kısmını harcamak istiyorum. Galiba haklısın, olaylara göre hareket etmeliyiz. Daha önce olanlar için üzgünüm."

"Ben de."

Kahveyle geri dönünce Elaine, "Tanrım, makinede altı mesaj var" dedi.

"Telefonlar ne zaman gelmiş? Yataktayken mi?"

"Öyle olmalı. Dinlesem olur mu?"

"Neden olmasın?"

Elaine gerekli düğmeye bastı. Bir zırlıtlı, arka plan sesleri, sonra kapanma sesi geldi. Elaine, "Kapadı" dedi.

"Çoğunlukla böyle oluyor. Birçok insan mesaj bırakmaktan hoşlanmıyor."

Biri daha kapattı. Sonra bir erkek çok canlı ve güvenli bir sesle, "Elaine, ben Jerry Pines, bir iki gün içinde seni arayacağım" dedi. Sonra kapatılan bir telefon daha. Ondandan sonra arayan kişi boğazını temizledi, bir an susup söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ve tek sözcük etmeden kapadı.

Sonra altıncı kişi. Uzunca bir suskunluk, bantın dönme sesi ve yalnızca arka plan gürültüleri. Sonra bir fısıltı: "Merhaba, Elaine. Çiçekleri beğendin mi?"

Bir sessizlik daha, birincisi kadar uzun. Hayli kısık arka plan gürültüleri bir metro sesi gibi geliyordu.

Sonra aynı güçlü fısıltıyla, "Seni daha önce düşünüyordum. Ama henüz sıran gelmedi. Sıranı beklemen gerek, biliyorsun. Seni sona sakladım." Bir suskunluk ama kısa. "Yani sondan bir önceye. Sonuncu o olacak."

Bütün söyledikleri bu kadardı ama bant bağlantı kesilen kadar yirmi otuz saniye daha döndü. Sonra telesekreter başa dönerek gelen mesajları almaya hazır hale geldi. Duman gibi havaya asılı kalan sessizlik içinde öylece durduk.

10

Gün ağarmadan önce otele geri döndüm ama güneşin doğmasına pek de fazla zaman yoktu. Otele geldiğimde saat dördü epeyce geçmişti. Bütün geceyi kentte dolaşarak, yıllardır gitmediğim yerlere giderek geçirmiştim. Bu yerlerden bazıları yok olalı yıllar olmuştu, aradığım bazı kişiler de uzun zaman önce kaybolmuştu; ya ölmüştü, ya cezaevindeydi ya da başka yerlere gitmişti. Yeni yerler ve yeni yüzler vardı; o saate kadar yeterince insan bulmayı başardım.

Poogan'ın Yeri'nde Danny Boy Bell'i buldum. Danny kısa boylu, doğuştan beyaz saçlı bir zenciydi; kesin tavırlı ve nazikti. Her zaman muhafazakâr üç parça takım elbise giyer ve evinden gündeğümüyle günbatımı arasında hiç çıkmadan vampir gibi yaşardı. Alışkanlıkları hiç değişmemişti; hâlâ Rus votkasını sek olarak ve buz gibi içiyordu. Onun evi gibi olan barlarda, Poogan'ın Yeri ve Büyük İlmik gibi, onun için her zaman buz gibi bir şişe ayırırlandı. Büyük İlmik artık yoktu.

Bana, "Artık onun yerinde bir Fransız restoranı var" dedi. "Pahalı ve çok iyi değil. Bu günlerde çoğunlukla buradayım. Ya da Amsterdam'daki Kaz Ana'ya gidiyorum. Orada hoş bir üçlü var, haftada altı gece çalışıyorlar. Baterist hiç solo yapmıyor. Işıkları da doğru kullanıyorlar."

Yani bunun anlamı ışıkların kısılmış olmasıydı. Danny Boy sürekli koyu renk gözlükler takar, herhalde bir kömür madeninde de çalışıyor olsaydı bunları takardı. "Dünya çok gürültülü ve çok parlak" dediğini birden fazla kez duymuştum, 'ışıkları kısmaya yarayan elektrik düğmeleri koymak lazım. Sesi de kısmaları lazım." Çizimdeki adamı tanımadı ama Motley adı kafasında bir ışık çıktı. Ona bilgi verince davayı hatırladı.

"Demek senden intikam almak için geri geldi" dedi. "Neden bir uçağa atlayıp adam sakinleşene kadar sıcak bir yere gitmiyorsun? Bunun gibi adamlara, birkaç hafta zaman tanı, gene başlarını derde sokup kendilerini kodeste bulurlar. Böylece on yıl boyunca onun için endişe etmen gerekmez."

"Artık böyle yapmayacak kadar akıllandığını sanıyorum."

"Bir-on alıp on iki yıl yatmış, nasıl bir dahi olabilir?" İçkisini bitirerek elini oynattı; garsonun dikkatini çekmek için bütün yapması gereken buydu. Garson kız bardağı doldurduktan ve keyfimin yerinde olup olmadığını sorduktan sonra Danny Boy, "Adamı aradığımızı etrafa duyuracağım ve kulaklarımı dört açacağım, Matt. Yapabileceğimin hepsi bu."

"Bu çok iyi olur."

"Nerelele takıldığını ya da kime askıntı olduğunu bilmek zor. Gene de bakabileceğin yerler var."

Bana bazı yer adları söyledi. Dışarı çıkıp kentte buraları aradım. Lenox Avenue'da bir bara ve birçok oyuncunun içki içtiği, sokağın alt kısmındaki başka bir bara gittim. Üçüncü Cadde'de yirminci sokaklardan birinde bulunan Yamaişi adlı bir yere gitmek için taksibe bindim. Burada Erken Dönem Amerikan yorganları tuğla duvarlara asılmıştı. Barmene Tommy Vincent adlı bir adamı görmek istediğimi söyledim. Bana, "Henüz gelmedi" dedi, "ama genellikle bu sıralarda gelir, beklemek isterseniz tabii."

Bir Cola söyleyerek barda bekledim. Barın arkasındaki ayna sayesinde arkama dönmeden kapıyı gözetleyebiliyordum. Birilerinin içeri girdiğini, birilerinin de dışarı çıktığını gözledim. Bardağımda buzdan başka bir şey kalmadığı sırada iki tabure ötemdeki şişman bir adam yanıma gelerek eski dostlarımız gibi kolunu omzuma doladı. "Ben Tommy V." dedi. "Senin için ne yapabilirim?"

Park Caddesi'nde yirmili sokaklarda, On dördüncü Sokak'ın hemen altındaki Üçüncü Cadde'de, Sekseninci Cadde'nin üst kısımlarında Broadway'de, Kırk Yedinci ve Filine' sokakları arasında Lexington'da yürüdüm.

Kıpkırmızı şortlar, turuncu peruklar ve askılı bluzlar giymiş sokak kızlarının cirit attığı yerlerdi buraları.

Düzinelercesiyse konuştum ve polis olduğumu düşünmelerine ses çıkarmadım; reddetsem bana inanmayacaklardı nasılsa. Onlara Motley'in resmini göstererek sokak kızlarının canını yaktıktan hoşlanan,

muhtemelen cinayet işlemiş bir adam olduğunu söyledim. Bir müşteri olabileceğini, hiç değilse müşteriymiş gibi davranacağını ama kendisine pezevenk konumu vererek bir kızı eline geçirmeye çalışabileceğini söyledim.

Üçüncü Cadde'de solgun bir sarışın onu tanıdığını düşündü. Kadının saç diplerindeki koyu renk saçlar nedeniyle başında iki renk vardı. "Onu bir süre önce gördüm" dedi. "Ona benziyor ama emin değilim. Bir keresinde sorular sordu. Ne yapıyorum, ne yapmıyorum, nelerden hoşlanırım, nelerden hoşlanmam." Yumruğunu sıktı, elini kasık hizasında tuttu ve pompalar gibi bir hareket yaptı. "Beni oyalayıp durdu. Bunun için hiç zamanım yoktu, biliyor musun? Daha sonra görüşürüz deyip uzaklaştım." Tazeliğini kaybetmiş bir vücudu ve Güney aksanı olan Broadway'deki bir kız onu yakınlarda gördüğünü ama şimdilerde ortada görünmediğini söyledi. Son kez onu Bunny adlı bir kızla giderken görmüş. Peki Bunny neredeydi? Bir yerlere gitmişti, ortadan yok olmuştu, haftalardır görünmüyordu. "Başka bir yerde dolanıyordur" dedi. "Ya da belki başına bir iş geldi." Ne gibi? Kız omzunu silkti. "Her şey olabilir" dedi. "Birini görürsün, sonra görmez olursun. Hemen farketmezsin, sonra biri, 'Hey, filancaya ne oldu?' diye sorar. Kimse bilmez." Bunny'yi Motley'le gittikten sonra bir daha görmüş müydü? Bunu düşündü ama bir şey söyleyemedi. Belki Bunny'nin birlikte gittiği Motley değildi. Bunu ne kadar düşünürse, düşünceleri o kadar belirsizleşiyordu. Dolaşmalarımın bir yerinde Alanon Evi'ndeki bir geceyarısı toplantısına gitmeyi başardım. Burası Batı Kırk Altıncı Sokak'ta çökmekte olan bir binanın üçüncü katında bulunan bir tür kulüptü. Bu toplantıda gençler vardı; çoğu içkiyi yeni bırakmıştı ve sallantıdaydı, büyük kısmının alkolik, ligin yanı sıra uyuşturucu geçmiş de vardı. O geceki kalabalık dışarıdakilere çok benziyordu; en büyük fark gittikleri yöndü Toplantıdakiler temiz ve ayık kalıyor ya da buna çalışıyordu Sokaktakiler ise dünyanın kenarından kayıyorlardı. Oraya birkaç dakika geç gittim. Konuşmacı yirminci doğumgünü yeni kutlamıştı. Ama iki yıl içki içmişti ve marihuana içmeye yeni başlamıştı. Hikâyesinde şırınga edilen eroin ve kokain de içinde olmak üzere bütün popüler kimyasal maddeler, dükkân hırsızlığı, sokakta iş tutma ve bebek yaştaki oğlunu karaborsa satma da vardı. Bunları anlatması biraz zaman aldı ama yaşaması o kadar uzun sürmemişti; yalnızca on dokuz yaşındaydı.

Toplantı bir saat sürdü, sonuna kadar orada kaldım. Konuşmacı sözünü bitirdikten sonra ilgim dağılmıştı, görünürde konusu öfke olan tartışmaya hiçbir katkıda bulunmadım. Bir konuşmacının öfkesi dalgınlığımı kıracak kadar yüksek sesli olduğunda zaman zaman konuşulanlara dikkat ediyordum ama çoğunlukla aklım başka yerlerde dolanıyordu. Toplantı benim için duygusal bir sığınaktı. Dışarıdaki dünya çirkindi, ben de son birkaç saattir bu dünyanın en çirkin parçasını araştırıyordum ama burada gene ayık kalmaya çalışan bir alkoliktim, herkes gibi, bu da orayı çok güvenli bir yer kılmıştı. Sonra hepimiz ayağa kalkarak bir dua okuduk, sonra Allahın belası sokaklara geri döndüm.

Pazartesi sabahı beş saat kadar uyudum ve sanki akşamdan kalmışım gibi uyandım. Bir dolu kötü kahve, Cola içmiş, ucuz sigara dumanı solumuştum, yani güne Pollyanna gibi başlayamamam olağanüstü bir şey değildi ama içkiyle birlikte böyle sabahları da bıraktığımı düşünmüştüm. Tam tersine başına ağrıyordu, ağzım ve boğazım kupkuruydu ve her dakikanın geçmesi için üç dört dakika gerekiyordu. Birkaç aspirin yuttum, duş yaptım ve tıraş oldum, sonra yağıya inerek köşede portakal suyu ve kahve içtim. Aspirin ve kahve etkisini gösterince birkaç blok yürüyerek gazete aldım. Gazetemle Alev'e geldim ve sıkı bir yemek söyledim. Yemek geldiği zaman akşamdan kalmanın bütün fiziksel belirtileri yok olmuştu. Gene de derin bir ruh yorgunluğu hissediyordum ama bu birlikte yaşamayı öğrenmem gereken bir şeydi. Gazetede ruh halimi değiştirecek pek bir şey yoktu. Birinci sayfada Jamaica Heights'daki katliam anlatılıyordu. Bütün bir Venezuelalı aile vurulmuş ve bıçaklanmıştı: Dört yetişkin, altı çocuk. Ev yakılmış, yangın çevredeki birkaç eve de sıçramıştı. Çeşitli kanıtlara göre ölümler uyuşturucuyla, ilgiliydi. Bu da genel kamuoyunun omuzlarını silkip olayı boşvermesine ve polislerin çözmek için kollarını bile kıpırdatmamasına yeterdi sanırım.

Spor sayfasındaki haberler de daha içaçıcı değildi. Her iki New York takımı da kaybediyordu; Jets felaketti, Giants, Eagles'a iyi bir darbe indirmişti. Spor haberlerindeki tek iyi yan bunların önemsiz olmasıydı; kimse ölmemişti ve her şey bittiğinde kimin kazanıp kimin kaybettiğinin gerçekten ne önemi vardı ki? En azından benim için hiç önemi yoktu ama zaten bu sıralar benim için hiçbir şeyin pek önemi yoktu. Haber sayfalarına geri dönerek uyuşturucuyla bağlantılı bir cinayet daha okudum. Bu seferki Brooklyn'in Marine Park bölgesindeydi. Biri av tüfeğini yirmi dört yaşındaki siyah bir erkek üzerinde kullanmıştı. Kurbanın uzun bir uyuşturucu sicili vardı. Her zamanki iç karartıcı haberlerden biri.

7. sayfada daha ilginç bir haber vardı.

Michael Fitzroy adlı yirmi iki yaşındaki bir genç, kız arkadaşıyla birlikte St. Malachy'deki ayine katılmıştı. K2 birkaç reklamda oynamış bir artistti ve Manhattan Plaza'da bir dairede oturuyordu; Kırk İkinci Sokak'la Dokuzuncu Cadde'de aktörlere ucuza kiralanan evlerden birinde. Kırk Dokuzuncu Sokak'ta el ele kızın evine doğru gitmekteyken aynı sıralarda Antoniette Cleary adlı bir kadın yeterince yaşadığına karar vermişti. Bu kararını penceresini açıp kendini aşağıya atarak eyleme geçirmişti. Kadının evi, şans bu ya, yirmi ikinci kattaydı ve düşüşü, lisedeki fizik dersinde öğretilen ama kimsenin hatırlamadığı formüle göre giderek

hızlanmıştı. Çarpma anında hem kendisini hem de kadının düşeceği noktaya bir saniye önce gelen Michael Fitzroy'u öldürecek kadar hızlanmıştı. Kız arkadaşı Andrea Dautsch yaralanmamıştı ama yazıya göre isteri krizi geçiriyordu. Bana göre tamamen haklıydı.

Gazetenin geri kalan sayfalarına şöyle bir göz attım. Baltimore belediye başkanı son günlerde uyuşturucunun yasallaşması önerisinde bulunmuştu. Bill Reel'in bu konuda söylediklerini okudum. Hiç gülümsemeden karikatürleri de okudum. Sonra bir şey 7. sayfaya dönmeme neden oldu. Michael Fitzroy'un son anlarıyla ilgili yazıyı bir kez daha okudum.

Olay beni neden bu kadar etkilemişti bilmiyorum. Evime çok yakın bir yerde olmasının bununla bir ilgisi olabilirdi. Cleary adlı kadın 301 Batı Kırk Dokuzuncu Sokak'ta oturuyordu: Önünden yüzlerce kez geçtiğim bir bina. Times Square otellerini araştırırken dün sabah da oradan geçmişim. Biraz daha çok uyumuş olsam, olay sırasında orada bulunabilirdim.

Marcus Aurelius'u düşündüm; ve nasıl her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu. Kız arkadaşının evine doğru mutlu mutlu yürüyen Michael Fitzroy için bunun nasıl bir anlamı olabileceğini düşünmeye çalıştım. News, onun üstüne düşen kadının otuz sekiz yaşında olduğunu yazıyordu. Atlamadan önce kadının bütün giysilerini çıkarmış olduğunu da yazmıştı.

Tanrı iradesinin yenilmez olduğunu söylerler, şimdi ben de kesinlikle böyle düşünüyordum. İlahi bir kuvvet, yirmi iki yaşındaki Michael Fitzroy'un yeterince yaşadığına ve giderek hızlanarak düşen çıplak bir kadın tarafından öldürülmesinin herkes için en hayırlısı olacağına karar vermişti.

Yaşam, demişti biri, düşünenler için bir komedi, hissedenler için bir tragedya. Bana ikisi birdenmiş gibi geliyordu, hatta aramızdaki, ne fazla düşünen ne de fazla hissedenler için bile.

O öğleden sonra Massillon'daki Tom Havlicek'i aradım ve onu masasında buldum. "Merhaba, seni aramayı düşünüyordum" dedi. "Eğlence Kenti nasıl?"

New York'a böyle denildiğini son duyalı epey bir zaman olmuştu. "Aynı sayılır" dedim.

"Ya şu Bengaller?"

Kazanıp kazanmadıklarına dikkat bile etmemiştim. "Gerçekten iyiler" dedim.

"Bahse girebilirsin. Senin tarafında durumlar nasıl?"

"Adam New York'ta. İzini sürüyorum ama burası büyük bir kent. Dün bir kadını tehdit etti, Connie Sturdevant'ın eski bir arkadaşını."

"Güzel."

"Evet, dostumuz çalışıyor. Cleveland'dan bir haber alıp almadığını merak ediyordum."

"Yani laboratuvarı" dedi. Boğazını temizledi. "Spermdeki kan grubunu öğrendik."

"Harika."

"Ne kadar harika olduğunu bilmiyorum, Matt. Kan grubu Pozitif, yani kocaninkiyle aynı kan grubu. Sperm senin adama aitse, şey, bu çok büyük bir rastlantı değil. En yaygın kan grubu bu. Aslında üç çocukta da A pozitif kan grubu var, bu da öldüğü sırada Sturdevant'ın üzerinde kimin kanı olduğunu söylememizi olanaksızlaştırıyor, çocukların kanı mı, yoksa av tüfeğinin neden olduğu kendi kanı mı."

"Sperm üzerinde bir DNA testi yapamazlar mı?"

"Belki yapabilirlerdi" dedi, "bir hafta beklemek yerine hemen işe girişselerdi. Görünen o ki, şu anda, kanıtlayabileceğin tek şey şüphelinin kadında sperm bırakmadığı olabilir ancak. A pozitiften başka bir kan grubundaysa, listeden silinir,"

"Fiil-i livatadan silinir. Cinayetten silinmesi gerekmez."

"Şey, sanırım öyle. Her neyse, laboratuvar bulgularının hepsi bu. Kan grubuna bağlı olarak bu onu listeden silebilir ama listeye sokmadığı da kesin."

"Anlıyorum" dedim. "Eh, bu haber moral bozucu, ama Motley'in kan grubunu öğreneceğim. Cezaevi kayıtlarında kan grubunun bulunması gerek. Ah, aklıma gelmişken, bu saban sana ekspres postayla bir şey gönderdim, yarın alacaksın. İçinde Motley'in, ressamın çizdiği resmiyle birlikte birkaç ay önce New York'ta kullandığı takma adlar var. Otel ve havaalanlarını kontrol ederken kullanabileceğin bir şey."

Bir sessizlik oldu. Sonra Havlicek, "Şey, Matt, bunu yapacağımızdan emin değilim" dedi.

"Ya!"

"Buradan görüldüğü kadarıyla dosyayı yeniden açmak için hiçbir nedenimiz yok. Sperm kocanın olmasa bile bu neyi kanıtlar? Belki kadının bir ilişkisi vardı, belki bir Yunan lokantasında garsonluk yapan bir erkek arkadaşı vardı, belki kocası bunu keşfetti ve sonra olanlar oldu. Söylemek istediğim şu, kapanmış bir dosyayı yeniden açmak için hiçbir nedenimiz yok."

Bir süre daha bu biçimde konuştuk. Bir arama emri çıkarabilseydin, dedim, New York polisi Motley'i başka birini öldürmeden enseleyebilirdi. Havlicek, bunu yapmayı isterdim, dedi, ama şefi asla bunu kabul etmezmiş ve o kabul etse bile yargıç arama emrine izin vermezmiş.

"Birini tehdit etti dedin" diye konuşmasına devam etti. "Yazılı bir şikâyet alabilir misin?"

"Olabilir. Onunla doğrudan konuşmadı. Telesekretere bir mesaj bıraktı."

"Bu daha da iyi. Kanıtın var. Tabii kadın gidip mesajı silmemişse."

"Hayır, bant bende. Ama bunun neyi kanıtlayacağını bilmiyorum. Bir tehdit ama lisan-ı münasiple yapılmış bir tehdit. Onun sesi olduğunu kanıtlamak da zor. Fısıldayarak konuşuyordu."

"Yani korkutucu çıksın diye mi? Yoksa sesinin tanınmasını önlemek için mi?"

"Değil. Motley kadının kim olduğunu anlamasını istiyordu. Sanırım ses izi konusunda dikkatli davranıyor. Allah kahretsin on iki yıl önce dikkatsiz ve aptaldı. Cezaevi onu beceriklileştirmiş."

"Böyle olur" dedi Havlıcek. "Onları ıslah etmeyebilir ama kesinlikle çok daha usta suçlular haline getirir."

Üç sularında yağmur yağmaya başladı. Sokaktan beş dolarlık bir şemsiye aldım ama otelime dönene kadar şemsiye ters dönüp parçalandı. Onu çöp sepetine atarak fırtına biraz dinene kadar bir gölgeliğin altına sığındım, sonra eve kadar geriye kalan birkaç bloku yürüdüm. Islak giysilerimi çıkararak birkaç telefon konuşması yaptım, sonra uzanıp biraz uyudum.

Gözlerimi açtığımda saat sekizdi. Tam sekiz buçukta St. Paul'un zemin katındaki toplantı salonuna girdim. Konuşmacı henüz yeni tanıtılmıştı. Bir fincan kahve alarak oturacak bir yer buldum ve iyi bir eski tarz içki hikâyesi dinledim. Kaybedilen işler, bozulan ilişkiler, detoksikasyon odasına düzineler ziyaret, şişe dilenciliği, AA'ya sayısız gelişler. Sonra bir gün ışık yanmıştı ve şu anda piç kurusu karşımızda, takım elbise kravatı ve temiz tıraşıyla durmuş, anlattığı hikâyeyle artık hiç ilgisi olmadığı izlenimini verir biçimde konuşuyordu. Bu özel toplantıda tartışma sırayla yapılıyordu, salonun arka tarafından başladılar, dolayısıyla benim sıram çabuk geldi. Pas geçecektim ama adam akşamdan kalma durumlarından söz etmişti, ben de katkıda bulunmak istedim.

"Adım Matt, bir alkoliğim ve benim de akşamdan kalmalarım eskiden kötüydü" dedim. "İçki içmemeye başladıktan sonra bunlardan kurtulduğumu düşündüm, dolayısıyla bu sabah akşamdan kalmış gibi uyandığında biraz bozuldum Bu bana adil görünmedi, güne bozularak başlamıştım. Sonra kendime, bir zamanlar yaşamımın her günü böyle hissettiğimi ve bunu doğal olarak gördüğümü, çok güçlü biçimde buna karşı çıkmadığımı hatırlattım. Allahım, normal bir insan böyle bir duyguyla uyansa hastaneye giderdi, bense çoraplarımı giyer, işe giderdim."

Birkaç kişi daha konuştu, sonra sıra Carole adlı bir kadına geldi, "içki içmediğimden beri hiç akşamdan kalmış gibi uyanmadım" dedi, "Matt'in söylediğini başka bir anlamda yaşarım. Çünkü içki içmekten vazgeçtiğimiz an her şeyin yoluna girdiğine, artık başımıza kötü şeyler gelmeyeceğine inanmak isteriz. Ve bu doğru değildir. İçki içmemenin mucizesi, yaşamımızın daha iyi olması değil ama yaşam kötü görüldüğü zaman bile içki içmememizdir. Ama kötü şeyler olduğunda gene de içim parçalanıyor. Cody AIDS'e yakalandığında böyle bir adaletsizliğe inanmadım. İçkiyi bırakan insanların AIDS' yakalanmayacağı sanılır! Ama aslında yakalanırlar ve yakalandıklarında da ölürlər, tıpkı diğer herkes gibi. İçki içmeyen insanların intihar da etmeyeceklerini düşünmek isterdim. Tanrım, içki içerken kaç kez kendimi öldürmeye çalıştım ama artık bunu yapmıyorum ve içki içmeyen kimsenin de yapmayacağını sanıyordum. Ama bugün Tony'nin intihar ettiğini öğrendim, bunun olmayacağını sanıyordum. Ama her şey olabiliyor ve hâlâ içki içmiyorum."

Verilen arada Carole'un yanına gittim ye Tony'nin grubumuzda olup olmadığını sordum. "Buraya sürekli gelirdi" dedi Carole. "Üç yıldır içki içmiyordu. Tony Cleary."

"Adamı hatırlayamadım."

"Kadını. Onu tanıdığından eminim, Matt. Uzun boylu, koyu renk saçlı, ben yaşlarda. Bir tekstil şirketinde çalışıyordu, ne yaptığını unuttum ama patronuyla ilişkisi olduğunu söyledi. Onu tanıdığından eminim."

"Aman Allahım" dedim.

"Bana hiç intihara yatkınmış gibi gelmemişti. Ama sanırım insan bunu asla bilemez, değil mi?"

"Birlikte Queens'e gidip konuşma yapalı daha bir hafta bile olmadı" dedim. "İkimiz ve Richie Gelman, birlikte ta Richmond Hill'e gittik." Söylediklerimi onaylaması için gözlerimle Richie'yi aradım salonda. Göremedim.

"Harika görünüyordu" dedim. "Çok iyi görünüyordu."

"Onu Cuma gecesi gördüm, o gece de iyi görünüyordu. Ne söylediğini hatırlamıyorum ama depresyonda falan görünmüyordu."

"Toplantıdan sonra birlikte bir şeyler yedik. Güçlü, doyumlu, mutlu görünüyordu. Ne yapmış, hap mı içmiş?" Carole hayır anlamında başını salladı. "Pencereden kendini atmış. Gazetede yazıyordu, bu akşamki altı haberlerinde de vardı. Tuhaf bir olay, çünkü kiliseden yeni çıkmış bir gencin üstüne düşmüş ve onu da öldürmüş. Ne kadar anlamsız, değil mi?"

Mesajda, kuzenini ara, diye yazıyordu.

Bu kez telesekreteri atlatmam gerekmedi. İlk çalışta Elaine telefonu açtı. "O aradı" dedi.

"Sonra?"

"Dedi ki, 'Elaine, orada olduğunu biliyorum. Telefonu aç ve makineyi kapa.' Ben de öyle yaptım."

"Neden?"

"Nedenini bilmiyorum. Bana yapmamı söyledi, ben de yaptım. Senin için bir mesajı olduğunu söyledi."

"Mesaj neydi?"

"Matt, neden telesekreteri kapadım? Bana kapatmamı söyledi, ben de kapadım. Kapının kilidini açmamı söylese açacak mıyım? Bunu yapacak mıyım?"

"Hayır, yapmayacaksın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu güvenliğini tehlikeye sokar ve bunu yapmaman gerektiğini bilirsin. Telesekreteri kapamak seni bir tehlikeye sokmuyor. Arada fark var."

"Şüpheliyim."

Ben de şüpheliydim, ama şüphelerimi kendime sakladım. "Mesaj neydi?" diye sordum.

"Ah, tamam. Bana bir anlam ifade etmedi, hiç değilse ettiğini sanmıyorum. Benim için tabii. Unutmayayım diye telefonu kapadıktan sonra buraya not ettim. Nereye koydum acaba?"

Sanırım mesajın ne olduğunu biliyordum. Biliyor olmalıyım.

"İşte burada" dedi Elaine. "Ona bütün kadınlarını götüreceğimi söyle. Ona dün iki ettiğini söyle. Sokaktaki çocuk için fazladan ödeme istemez. O kâr payıydı.' Bunların senin için bir anlamı var mı?"

"Hayır" dedim. "Ama ne demek istediğini biliyorum."

11

Anita'yı aradım. Yeniden evlenmişti ve telefonu kocası açtı. Bu kadar geç saatte aradığım için özür dileyerek Bayan Carmichael ile konuşmak istediğimi söyledim. Anita'dan bu adla söz etmek tuhaf geldi ama zaten telefon konuşmasının kendisi tuhaftı.

Olasılıkla onu yok yere rahatsız ettiğimi ama bilmesi gereken bir durum olduğunu söyledim ona. Yıllarca önce içeri tiktirdiğim bir adamın psikopatça oç almaya çalıştığını, bütün kadınlarımı öldürerek benimle hesaplaşmaya çalıştığını açıklayıp olayı kısaca özetledim.

"Ama özel bir 'kadınım' yok" dedim, "bu nedenle 'kadınlarım' sözcüğünü son derece geniş biçimde ele almak zorunda. On iki yıl önce ona karşı tanıklık yapan bir kadını öldürdü, düşünebileceğin en sıradan bir biçimde tanıdığım bir İcadını daha öldürdü. Kadının soyadını bile bilmiyordum."

"Ama onu öldürdü. Neden polis onu tutuklamıyor?"

"Tutuklayacaklarını umuyorum. Ama bu arada..."

"Tehlikede olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum. Varlığını bilmiyor olabilir ve bilse bile yeni soyadını ya da yeni adresini öğreneceğini düşünmek için bir neden yok. Ama adam çok becerikli."

"Ya çocuklar?"

Biri askerdeydi, diğeri ülkenin öbür ucunda bir üniversiteye gidiyordu. "Onlar için kaygılanmamıza gerek olmadığını düşünüyorum" dedim. "Yalnızca kadınlarla ilgileniyor."

"Öldürmek için, demek istiyorsun. Tanrım. Ne yapmam gerekiyor sence?"

Bazı önerilerde bulundum. Durumu uygunsa bir tatil çıkabilirdi. Bu olmazsa bölge polisine başvurarak koruma sağlamalarını isteyebilirdi. Kocasıyla birlikte özel güvenlik görevlileri tutmayı bile düşünebilirlerdi. Kesinlikle dikkatli davranmalılar, izlenip izlenmediklerine bakmalılar ve yabancılara kapıyı açmamalılardı ve...

"Allah kahretsin" dedi. "Boşandık. Ben başkasıyla evlendim. Bunun bir önemi yok mu?"

"Bilmiyorum" dedim. "Adam Katolik kilisesi gibi olabilir Boşanmayı tanımıyor olabilir."

Biraz daha konuştuğuktan sonra telefona kocasını çağırdım ve her şeyi bir de ona anlattım. Adam akli başında ve kararlı birine benziyordu. Telefonu, onun her şeyi anladığı ve olumlu bir şey yapacağı duygusuyla kapadım. Keşke aynı şeyi kendim için de söyleyebilseydim.

Pencerenin yanına giderek dışarıya baktım. Oraya taşındığım sırada pencereden Dünya Ticaret Merkezi görünüyordu ama daha sonra yapılan bir sürü bina gökyüzünün farklı yerlerini kapatmıştı. Hâlâ güzel sayılabilecek bir manzaram vardı ama eskisi gibi değildi.

Gene yağmur yağıyordu. Motley'in dışarıda olup olmadığını merak ettim. Belki ıslanmıştı, belki hastalanıp öldü.

Telefonu kaldırıp Jan'ı aradım.

Jan bir heykeltıraştır. Lispenard Sokağı'nda Kanal'ın güneyinde bir çatı katında oturuyor. Onunla her ikimiz de içki içerken tanışmıştım, onun evinde sıkı içkiler içmiştik, o ve ben. Sonra Jan içkiyi bıraktı, biz de birbirimizi görmekten vazgeçtik. Sonra ben de içkiyi bıraktınca tekrar başladı. Sonra ilişki yürümez oldu, sonra da bitti ama ikimiz de nedenini anlayamamıştık.

Jan telefonu açınca, "Jan, ben Matt" dedim. "Seni bu kadar geç aradığım için kusura bakma."

"Gerçekten geçmiş" dedi. "Bir sorun mu var?"

"Kesinlikle" dedim. "Seni etkileyip etkilemeyeceğini bilmiyorum. Etkileyebileceğinden korkuyorum."

"Anlamadım."

Anita'ya anlattığımdan daha ayrıntılı olarak ona da anlattım. Jan televizyondan Toni'nin ölümünü duymuştu ama intihardan başka bir şey olabileceği aklına bile gelmemişti 'elbette. Toni'nin programda olduğunu da bilmiyordu.

"Onunla tanıştım mı acaba?"

"Tanışmış olabilirsin. Birkaç kez St. Paul'e geldin. Toni de başka toplantılara gitti, birkaçında konuştu."

"Onunla bir toplantıda konuşmaya mı gitmiştin? Nerede olduğunu söylemiştin ama aklımdan çıkmış."

"Richmond Hill."

"Orası nerede, Queens'de mi?"

"Queens'de, evet."

"Bu nedenle mi onu öldürdü? Yoksa ikinizin arasında bir şeyler mi vardı?"

"Kesinlikle yoktu. Toni benim tipim değildi ve işyerindeki biriyle ilgileniyordu. Yakın arkadaş bile değildik.

Onunla toplantılarda konuşurdum ama bu da birlikte geçirdiğimiz tek zamandı."

"Ve sırf bu yüzden..."

"Doğru."

"İntihar olmadığına emin misin? Elbette eminsin. Aptalca bir soru bu. Sence ne..."

"Ne düşünemediğimi bilmiyorum" dedim. "Dört ay önce hapisten çıktı. Dört aydır peşime takılmış ve seni benimle görmemiş olabilir. Ama ne kadarını bildiğini, kiminle konuştuğunu, ne tür bir araştırma yapabileceğini bilmiyorum. Ne Yapman gerektiğini düşündüm. Bilmek ister misin?"

"Evet."

"Sabah ilk iş bir uçağa binmen gerekir. Biletini nakit öde ve kimseye nereye gittiğini söyleme."

"Sen ciddi misin?"

"Evet."

"Kapıda sağlam kilitler var. Ben..."

"Hayır" dedim. "Oturduğun bina güvenli değil ve bu adam her yere rahatça girip çıkabilen biri. 1st şansa bırakmaya karar verebilirsin ama kentte kalıp da güvenlikte olacağım düşünerek kendini kandırma."

Jan bir an düşündü. "Düşünüyordum da..."

"Bana söyleme" diyerek sözünü kestim. "Telefonun dinlendiğini mi düşünüyorsun?"

"Ben de dahil kimsenin nereye gittiğini bilmemesi daha iyi olacak galiba."

"Anlıyorum." İçini çekti. "Eh, Matthew, bu işi ciddiye almam gerektiğine beni ikna ettin. Hemen valizlerimi toplamaya başlayabilirim. Ne zaman geri döneceğimi nasıl bileceğim. Seni arayabilir miyim?"

"İstediğin her zaman. Ama bana numaranı bırakma."

"Kendimi bir casus gibi hissediyorum ve beceriksiz bir casus. Diyelim ki sana ulaşamadım. Hayatımın artık tehlikede olmadığını nasıl bileceğim?"

"Birkaç hafta yeterli olacaktır" dedim. "Öyle ya da böyle."

Onunla telefonda konuşurken Lispenard Sokağı'na kadar taksi tutarak onu koruma işini bizzat üstlenmek için ani bir istek duydum. Kahve içerek birkaç saat geçirebilir, karşılaştığımız geceden itibaren ilişkimizi karakterize eden yoğun sohbetlerden birini daha yapabilirdik.

Bu sohbetleri özlemiştik. Onu özlemiştik ve bazen ilişkimizi yeniden yürütmeye çalışmayı düşünürdüm ama zaten birkaç kez çaba göstermiştik ve durum bize ilişkimizin bittiğini göstermişti. Ancak biz ilişkimiz bitmiş gibi hissetmiyorduk, yalnızca görünürde öyleydi.

İlişkimiz bitince Jim Faber'ı aramıştım. "Benim için anlamak çok güç" demiştik ona. "Aramızdaki her şeyin bittiği düşüncesi. Gerçekten yürütebileceğimizi düşünmüştüm."

"Yürüdü" demişti Jim. "Bu biçimde yürüdü."

Şimdi de Jim'i arayacaktım neredeyse.

Arayabilirdim. Anlaşmamıza göre onu geceyarısından sonra aramayacaktım ve saat geceyarısını hayli geçmişti. Öte yandan acil bir durum varsa onu günün ya da gecenin herhangi bir saatinde arayabilirdim. Bunu düşündüm ve içinde bulunduğum durumun acil olarak nitelenemeyeceğine karar verdim. İçki içme tehlikesi yoktu ve adamı uyandırmanın gerekçesi olarak düşünebileceğim tek acil durum da buydu. Tuhaftır, içki içmeyi istemedim bile. Birine vurmak, bağırarak, duvarı tekmelemek istedim ama içki içmek istemedim. Dışarı çıkıp biraz yürüdüm. Yağmur artık yalnızca çiseliyordu. Sekizinci Cadde'ye yürüyerek kent merkezine doğru sekiz blok sürüklendim sanki. Oturduğu binayı biliyordum, onu evine götürmüştüm. Kuzeybatı köşedeydi ama dairesinin sokağa mı, caddeye mi baktığını bilmiyordum, bu yüzden tam nereye düştüğünü gösteremezdim.

Bazen yüksekten atlayan kişi betonu kıracak kadar güçlü düşer. Kaldırımında kırılmış bir yer görmedim. Düşüş hızını azaltan ve gücün büyük kısmını emen Fitzroy vardı elbette.

Kaldırımında kan izi yoktu. Kan olmalıydı, olasılıkla epeyce fazla miktarda ama temizlik ekibinin gözünden kaçsa bile kanı temizleyecek kadar yok yağmur yağmıştı. Kan her zaman akıp gitmez kuşkusuz. Bazen de içine işler.

Belki orada kan vardı ve yalnızca ben göremiyordum. Kaldırı ki geceydi ve kaldırım ıslaktı. Bu tür koşullarda, özellikle nereye bakacağınızı tam bilmiyorsanız kan izlerini görme ihtimali düşüktür.

Nereye bakacağınızı biliyorsanız kentnin dört bir yanında kan izleri görebilirdiniz.

Bütün dünyada görebilirdiniz sanırım.

Bir saat yürümüş olmalıyım. Grogan'a gitmeyi düşündüm ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum.

Sohbet etme isteğim yoktu, tek başına düşüncelere dalmak da istemiyordum. Yürümeyi sürdürdüm, yağmur artınca bile aldırmadım. Yağmurun altında yürüdüm, sırlıklam oldum.

Bütün kadınların, Scudder. Tanrım, çılgın bir adam benim olmayan kadınları benden almak istiyordu. Connie Cooperman'ı hemen hiç tanıımıyordum ve onu yıllardır aklıma bile getirmemiştim. Peki öbür hedefleri kimlerdi? Paslı Lancelot'mun satılmadan eskiyen Lady of Shalott'unu oynayan Elaine. Uzun yıllar önceki karım Anita ve uzun aylar önceki kız arkadaşım Jan. Benimle hamburger yemekle büyük bir hata yapmış olan Toni Cleary.

O gece bizi takip etmiş olmalıydı. Ta Richmond Hill'e kadar bizi izlemiş olabilir mi? Olanaksız görünüyordu. Belki buralardaydı, bir kenara sinmişti ve Armstrong'a giderken ya da Toni'yi evine götürürken bizi görmüştü. Anlamaya çalışarak yürümeyi sürdürdüm.

Sonunda pes edip oteldeki odama döndüm ve ıslak giysilerimi kurumaları için astım. Dışarıda hava soğumuştu ve yağmura hiç aldırmadığım için iliklerime kadar ıslanıp üşümüştüm. Sıcak duşun altında bir süre kaldım, sonra yatağa doğru sürünerek gittim.

Yatakta yatarken bir şey düşündüm ya da düşünceyi yakalar gibi oldum. Motley oradaydı, eskiden benim olan bu kadınları tehdit ediyordu; ben de buradaydım, bütün topları havada tutmaya çalışan bir hokkabaz gibi dolanıp duruyordum. Onları kurtarmaya çalışarak, onları korumaya çalışarak, Elaine ve Anita'yı ve de Jan'ı, zaman geçtikçe onlara tutunmaya çalışarak. Bir anlamda onlara verdiği konumu -kadınlarım, benim kadınlarım- onaylamaya çalışarak.

Zaman içinde gerçeği inkâr etmeye çalışarak. Bu kadınların benim olmadıkları ve muhtemelen hiçbir zaman benim olmadıkları acı gerçeğini görmezden gelerek. Kimsemin olmadığını ve belki de hiç olmayacağını. Yapayalnız olduğumu.

12

Gün ışığında kan izleri görülebiliyordu, gerçi kan izleri olduğunu anlamak için özellikle arıyor olmanız gerekiyordu. Oraya Joe Durkin'le birlikte gittik. Kapıcı Toni'nin düştüğü yeri gösterdi Yan sokakta, binanın ön girişinden belki yirmi metre batıdaydı

Kapıcı İspanyol kökenliydi, omuzları üniformasının ceketine göre çok dardı, bıyığı ise seyrek ve küçüktü. Pazarları çalışmıyordu ama ona gene de Motley'in resmini gösterdim. Resme bakarak başını hayır anlamında salladı.

Durkin'de bir maymuncuk vardı. Üst kata çıkarak daireye girdik. Kimse pencereyi kapama zahmetine katlanmamıştı ve bir önceki gün de yağmur yağmıştı. Pervazdan sarkarak Toni'nin düştüğü yeri görmeye çalıştım. Hiçbir şey göremedim, başım döndüğü için geri çekilip doğrulmak zorunda kaldım.

Durkin yatağın yanına gitti. Yatak yapılmıştı, ayak ucunda birkaç giysi düzenli biçimde katlanmıştı. Havacı mavisi bir gömlek, kirli beyaz bir bluz, koyu gri triko bir ceket. Bir çift beyaz dantel iç çamaşırı. Gene beyaz, büyük beden bir sutyen.

Durkin sutyeni eline alarak inceledikten sonra tekrar yerine koydu.

"İri bir kadın" diyerek tepkimi görmek için beni süzdü. Fazla bir tepki gösterdiğimi sanmıyorum. Durkin bir sigara yaktı, kibriti sallayarak söndürdü ve çevrede küllük arandı. Hiç küllük yoktu. Soğuduğundan emin olmak için kibrite üfledi ve dikkatle komodinin kenarına koydu.

"Adam onu öldürdüğünü söyledi" dedi. "Doğru mu?"

"Elaine'e bunu söyledi."

"Elaine ona karşı tanıklık mı yapmıştı? Bütün bu boktan işin başladığı on iki yıl önce mi?"

"Doğru."

"Arap teröristlerini taklit ettiğini düşünmüyorsun, değil mi? Hani uçak infilak eder, teröristler telefonda eylemi üstlenirler."

"Sanmıyorum."

Durkin sigarasından bir nefes çekerek duman çıkardı. "Hayır, ben de sanmıyorum" dedi.. "Eh, cinayet olabilir. Bunu nasıl görmezden gelersin anlamıyorum. Biri yüksek bir pencereden atlar, bunun kimin düşüncesi olduğunu nasıl söyleyebilirsin?" Kapının yanına gitti. "Bu kapı kilitli, zinciri takılı. Bu ne kanıtlar ki? Kilidi, şu şeyi çevirerek içeriden kilitleyebilirsin ya da çıkarken anahtarla da kilitleyebilirsin. Adam onu pencereden atıyor, anahtarı alıyor, çıktıktan sonra kapıyı kilitleyor. Bu hiçbir şey kanıtlamaz."

"Hayır."

"Elbette hiç not yok. Not yazılmamış sınavları hiç sevmem. Bu konuda bir yasa çıkarılmalı."

"Vereceğin ceza ne olacak?"

"Geri dönüp yaşamaya devam etmek." Refleks olarak küllük aradı, sonra külünü parke döşemeye silkti.

"İntihara kalkışmak eskiden bir suçtu, gerçi kimsenin bundan yargılandığını duymadım. Aptalca bir yasa. Başardığın taktirde suç olmayan bir şeyin teşebbüsünü suç olarak görmek. İşte sana bir soru, onbaşı

sınavında çıkan aptal sorulardan biri. Diyelim ki pencereden düştü ve Fitzroy'a çarptı. Fitzroy öldü ama onun düşüş hızını kestiği için kadın yaşadı. Neden suçlu olur?"

"Bilmiyorum."

"Sanırım ya kazara ölüme sebebiyet vermek ya da ikinci dereceden cinayet. Bunun gibi olaylar oldu. Yirmi küsur kat yüksekten değil, ama diyelim ki dört kat yüksekten atlayan biri. Ama mahkumiyet olmaz."

"Hayır."

"Sağlıksız bir zihin iyi bir savunma olurdu bence. Ve yapacağım biliyor musun, buraya bir laboratuvar ekibi çağıracağım. Pencere pervazında parmak izini bulmak Tanrının bir lütfü olurdu değil mi?"

"Ya da evin herhangi bir yerinde."

"Herhangi bir yerinde" diyerek bana katıldı. "Ama bu açıdan da şanslı olacağımızı sanmam."

"Hayır."

"Birşeyler bulsaydık iyi olurdu. Bizim oradan birkaç üniformalı buraya ilk gelenlerdi, dolayısıyla bir dosya açılırsa bu bizim dosyamız olur ve ipi senin adamının boğazına takmak çok hoşuma gider. Ama herşey senin adamın, parmak izi bırakmayan bir tip olduğunu söylüyor. Onu iki kez aradı, değil mi? Birinci seferinde fısıltıyla konuştu."

"Doğru."

"Ve bunu banda aldınız, fısıldayarak çiçek gönderdiğini söyleyen, kimliği belirsiz bir erkek. Ve üstü örtülü bir tehdit, sırasının gelmediğini söylüyor ama neyin sırası olduğunu söylemiyor. Bundan bir dava çıkarmaya çalış bakalım."

Sigarasını atacağı bir yer arandı. Gözleri yerde dolaştı, açık pencereye döndü. Bunun yerine mutfak lavabosuna giderek sigarasını musluğun altına tuttu, sonra izmariti çöpe attı.

"Onu tehdit etmesi ve normal bir ses tonuyla konuşması kadına telesekreteri kapamasını söyledikten sonraydı. Kadın onun dediğini yaptı ve telesekreteri kapadı elbette. Dolayısıyla tehdit konusunda kadının sözlerinden başka bir şey yok elimizde: Cleary ve Fitzroy'u öldürdüğünü itiraf ettiğini söylüyor. Bu bile zayıf, çünkü ne yaptığını tam olarak söylememiş ya da kimseden adıyla söz etmemiş."

"Doğru."

"Yani fiziksel bir kanıt bulana kadar tek bir şey elde etmiş sanmıyorum. Şu resmin kopyalarını kapıcıya, o sabah burada olan adama ve geri kalan ekibe göstereceğim; belki biri son birkaç gün bu çevrede onu gezinirken görmüşler. Ama bundan fazla bir şey beklemiyorum. Onun buralarda da hatta binada olduğunu saptasak bile bu onu cinayet işlemekle suçlamaktan çok uzak. Birincisi bir cinayet olduğunu kanıtlamak gerekir ve bunu yapabilir misin bilmiyorum."

"Adli tıp kanıtlarına ne dersin?"

"Ne olmuş onlara?"

"Ölüm nedeni neydi?"

Durkin bana baktı.

"Otopsi yapıldı mı?"

"Yapılması mecburidir. Bunu biliyorsun. Ama o kadar yüksekten düştükten sonra insanların neye benzediğini de biliyorsun. Adli tıp kanıtı mı istiyorsun? Cleary başaşağı düştü ve kafası Fitzroy'unkiyle çarptı. Bunun tuhaflığını düşünme bile, böyle oldu. Her iki başın da neye benzediğini biliyor musun? Adli tıp doktoru, kadının vücudunda mermi bulmadığı takdirde, düşmenin yarattığı travmalardan dolayı öldüğünü yazacak. Motley'in pencereden atmadan önce onu öldürdüğünü düşünüyorsun."

"Olabilir."

"Evet ama gel de kanıtla bakalım. Ona yumruk atıp bayılmış da olabilir. Ne bulacaksın, boğazında izler mi? Kafasına atılan bir yumruğun kanıtını mı?"

"Sperme ne dersin. Ohio'daki kadında bırakmış."

"Evet ama kimin olduğunu bile söyleyemediler. Sana bir şey söyleyeyim mi Matt, Cleary'de sperm bular bile Fitzroy'unki bile olabilir, ikisi son anlarını paylaştıkları için. Üyelim ki Motley'inki, bu neyi kanıtlar. Bir kadınla yatmak Yasalara aykırı değil. Arkadan yapmak bile yasalara aykırı değil." Bir sigara daha almak için uzandı, sonra fikrini değiştirdi. "Sana söylüyorum" dedi, "bu adamı Cleary olayında ele geçiremeyeceğiz. Çok güçlü parmak izleri olmadan geçiremeyiz, hatta bu olsa bile geçiremeyiz. Onu olay yerini hatta odada kadınla gören olsa bile, bu olayı cinayet, adamı katil yapmaz."

"Ne yapar?"

Durkin bana baktı. "Ne yapmamız gerekiyor Üzerinde işaretini taşıyan bir ceset mi bekleyeceğiz?"

"Bir yerde hata yapacak Matt."

"Belki" dedim. "Bekleyebilir miyim bilmiyorum."

Durkin iyiydi. Bir işe yarayacağına inanmıyor olabilirdi ama gene de zaman geçirmeden harekete geçti.

Hemen laboratuvar araştırmaları yaptırdı ve o öğleden sonra bana telefon ederek rapor verdi.

Kötü haber, Cleary'nin evinin hiçbir yerinde Motley'in tek bir parmak izine bile rastlamamalarıydı. İyi haber, eğer iyi haber denirse tabii, çerçevenin stratejik noktalarında ve atladığı pencerenin pervazında parmak izi

olmamasıydı. Bu da birinin parmak izi bırakmamaya özen gösterdiğine ya da kadın pencereden atladıktan sonra izleri sildiğini gösteriyor olabilirdi. Buna kanıt denemezdi, insanlar bir yüzeye dokundukları her seferinde parmak izi bırakmazlar ama zaten bildiğimiz bir şeyi doğrulamamıza yardımcı oldu. Toni Cleary'nin kendini öldürmediğini. Birinin buna yardımcı olduğunu.

Aklıma gelen tek şeyi zaten yapıyordum. İnsanlarla konuşuyordum. Kapıları çalıyordum. Resmi gösteriyor, fotokopilerini ve gittikçe azalan kartlarımı dağıtıyordum.

Kartlar Jim Faber'ı düşünmeme neden oldu; kartları armağan olarak o basmıştı. Sponsorunu ara; toplantılara' sürekli bunu duyar insan. İçki içme, toplantılara git, Büyük Kitap'ı oku, sponsorunu ara. İçki içmiyordum ve toplantılara gidiyordum. Büyük Kitap'ın öğ almaya çalışan bir psikopatla Saklambaç oyunu konusunda bir şey söyleyebileceğini sanmıyordum, Jim'in de bu konuda otorite olduğunu düşünmüyordum. Gene de onu aradım.

"Belki yapabileceğin hiçbir şey yoktur" dedi. "Bu düşüncene bana çok yardımcı oldu."

"Yardımcı olup olmadığını bilmiyorum. Herhalde fazla cesaretlendirici değil.

"Fazla değil, hayır."

"Ama belki de öyledir. Belki zaten gereken her şeyi yapmaktasın. New York büyüklüğünde bir kentte, bulunmak istemeyen bir adamı aramak küçücük bir samanlıkta küçücük bir iğne aramak gibi olmalı."

"Bunun gibi bir şey."

"İşin içine polisi katabilirsin elbette..."

"Buna çalışıyorum. Bu aşamada yapabilecekleri sınırlı."

"Yani öyle görünüyor ki yapabileceğin her şeyi yapıyorsun ve daha fazlasını yapamadığın için kendini yiyip bitiriyorsun. Her şey denetimin dışında olduğu için de kaygı duyuyorsun."

"Eh, öyle denilebilir."

"Tabii öyle. İşlerin nasıl gelişeceğini denetleyemeyiz. Bunu biliyorsun. Yapabileceğimiz tek şey harekete geçmek ve sonuçları değiştirmek."

"Yani yapabileceğin en iyi atışı yap ve uzaklaş."

"Doğru."

Bunu biraz düşündüm. "En iyi atışım yeterince iyi olmazsa, başka insanların boğazına saplanacak."

"Anladım. Denetimi elden bırakmak istemiyorsun çünkü bahis çok yüksek."

"Eh..."

"Üçüncü Adım'ı hatırladın mı?" Elbette hatırlıyordu ama Jim gene de söylemeye kendini mecbur hissetti.

"İrademizi ve yaşamlarımızı Tanrı'nın ihtimamına O'nu anladığımız biçimde bırakmaya karar ver.' Önemli şeyler bırakabilirsin ama zor günlerde denetimi kendin ele almalısın"

"Ne demek istediğini anladım."

"Üçüncü Adım konusunda anlamak ister misin. İçin iki maddelik bir program bu. A: Önemli konuları bir yana bırak. B: Bütün konular önemsizdir."

"Teşekkürler" dedim.

"İyi misin, Matt? İçki içmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. İçki içmeyeceğim."

"Öyleyse iyisin."

"Evet, harikayım" dedim. "Biliyorsun bir gün seni arayacağım ve sen bana duymak istediğim şeyi söyleyeceksin."

"Mümkün. Ama bunun olduğu gün kendine başka bir sponsor bulsan iyi olur."

Resepsiyonu saat altı sularında aradım, Joe Durkin'i aramam için bir mesaj bırakılmıştı. Durkin mesaisini bitirmişti ve ev numarasını biliyordum. "Bilmek isteyeceğini düşündüm" dedi. "Yardımcı doktorla konuştum, otopside herhangi bir sonuç çıkarılma ihtimalinin sıfır olduğunu söyledi. Kimin nerede başladığını, nerede bittiğini söyleyebilmesi bile imkânsızmış. 'Arkadaşına söyle, Empire State Building'in tepesinden yere bir portakal atsın. Sonra kaldırımı insin, portakalın Florida'nın hangi bölgesinden geldiğini çıkarmaya çalışsın.' dedi." "Eh, denedik" dedim. "Bu önemli bir şey." Jim'in benden gurur duyacağını düşünerek telefonu kapadım. Davranışlarım hızla düzeliyordu ve her an azizi' mertebesinin baş adayı olabilirdim. Tabii ki bu hiçbir şeyi değiştirmede. Hâlâ elimizde hiçbir ey yoktu ve bizi hiçbir yere götürmüyordu.

O gece bir toplantıya gittim.

Ayaklarım saat sekizden hemen sonra alışkanlıkla St. Paul'e yöneldi. Büyük ve eski kiliseye bir blok kalmıştı ki bir şey beni durdurdu.

Orada görünerek kimi tehlikeye atacağımı merak ettim.

Bu düşünce beni ürpertti, sanki biri gökyüzündeki büyük karatahtaya tebeşirle, iç bayıltan bir gıcırdamayla çizmişti. Halam Peg, huzur içinde yatsın, böyle durumlarda, "mezarımın üstünden bir kaz geçti" derdi.

Kendimi bir cüzzamlı, masum insanları cinayet kurbanına dönüştüren Tifolu Mary gibi hissettim. O kapıdan içeriye girdiğim ilk günden bu yana, ilk kez kendi grubumun toplantısına gitmek tehlikeli olacaktı. Benim için değil, başkaları için tehlikeli.

Kendime bunun anlamsız olduğunu söyledim ama bu duyguyu silip atamıyordum. Dönüp Elli Sekiz ile Dokuzuncu'nun köşesine geri çekildim ve doğru dürüst düşünmeye çalıştım. Günlerden Salıydı. Salı gecesi başka nerede toplantı vardı?

Bir taksiye atlayıp Doğu Yirminci Sokak'taki Cabrini Hastanesi'ne gittim. Toplantı üçüncü kattaki bir konferans salonunda yapılıyordu. Konuşmacının dalgalı, gri saçları, yüzüne takılmış gibi duran bir gülümsemesi vardı. Eskiden bir reklam şirketinde müşteri temsilcisiydi. Altı kez evlenmişti. Çeşitli eşlerinden toplam on dört çocuğu vardı ve 1973'den beri bir tek gelir vergisi iadesi almamıştı.

"İşler biraz denetimden çıktı" dedi.

Şimdi Park Caddesi'nin güneyinde bir mağazada spor eşyaları satıcısıydı ve tek başına yaşıyordu. "Hayatım boyunca Yalnız kalmaktan korktum" dedi, "ama şimdi bunun hoşuma gittiğini keşfettim."

Aferin sana, diye düşündüm.

Odada birkaç tanıdık yüz olmasına rağmen yakından tanıdığım kimse yoktu. Tartışma sırasında elimi kaldırmadım ve kapanış duasından önce kimseye bir şey söylemeden gizlice sıvıştım.

Dışarıso soğuktu. Birkaç blok yürüdükten sonra bir otobüs yakaladım.

Resepsiyonist Jacob'du, bana birkaç telefon geldiğini söyledi. Kutuya baktım. İçinde hiçbir şey yoktu.

"Mesaj bırakmadı."

"Kadın mıydı?"

"Öyle sanıyorum. Her seferinde aynı kişi, seni sordu, tekrar arayacağını söyledi. Galiba her on beş yirmi dakikada bir aradı."

Üst kata çıkıp Elaine'i aradım ama beni arayan o değildi. Birkaç dakika konuştuk. Sonra tam telefonu kapamıştım ki telefon çaldı.

Ses tam bir kontraltoydu. Selamsız sabahsız, "Büyük risk alıyorum" dedi.

"Nasıl?"

"Bunu bir bilse" dedi, "beni öldürür. Bir katil o."

"Kim?"

"Bilmen gerekir. Adın Scudder, değil mi? Sokaklar onun resmini gösteren adam sen değil misin?"

"Benim."

Uzunca bir sessizlik oldu. Kapatmadığını biliyordum ama telefonu bırakıp uzaklaşmış olabileceğinden endişe etmeye başladım. Sonra fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Simi konuşamıyorum" dedi. "Olduğun yerde kal. Seni on dakika sonra tekrar arayacağım."

On beş dakika sonra aradı. Bu kez kadın, "Korkuyorum" dedi. "Beni anında öldürür."

"Öyleyse beni neden aradın?"

"Çünkü beni gene de öldürebilir."

"Onu nerede bulabileceğimi söyle yeter. Seni ele vermem."

"Ya!" Kadın bunu biraz düşündü. "Benimle buluşman gerek" dedi.

"Tamam."

"Konuşmamız gerek, biliyor musun? Sana bir şey anlatmadan önce."

"Tamam. Yer ve saati seç."

"Allah kahretsin. Şimdi saat kaç? On bire geliyor. Geceyarısı buluşalım. Bunu yapabilir misin?"

"Nerede?"

"Aşağı Doğu Yakası'nı biliyor musun?"

"Bulabilirim."

"Benimle -Allah kahretsin, bunu yaptığım için çılgın olmalıyım." Onun konuşmasını bekledim. "Bahçeli Izgara adlı yerde. Stanton'un hemen altında, Ridge Sokağı'nda. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bulurum."

"Kent merkezine doğru giderken sokağın sağ tarafında. Sokaktan aşağıya inen basamaklar var. Dikkat etmezsen kaçırabilirsin."

"Bulurum. Geceyarısı mı dedin? Seni nasıl tanıyacağım?"

"Barda olacağım. Uzun bacaklar ve kızıl saçlar, sek Rob Roy içiyor olacağım." Gırtlaktan gelen bir kıkırdama. "Bana ikincisini ismarlayabilirsin."

Ridge Sokağı, Birinci Cadde'nin yedi sekiz blok doğusunda, Houston Sokağı'nın güneyindeydi. İyi bir bölge değildi ve hiç bir zaman da olmamıştı. Bir yüzyıl kadar önce dar sokaktı. Doğu Avrupa'dan gelen göçmenlere ev açmak için hızlı yapılan kötü pansiyonlarla dolmaya başladı. Yapılan binalar en başta da derme çatmaydı, yıllar boyunca daha da kötüledi.

Birçoğu yıkıldı. Aşağı Doğu Yakası'nın sokaklarında pansiyonlar yerlerini düşük gelirli ev projelerine bıraktı bunlar da yerini aldıkları inlerden daha kötü yerler olup çıktı, Ama Ridge Sokağı beş katlı binalarıyla bozulmamış olarak kaldı. Evlerin arasında, yer yer, yangından sonra kalan moloz yığılı boşluklar vardı. Taksi beni Ridge Sokağı'yla Houston'ın köşesinde on ikiye birkaç dakika kala bıraktı. Şoför U dönüşü yaparken ben de çevreme bakındım. Sokaklar boştu ve Houston'daki bütün dükkânlar kapanmıştı. Çoğunun kepenkleri indirilmişti, paslanmış demir kepenkler anlaşılmas duvar yazılarıyla doluydu.

Ridge'de güneye doğru yürüdüm. Sokağın karşı tarafında bir kadın çocuğunu İspanyolca azarlıyordu. Birkaç ev ileride deri ceketli gençler beni süzerek ilişmemeye karar verdiler.

Stanton Sokağı'nı geçtim. Dikkat edilirse bulunması zor olmayan Bahçeli Izgara, köşeden sonra dördüncü binaydı. İçerisinin görülmediği pencerede neon ışıklarla barın adı yazıyordu. Barı birkaç metre geçip dikkat çekip çekmediğime baktım. Çekmemiştim herhalde.

Geriye dönerek birkaç basamak aşağıya inip penceresinde çelik dişliler olan ağır bir kapının önüne geldim. Cam boyalıydı ama gene de barın içeri görebiliyordum. Kapıyı açarak kıpkırmızı bir ortama girdim.

Bar uzun, dar bir odada boyuna uzanıyordu. Ayakta duran ya da arkalıklı taburelere oturan on iki ya da on beş kişi vardı içeride. Ben içeriye girince birkaç baş bana doğru döndü ama kimse özel olarak ilgilenmedi. Barın karşısında bir masa vardı ve bunlardan yaklaşık yarısı doluydu. İçerisi loştu ve hava tütün ve marihuana dumanıyla ağırlaşmıştı. Masalardan birinde bir kadınla bir erkek şık bir zıvana içindeki marihuanayı paylaşıyordu. Tutuklanma korkusu duymuyorlardı ve buna da şaşmamak gerekirdi; burada marihuana için birini enselemek bir ayaklanmanın ortasında 'lütfen sakın olun' çağrısında bulunmaya benzerdi.

Bir kadın barda tek başına oturuyor, buzlu cam bardaktan bir şeyler içiyordu. Omuzuna kadar inen saçları kestane rengiydi loş ışıkta kızıl tutamlar kan izi gibi duruyordu. Siyah taytın üstüne kırmızı şort giymişti. Bara gidip aramızda boş bir tabure bıraktım. Barmen gelince kadına döndüm, gözlerimiz karşılaştı. Ona ne içtiğini sordum."

"Rob Roy" dedi.

Telefonda duyduğum sesteki; kısık ve genizden. Barmene, kadına aynısından bir içki daha, bana da bir Cola vermesini söyledim. Barmen içkileri getirdi. Cola'dan bir yudum alarak yüzümü buruşturdum.

"Buradaki Cola'ların gazı kaçmıştır" dedi. "Keşke söyleseydim."

"Önemli değil."

"Sen Scudder olmalısın."

"Ama sen adını söylemedin."

Kadın biraz düşündü, ben de bu arada ona bakma fırsatı buldum. Uzun boyluydu, geniş bir alnı ve belirgin bir burun kemiği vardı. Şortuyla aynı renkte askılı buluzun üzerine kısa bolero ceket giymişti. Sırtının alt kısmı çıplaktı. Parlak kırmızı rujlu dudakları dolgun, tırnakları parlak kırmızıya boyalı, elleri büyüktü.

Tam bir orospuya benziyordu, başka bir şey olabileceğini düşünmek imkânsızdı. Ses tonuna, ellerinin büyüklüğüne, gırtlığındaki şişkinliğe fazla dikkat etmezseniz bir kadına benziyordu.

"Bana Candy diyebilirsin" dedi.

"Tamam."

"Seni aradığımı bir öğrenirse..."

"Benden öğrenmeyecek, Candy."

"Çünkü beni öldürür. Bunun için uzun süre düşünmesi de gerekmez ayrıca."

"Başka kimi öldürdü?"

Dudaklarını ısırды, adeta sessiz bir ısıklık çaldı. "Ben bir şey söyleyemiyorum" dedi.

"Tamam."

"Yapabileceğim şu; seni dışarı çıkarıp kaldığı yeti gösterebilirim."

"Şimdi orada mı?"

"Elbette hayır. Kentin dış taraflarında bir yerde. Adamım, o, On Dördüncü Sokak'ın bu tarafında bir yerlerde olsa, burada seninle konuşuyor olmazdım." Elini ağzına götürdü, yeni boyanmış da kurumalarını hızlandırmak istemiş gibi tırnaklarını üfledi. "Bunun karşılığında bir şeyler almam gerekir" dedi.

"Ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Ne istenir? Para sanırım. Sonra, onu eline geçirdiğin zaman. Bir miktar."

"Senin için bir miktar para olacak, Candy."

"Bunu para için yapmıyorum" dedi. "Ama böyle bir şey yapınca karşılığında bir şey alman gerek."

"Alacaksın."

Candy hızlı bir hareketle başını salladı, ayağa kalktı. Bardağı hâlâ yarı doluydu, başına dikerek hepsini içti, bunu yaparken âdem elması aşağı yukarı hareket ediyordu. bir erkekti ya da en azından erkek olarak doğmuştu.

Kentin bazı kesimlerinde sokak kızlarının büyük kısmı transseksüeldi. Birçoğu hormon alır ve birkaçı da göğüslerine silikon yaptırmıştır; Candy gibi, gerçekten kadın olan râkiplerinin çoğundan çok daha etkileyici göğüslere sahiptirler, bazıları cinsiyet değiştirme ameliyatı geçirir ama sokaktakilerin büyük kısmı henüz bu

kadar ileri gitmemiştir ve ameliyatın parasını toparlamak için kaldırıma düşmüş olabilirler. Bazıları ameliyata âdem elmasını yok etmeyi de dahil eder. El ve ayakları küçültecek bir ameliyat olduğunu sanmıyorum ama muhtemelen bazı doktorlar bu konuda çalışıyordun

Candy, "Bana beş dakika ver" dedi. "Sonra Stanton ile Attorney'nin köşesine yürü. Yavaş yürüyeceğim. Köşede peşime takıl, oradan gideriz."

"Nereye gideceğiz?"

"Birkaç blok öteye yalnızca."

Cola'mı yudumlayarak istediği süreyi ona verdim. Sonra bozuk paralarımı çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktım. Kapıdan dışarıya çıkıp merdivenden yukarı, sokağa çıktım.

Bahçeli Izgara'nın sıcak havasından sonra dışarıda beni soğuk bir hava kucakladı. Stanton'ın köşesine yürümeden önce çevreye iyice bakındım ve Attorney'e doğru döndüm. Candy yarım blok kadar gitmişti, neon bir tabela kadar işe yarayan, güzel kalça hareketleriyle yürüyordu. Hızımı arttırıp köşeye birkaç metre kala onu yakaladım.

Candy bana bakmadı. "Buradan döneceğiz" diyerek Attorney'nin sol tarafından yürümeye başladı. Burası da aynı Ridge Sokağı gibiydi, aynı dökülen evler, aynı sefalet havası. Bir sokak lambasının altında birkaç yıllık bir Ford dört tekeri de çıkarılmış olarak yerde duruyordu. Yol boyunca sokak lambaları sönmüştü, blokun alt kısmında da yanmıyordu.

"Yanımda fazla para getirmedi" dedim. "Elli dolardan az var."

"Bana daha sonra para verebileceğini söylemiştim."

"Biliyorum. Ama bu bir tuzaksa, buna değecek yeterli para yok."

Candy bana baktı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Para için yaptığımı mı sanıyorsun. Adamım, biraz dolaşsam yarım saat içinde cebindekinden çok daha fazlasını kazanırım ve adamların hepsi bana parayı verirken gülümsüyor olurlar."

"Pekâla. Nereye gidiyoruz?"

"Bir sonraki bloka. Göreceksin. Söylesene, şu resim, onu biri çizdi değil mi?"

"Doğru."

"Tıpkı ona benziyor. Gözler de aynen öyle. Adamım, sana bir bakar, şu gözler sanki içini delip geçer, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bundan hoşlanmadım. Bir şeyler yanılttı. Karanlık merdivenden inip bardan içeriye girdiğimden beri doğru olmadığını hissettiğim bir şey vardı. Bunun ne kadarı polislik içgüdü, ne kadarı Candy'de hissettiğim bulaşıcı tedirginlikti bilmiyorum. Hangisi olursa olsun bundan hoşlanmadım.

"Buradan" diyerek kolumu tutmak için uzandı. Silkinerek kolumu kurtardım, Candy geri çekilerek bana baktı.

"Sorun nedir, dokunulmaya katlanamaz mısın?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Tam şuradan."

Bir zamanlar bir binanın olduğu boş bir arsanın girişinde duruyorduk. Üstü dikenli tel kaplı çitlerle giriş kapatılmış ama biri çitte bir boşluk açmıştı. Çitin arkasında atılmış mobilyalar, yanmış bir kanepe ve parçalanmış şilteler görünüyordu.

"Yandaki blokta bulunan binalardan birinin arka tarafında bir ev var" dedi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

"Diğer sokaktan giremezsin. Tek yol bu arsadan geçmek. Bu blokta otursan da orayı bilmeyebilirsin."

"Adam orada mı oturuyor?"

"Orada kalıyor. Bak adamım, girişi görebileceğin yere kadar seni götürüleceğim. Ben göstermezsem asla bulamazsın."

Bir an hareketsiz kalarak çevreyi dinledim. Ne duymayı imlediğimi bilmiyorum. Candy arkasına bile bakmadan çitteki açıklıktan içeriye girdi, birkaç metre arkasından da ben girdim. Daha akıllı davranabilirdim ama farketmezdi. Kendimi Elaine gibi hissettim. Motley ona telefonu kaldırıp telesekreteri kapamasını söylemiş ve akıllı olmak Elaine'e hiç yardımcı olmamıştı. Onun söylediğini yapmıştı.

Yavaşça yürüyor, ayağımın altındaki molozların arasından geçiyordum. Zaten karanlık olan sokak, arsadaki her adımıyla birlikte daha da karanlık oluyordu. On metre kadar yürümüşüm ki ayak seslerini duydum.

Daha arkama dönmeden bir ses, "Çok iyi Scudder" dedi. "Orada dur bakalım."

13

Sağ tarafa doğru dönmeye başladım. Daha hareket edemeden, hareket etmeye başlamadan eli sol kolumu dirseğin hemen üstünden kavradı. Ellerinin basıncı arttı ve parmakları bir şey -sinir, bir basınç noktası- buldu, çünkü acı bıçak gibi içime saplandı ve kolumun dirsekten aşağı kısmı uyuştu. Diğer eli sağ kolumu tuttu ama daha yukarıdan, omuza yakın bir yerden; başparmağı kol eklemine arıyordu. Parmağıyla bastırınca bıçak gibi bir acı daha duydum ve mide çukurumdan aşağıya bir ağrı dalgası indi.

Ne ses çıkardım ne de bir kasımı oynattım. Başka ayak sesleri ve ayak altında ezilen cam sesleri duydum, Candy birkaç adım önümde belirdi. Halka biçimindeki altın küpelerinden biri solgun ışık altında parlıyordu.

"Üzgünüm" dedi. Sesinde alaycı bir ton yoktu ama özür de yoktu.

Motley, "Üstünü ara" dedi.

"Silahı yok, aptal. Yalnızca beni gördüğüne memnun oldu."

"Üstünü ara."

Candy'nin elleri küçük kuşlar gibi gezinerek göğsümü ve yan taraflarımı araştırdı, kemerime takılı bir silah olup olmadığını bulmak için belimi inceledi. Ayak bileğime kadar bacaklarımı aramak için önümde diz çöktü, sonra ellerini bacaklarımın arasında kasığıma kadar gezdirdi. Elleri kasığımda uzun bir an durdu, acıtmadan mıncıkladı. Dokunuşu yumuşak ve uyarıcıydı.

"Kesinlikle temiz" dedi. "Silah yok. Yoksa soyarak aramamı mı isterdin J. L.?"

"Bu kadarı yeter."

"Emin misin? Mahrem yerlerinde bir silah olabilir, J. L. Koca bir bazukayı oraya sokmuş olabilir."

"Artık gidebilirsin."

"Aramak isterdim."

"Artık gidebileceğini söyledim."

Candy suratını astı, sonra bu tavrından vazgeçerek büyük ellerini omuzlarıma koydu. Cinsiyeti belirsiz bir vücut kokusunun üstüne sürülmüş kuvvetli ve çiçeksi parfümünün kokusunu alabiliyordum. Candy ayaklarının üzerinde biraz doğrularak ağızından öpmek için öne eğildi. Dudakları ayrıldı, dili ağızıma girdi. Sonra beni bırakıp geri çekildi. Yüzündeki ifadeyi karanlıkta okuyamıyordum.

"Gerçekten üzgünüm" dedi. Sonra yanımdan geçerek gitti.

Motley, "Seni şimdi öldürebilirim" dedi. Ses tonu ifadesiz ve soğuktu. "Ellerimle. Seni acıyla hareketsizleştirebilirim. Sonra tahtalıköye bir bilet keserim."

Beni gene eskisi gibi tutuyordu: Bir eli sol dirseğimin üstünde, diğeri sağ omuzda. Uyguladığı basınç acı veriyordu ama dayanılmaz değildi.

"Ama seni sona saklayacağıma söz verdim. Önce bütün kadınların. Sonra sen."

"Neden?"

"Önce kadınlar. Nazik bir davranış."

"Bütün bunlar neden?"

Güldü, ama kahkaha gibi bir gülüş değildi bu. Bir karttan heceler okuyor olabilirdi, ha ha ha ha ha.

"Yaşamımın on iki yılını götürdün" dedi. "Beni kodese attılar. Kodese atılmak nasıl bir şey biliyor musun?"

"On iki yıl olmak zorunda değildi. Bir iki yıl içinde sokaklara geri dönebilirdin. Zorlaştırmaya karar veren sensin."

Ellerini sıktı, dizlerim büküldü. Beni tutmuyor olsa düşebilirdim. "Bir gün bile hapis yatmamam gerekirdi" dedi

"Bir polis memuruna ağır saldırı.' Ben sana saldırmadım. Sen bana saldırdın, sonra senaryo hazırladın.

Yanlış adamı kodese tıktılar."

"Sen oraya aittin."

"Neden? Çünkü kadınlarından birini sahiplenmiştim, sen ise bunu becerememiştin. Kendi başına ona sahip olacak kadar güçlü değildin. Bu nedenle onu hak etmedin ama bunu kabul edemezdin. Edebilir miydin?"

Bir şey söylemedim.

"Ah, bana tuzak kurarak yanlış yaptın. Cezaevinin beni mahvedeceğini sandın. Cezaevi birçok insanı mahveder ama işler nasıl yürür bilmeliydin. Cezaevi zayıfları daha da zayıflştırır, güçlüleri de güçlendirir."

"Öyle mi?"

"Neredeyse her zaman. Polisler cezaevinde uzun süre kalamaz. Neredeyse hiçbir zaman canlı çıkmazlar oradan. Onlar zayıftır, yaşamak için silah, yaka kartı ve mavi üniformalara gerek duyarlar ve cezaevinde bunların hiçbiri yoktur, dört duvar arasında ölürler. Ama güçlüler daha da güçlenir. Nietzsche ne demiş biliyor musun? 'Beni mahvetmeyenler güçlendirir.' Attica, Dannemora, gittiğim her kodes beni daha da güçlendirdi."

"Öyleyse seni oraya tıktığım için minnettar olmalısın." Omzumu bıraktı. Ayağımla arkadan kasıklarına tekme atabilmek için dengemi sağlamaya çalışarak doğruldum. Daha hareket edemeden bir parmağını böbreğime sapladı. Sanki bir kılıç kullanmış gibiydi. Acıyla bağırarak öne doğru eğildim, dizlerimin üzerinde zor duruyordum.

"Her zaman güçlü oldum" dedi. "Ellerimde hep büyük bir güç oldu. Bunun için uğraşmadım. Bu güç hep oradaydı." Kollarımın üstünden tutarak beni ayağa kaldırdı. Ona tekme atmaya düşünemiyordum bile.

Bacaklarımda dik duracak güç yoktu, beni bıraksa düşebilirdim sanırım.

"Ama cezaevinde çalıştım" diye konuşmasına devam etti. "Jimnastik alanında ağırlıklar vardı, birkaçımız orada gün uyunca çalışırdı. Özellikle de zenciler. Onları görmeliydin; Üzerlerinden ter boşanır, domuz gibi pis kokarlardı, adale geliştirmek için uğraşıp dururlardı. Onların iki katı çalıştım ama onlar gibi adale geliştireceğime güç topladım. Sonsuz basamaklar, yüksek; yerler. Vücudum gelişmedi ama demir gibi sert oldum. Hep daha fazla güçlendim."

"Ohio'da bıçağa ihtiyaç duydun. Ve bir silaha."

"Onlara ihtiyacım yoktu. Yalnızca kullandım. Koca yumuşaktı, yufka gibi. Onu öldürmek için parmaklarımı kullanmam yeterdi. Onu oturma odasına götürerek kendi silahıyla öldürdüm." Bir an sessiz kaldı, tekrar

konuşmaya başladığında sesi daha yumuşaktı. "Yalnızca iyi görünsün diye Connie'de bıçak kullandım. O sırada ruhu zaten ölmüştü. Ondan geriye öldürecek pek bir şey kalmamıştı."

"Ya çocuklar?"

"Yalnızca işi tamamlamak için." Bir eli göğüs kafesime kaydı ve aradığı noktayı bulması uzun sürmedi. Bir parmağının ucunu bastırınca elektrik verilmiş gibi bir acı hissettim; acı kollarımla bacaklarıma yayılarak direncimi kırdı. Motley bir an ekledi, sonra aynı yere biraz daha sert bastırdı. Karanlığın ortasında başım dönerek bayılmanın eşiğine geldim.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Seçeneklerim kısıtlıydı -fiziksel bir girişimde bulanamazdım. Motley iddia ettiği kadar güçlüydü ve bırak saldırmayı ayakta bile zor duruyordum. Ancak psikolojik bir saldırıda bulunabilirdim ve kendimi bu alanda da aynı derecede güçsüz hissediyordum.

Hangi stratejinin daha iyi olduğunu bilmiyordum: Konuşayım mı, sessiz mi kalayım, karşı mı çıkayım, ona hak mı vereyim.

Bir süre, belki söyleyecek bir şeyim olmadığı için kalmayı denedim. Motley de konuşmadı, konuşmayı parmakları yapıyor, göğüs kafesimdeki çeşitli noktalara ve kemiğimle köprücük kemiğime bastırıyordu. Dokunuşu an veriyordu, içgüdüsel en iyi noktaları bulmada onu yanıltmıyordu ama aşırı bir basınç uygulamıyordu. Parmakları tespit çeken bir Çinli gibi benimle oynadı.

"Antoniette için bıçağa ihtiyacım olmadı" dedi. "Ya da bir silaha."

"Onu neden öldürdün?"

"Senin kadınlarından biriydi."

"Onu pek tanı mıyordum bile."

Hatırlamaktan büyük bir zevk alıyormuş gibi devam etti. "Onu ellerimle öldürdüm" dedi. "Aptal yaratık. Kim olduğumu ya da onu neden cezalandırdığımı hiç anlayamadı. 'Sana para veririm' dedi. 'İstediyin her şeyi veririm' dedi. Düzmesi iyiydi ama. Bunu zaten biliyorsun gerçi."

"Onunla yatmadım."

"Ben de yatmadım" dedi. "Bir koyun düzer gibi düzdüm onu. Ya da bir tavuk. Gelirken boyunlarını sıkarsın, tavuklara yaptığın gibi. Onun boynunu sıkmadım. Kırdım. Çıt, tavuk bacağı kırar gibi."

Bir şey söylemedim.

"Sonra pencereden aşağıya. Aşağıdaki oğlana çarpması kötü oldu."

"Kötü mü?"

"Andrea'yı hedeflemiştim."

"Kimi?"

"Oğlanın kız arkadaşını. Elbette kimseye çarpmasını beklemiyordum ama ona çarpmasına çalıştım."

"Neden?"

"Bir kadın öldürmüş olmayı tercih ederim" dedi.

Ona deli olduğunu söyledim. Bir hayvan olduğunu, kafeste tutulması gerektiğini söyledim. Tekrar canımı yaktı, sonra bir bacağını önüme koyarak vurdu. Ellerimle dizlerimi büktüm. Öne doğru düştüm, ellerim çakıl taşları ve kırık camlara değdi, ne olduğunu çıkaramadığım bir şeylerin üzerinden yuvarlandım, sonra dönerek kendimi topladım ve gelişini karşılamaya hazırlandım. Motley koşarak yanıma gelince bütün gücümü toplayıp sağ elimle yumruk attım.

Yumruğumu savuşturdu. Onun yumruğu ayaklarımla yerden kesti. Bir adım atabildim, sonra dengemi tam kaybederek iki seksen yere uzandım.

Orada soluk soluğa yatarak olacakları bekledim.

Motley beklememe izin verdi. Sonra yumuşak bir sesle, "Seni şimdi öldürebilirim" dedi. "Neden yapmıyorsun?"

"Yapmamı isterdin, değil mi? İyi. Bir hafta içinde bana yalvaracaksın."

Ellerimle dizlerimin üstüne kalkmaya çalıştım. Motley böğrümü, göğüs kafesimin hemen altını tekmeledi. Bunu hissetmedim bile, acı kendini hissettirmiyordu artık ama kalkmaya çalışmaktan vazgeçtim.

Motley yanıma çömelerek bir elini başımın arkasına koydu, kafatasımın gövdemle birleştiği noktayı tuttu. Başparmağı kulak memesinin arkasında bir boşluk buldu. Benimle konuşuyordu ama ne söylediğini anlayabilecek durumda değildim.

Başparmağı bulunduğu noktaya bastırdı. Acı yeni bir düzeye ulaşmıştı ama nedense acıyı aşmıştım. Sanki diğer tarafta durarak acı duygusunu bir olgu olarak gözlemliyor, acıdan çok korku duyuyordum.

Sonra Motley parmağının basıncını biraz daha arttırdı. Gözlerimin önünde zaten karanlıktan başka bir şey yoktu şimdi karanlık gözlerimin arkasına da yayıldı. Kapkara denizde yalnızca bir damla koyu kırmızı vardı. Sonra pembeye dönüşerek yok oldu.

14

Uzun süre baygın kalmış olamazdım. Sanki biri bir düğmeye basmış gibi birden kendime geldim. Eskiden de körkütük içtikten sonra böyle kendime gelirdim. Hiç uyumadığım ve hiç uyanmadığım bir dönem vardı. Yalnızca sızar ve ayırdım.

Her yanım ağrıyordu. Önce hareketsiz yatarak ağrıların bir envanterini çıkardım, verdiği zararın büyüklüğünü tahmin etmeye çalıştım. Tek başıma olduğumdan emin olmak da biraz zaman aldı. Motley yanımda, hareket etmemi bekliyor olabiliirdi.

Sonunda kısmen zorunluluktan, kısmen de temkinlilikten yavaşça ve deneye deneye ayağa kalktım. Vücudum hızlı hareket etme ya da hareketi sürdürme yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Ayağa kalkacak gücü toplayana kadar orada yatmak zorundaydım. Sonunda ayağa kalkınca baş dönmesinin geçmesini beklemek zorunda kaldım, yoksa tekrar yere düşebilirdim.

Sonunda çite kadar çöplerin arasından zorlukla geçerek çit boyunca dar sokağın sonuna kadar yürüdüm. Attorney Sokağı'na çıktım. Daha önce bu sokaktan geçtiğimi hatırladım ama yön duygumu yitirmiştim ve hangi yöne gideceğimi bilmiyordum. Köşeye kadar yürüdüm, orası Rivington'du, sonra batı yerine doğuya dönmüş olmalıyım, çünkü tekrar Ridge Sokağı'nda buldum kendimi. Ridge'den sola dönerek iki blok yürüdüm ve sonunda Houston Sokağı'na vardım. Orada uzun süre taksi beklemek zorunda kalmadım. Elimi kaldırıncaya taksi şoförü yaklaşmış ve yavaşladı. Taksiye doğru yürümeye başladım; adam bana iyice bakmış ve gördüklerinden hoşlanmamış olmalı ki, gaza basarak çekip gitti.

Gücüm olsaydı küfredirdim.

Ama yapabileceğim tek şey ayakta durmaktı. Yakınlarda bir posta kutusu görüp yanına gittim ve ağırlığımı kutuya verdim. Üstüme başıma bakınca taksi şoförüne küfredemediğime memnun oldum. Berbat bir haldeydim; pantolonumun her iki bacağı da dize kadar yırtılmıştı, ceketimle gömleğimin önü pislenmişti, ellerim kurumuş kan, pislik ve çamurla kapkara olmuştu. Akli başında hiçbir taksi şoförü beni almak istemezdi.

Ama bir tanesi aldı, özellikle çılgın mıydı bilmiyorum, Ridge ile Houston'da on ya da on beş dakika kaldım ama bunun nedeni birinin durmasını gerçekten bekliyor olmam değildi. En yakın metro girişinin nerede olabileceğini bilmiyordum ve bilsem bile gidip gidemeyeceğim belli değildi. Üç taksi daha yanımdan geçip gitti ama sonra biri durdu. Benim bir polis olduğumu düşünmüş olabilir. Bu izlenimi vermek için elimden geleni yapıyor, rozet göstermiş gibi cüzdanimi havaya kaldırıyordum.

Önümde durunca fikrini değiştirmesine fırsat vermeden arka kapıyı açtım, "içkili değilim ve kanamam yok" dedim, "Taksini de kirlenmemeye çalışırım."

"Taksiyi boş ver" dedi adam. "Bu boktan şeyin sahibi değilim, kaldı ki olsam ne olur? Ne yaptılar, üstünde mi tepindiler? Burası bu saatte sana göre bir yer değil adamım."

"Bunu neden birkaç saat önce söylemedin?"

"Hey, şaka yapabiliyorsan o kadar da kötü bir durumda değilsin demek ki. Gene de seni hastaneye götürsem iyi olacak. Bellevue en yakın hastane ama belki başka bir yere gitmek istersin?"

"Northwestern Otel'ine" dedim. "Elli Yedinci Sokak'ta ve..."

"Nerede olduğunu biliyorum, Pare Vendome'daki sokağın karşısından haftada beş gün düzenli müşteri alırım. Ama hastaneye gitmek istemediğinden emin misin?"

"Evet" dedim, "yalnızca eve gitmek istiyorum."

Mesajlara bakmak için durduğumda Jacob masasındaydı. Görünüşümde alışılmadık bir şey fark etmiş olsa bile tavırlarında bunu gösteren bir şey yoktu. Ya sandığımdan daha diplomatikti ya da çok az şey dikkatini çekecek kadar içmişti.

Arayan yoktu, şükürler olsun. Odama gittim, kapıyı kapayıp zinciri taktım. Bunu birkaç yıl önce bir kez daha yapmıştım ama beni öldürmek isteyen adamın banyoda beni beklediğini anladım sonra. Kendimi onunla birlikte içeriye kilitlemeyi becermişim yalnızca.

Ama bu kez beni banyoda bekleyen tek şey içine bir an önce girmek istediğim bir küvetti. Ama önce kendimi toplayıp aynaya baktım.

Korktuğum kadar kötü değildi. Biraz bere, yüzeysel çizik ve yara, içinde yuvarlandığım toprak vardı ama tek bir dişim bile kırılmamıştı, kırık çıkık yoktu, kesik mesik de yoktu.

Yine de cehennemden çıkmışa benziyordum.

Giysilerimi çıkardım. Takım elbisemin giyilecek hali kalmamıştı; ceplerini boşaltarak kemerimi çıkardım ve ceketle birlikte çöp sepetine attım. Gömleğim yırtılmıştı, kravatım feci bir durumdaydı. Onlar da çöp sepetini boyladı.

Küveti sıcak suyla doldurarak uzun süre içinde kaldım, suyu akıtıp tekrar doldurdum. Küvetin içinde otururken avuç içlerimden cam ve küçük taş parçaları çıkardım.

Sonunda yatağa yattığımda saat kaçtı bilmiyorum. Saate hiç bakmadım.

Yatmadan önce birkaç aspirin yutmuşum, kalkar kalkmaz birkaç tane daha yuttum, sonra kaslarımla kemiklerimin ağrısını alması için sıcak bir banyo daha yaptım. Tıraş olmam gerekiyordu ama yüzüme jilet sürmeyecek kadar akıllıydım.

Oğullarımın birkaç yıl önce Noel hediyesi olarak verdikleri elektrikli tıraş makinesini buldum ve onunla becerebildiğim kadar tıraş oldum.

İdrarımda kan vardı. Bu insanı her zaman şok eder ama daha önce de böbreğime darbe yemiştım ve insana ne yapacağını biliyordum. Motley'nin bana kalıcı bir zarar vermiş olması düşük bir ihtimaldi. Böbreğimde bastırıldığı yerler acıyordu ve olasılıkla bir süre daha acıyacaktı ama sonunda geçeceğini düşündüm. Dışarı çıkıp kahveyle küçük ekmeklerden aldım ve Newsday okudum. Breslin'in yazısı ceza sistemiyle ilgiliydi ama fazla bağırp çağırılmıyordu. Diğer bir köşe yazarı, büyük uyuşturucu satıcılarına idam cezası verilmesi konusunda biraz deliye dönmüş gibiydi; adeta bu, onlar için vazgeçirici olmaktan da öte, yeteneklerini yatırım bankacılığına yöneltmelerini sağlayacakmış gibi. Dünkü gün, yıllık ortalamayı yakalamıştı; son yirmi dört saat içinde beş bölgede yedi cinayet işlenmişti. Newsday'in dördünün ayrıntılı haberi vardı. Cinayetlerin hiçbiri benim bölgemde değildi, kurbanların hiçbirinin adı da bana tanıdık gelmedi. Kesin olarak söyleyemem ama dün, arkadaşlarımdan hiçbiri öldürülmemiş görünüyordu.

Midtown North'a gittim ama Durkin orada değildi. Altmış Üçüncü Sokak'taki West Side Y'de yapılan öğle toplantısına yetiştim. Konuşmacı Atlantik Kıyısı'nda içkiyi bırakmış bir aktördü ve enerjisi toplantıya California'nın sıcak havasını katmıştı. Karakola dönerken pizza ve Cola almak için durdum ve sokakta yedim. Midtown'a döndüğümde Durkin dönmüştü; telefon kulağında, sigarasıyla kahvesi elindeydi. Bana iskemleye oturmamı işaret etti. Durkin çokça dinleyip az konuşurken, orada oturup bekledim. Durkin telefonu kapadı, kâğıda bir şeyler karalamak için öne eğildi, sonra doğrulup bana baktı. "Berbat görünüyorsun" adedi. "Ne oldu?" "Dostumuzla karşılaştım" dedim. "Joe, bu orospu çocuğunu enselemek istiyorum. Onun hakkında bir şikâyetle bulunmak istiyorum." "Motley hakkında mı?" Başımı salladım. "Bunu sana o mu yaptı? " "Yaptıklarının çoğu görünmeyen yerlerde. Dün gece Aşağı Doğu Yakası'nda dar bir geçide kandırılarak götürüldüm." Ona olayları özetlerken Durkin'in koyu renk gözleri kısıldı. "Yani onu neyle suçlamak istiyorsun?" diye sordu. "Bilmiyorum. Saldırı sanırım. Saldırı, zor kullanma, tehdit. Sanırım saldırı en etkili suçlama olur." "İddia edilen saldırının hiç tanığı var mı?" "İddia edilen mi?" "Tanığın var mı Matt?" "Tabii ki yok" dedim. "Macy'nin yerinde buluşmadık, Ridge Sokağı'nda boş bir arsadaydık." "Geçit dedin gibi kalmış aklımda." "Ne fark eder? İki bina arasında, önünde çit, çitte de bir açıklık olan boş bir alandı. Sanırım bir yere geçilmesini sağlıyorsa geçit denir. Nereye açıldığını görecek kadar ileriye gitmedim." "Hı-hı." Eline bir kalem alarak kaleme baktı. "Galiba daha önce Attorney Sokağı demiştin." "Doğru." "Ama bir dakika önce Ridge Sokağı dedin." "Öyle mi dedim? Kızla Ridge'de buluştuk, Bahçeli Izgara adlı boktan bir yerde. Neden böyle demişler bilmiyorum, orda bahçe yok, ızgara olduğunu da sanmıyorum." Olayı hatırlayarak başımı salladım. "Sonra kadın beni bir ötedeki Attorney'ye götürdü." "Kadın mı? Transseksüel dememiş miydin?" "Onlardan kadınlmışlar gibi bahsetmeyi öğrendim." "Ah-ha." "Tanık sayılabilir" dedim, "ama bırak ifade vermesini, izini bulmak bile zor olabilir." "Bunu anlayabiliyorum. Adını öğrendin mi?" "Candy. Bu sokaktaki adıdır muhakkak ve yalnızca dün için uydurulmuş da olabilir. Büyük kısmının birden fazla adı var." "Bütün bunları biliyorum." "Sorun nedir Joe? Bana saldırdı ve şikâyetçi olduğumun kayda geçirilmesini istiyorum." "Hiçbir işe yaramaz." "Konu bu değil. Arama emri çıkartmak ve orospu çocuğunu sokaktan çekmek için yeterli." "Hı-hı." "Birini daha öldürmeden önce." "Hı-hı. Onunla birlikte geçitteyken saat kaçtı?" "Kadınla geceyarısı buluştum, demek ki..." "Candy ile yani. Transseksüelle." "Doğru. Demek ki saldırının gerçekleştiği saat muhtemelen ondan yarım saat sonra." "Saat yarım diyelim." "Üç aşağı beş yukarı." "Sonra hastaneye mi gittin?" "Hayır?"

"Neden gitmedin?"

"Gerekli olmadığını düşündüm. Bana büyük acı çektirdi ama kırık çıkık olmadığını, kanamam olmadığını biliyordum. Dosdoğru eve gitmenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Yâni hastane kaydı yok."

"Elbette yok" dedim. "Hastaneye gitmedim, nasıl bir hastane kaydı olabilir ki?"

"Sanırım olamaz."

"Taksi şoförü beni hastaneye götürmek istedi" dedim. "Oraya gitmem gerekiyormuş gibi gözükmiş olmalıyım."

"Onu dinlememen kötü olmuş. Nereye varmak istediğimi anlıyorsun, değil mi Matt? Acilde kaydın olsaydı anlattığını doğrulardı."

Buna karşı ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Ya taksi şoförü?" diye konuşmasına devam etti. "Plakasını aldığını sanmıyorum."

"Hayır."

"Ya da adını. Ya da taksinin numarasını."

"Hiç aklıma gelmedi."

"Çünkü taksi şoförü orada olduğunu söyleyebilir, görünüşün ve fiziksel durumun hakkında kanıt sağlayabilirdi. Demek ki elimizde yalnızca senin ifaden var."

Öfkemin yükseldiğini hissettim ama dindirmek için elimden geleni yaptım. Yumuşak bir sesle, "Bunun bir değeri yok mu?" dedim. "Bu adam bir polis memuruna ağır saldırıda bulunmuştu. Hüküm giydikten sonra onu mahkemenin ortasında tehdit etti. On iki yıl yattı, bu süre içinde başka şiddet eylemlerine de karıştı. Şimdi, çıktıktan birkaç ay sonra aynı Polis memurundan yeminli ifade alıyorsun ve..."

"Sen artık polis memuru değilsin, Matt."

"Hayır ama..."

"Uzunca bir süredir polis memuru değilsin." Bir sigara yaktı, kibriti sallayarak söndürdü, alev söndükten sonra da sallamayı sürdürdü. Bana bakmadan, "Sen nesenin, teknik ayrıntılara girersek, belirgin bir geçim kaynağı olmayan eski bir polissin."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Peki başka nesenin? Bir tür özel detektifsin ama ruhsatın yok ve vergi vermiyorsun, ifadeni imzaladığın zaman nasıl görüneceğini sanıyorsun?" İçini çekti, başını salladı. "Dün. gece" dedi. "Motley'i dün ilk kez mi görmüştün?"

"Ceza aldıktan sonra ilk kez dün gece gördüm."

"Daha önce otele gitmedin mi?"

"Hangi otele?"

"Evet ya da hayır de Matt. Gittin mi, gitmedin mi?"

"Elbette gitmedim. Nerede kaldığını bile bilmiyorum. Onu bulmak için şehri alt üst ediyorum. Bütün bunlar ne demek?"

Masasındaki kâğıtları karıştırdı, aradığını buldu. "Bu, sabahleyin geldi" dedi.

"Dün akşam üzeri Seymour Goodrich adlı bir avukat Batı Onuncu Caddenin Altıncı Bölge'ye gitti. James Leo Motley'i temsil ediyordu ve yanında sana karşı müşterisini koruma emri vardı ve..."

"Bana karşı mı?"

"Ve o gün daha önceden yaptıkların nedeniyle bir şikâyette bulunmak istiyordu."

"Neler yapmışım?"

"Motley'e göre Hotel Harding'te kaldığı odaya gitmişsin. Ona kötü davranmış, tehdit etmişsin, ellerini tehdit edici bir tavırla üstüne koymuşsun vesaire, vesaire, vesaire." Kâğıdı bırakınca, karmakarışık masanın üstüne düştü. "Bunların hiç olmadığını söylüyorsun. Harding'e hiç gitmedin."

"Elbette oraya gittim. Barrow ile West'in köşesinde. Altıncı Bölge'de çalışırken orayı iyi bilirdim. Oraya Hardon derdik "

"Yani oraya gittin."

"Tabii ki ama dün değil. Oralarda araştırma yaparken Harding'e de gittim. Cumartesi gecesi olmalı. Resmini resepsiyondaki adama gösterdim."

"Sonra?"

"Sonra hiçbir şey. 'Hayır, tanıdık görünmüyor, onu daha önce görmedim' gibilerinden bir şeyler söyledi."

"Ve bir daha da gitmedin?" "Neden gideyim ki?"

Öne doğru eğildi, sigarasını söndürdü. İskemlesini geriye iterek arkasına yaslandı, bakışlarını tavana dikti.

"Durumun nasıl görüldüğünü anlıyor musun?"

"Sen anlatsan iyi olur."

"Adam geliyor, şikâyette bulunuyor, bir koruma emri var, bir avukatı var, her şey var. Senin onu rahatsız ettiğini söylüyor. Ertesi gün sen merdivenden yuvarlanmış gibi geliyorsun ve bu kez şikâyette bulunmak isteyen sensin. Ama bu olay gecenin bir yarısında, Manhattan'ın boktan yerlerinden birinde, Attorney Sokağı'nda oluyor, Allah aşkına ve hiç tanık yok, taksi şoförü yok, hastane kaydı yok, hiçbir şey yok."

"Taksi kayıtlarını kontrol edebilirsin. Bu yolla taksiciyi bulabilirsin."
"Evet, kayıtları kontrol edebilirim. Bu işe yirmi adam ayırabilirim, bu kadar önemli bir şeye."
Hiçbir şey söylemedim.
"Yirmi yıl öncesine dönersek, mahkemede sana ne demişti? 'Bunu sana ödeteceğim1 ve bunun gibi şeyler. Neden?'"
"Adam bir psikopat. Bir nedene ihtiyacı var mı?"
"Evet, doğru ama kafasındaki mantık neydi?"
"Onu hapse atıyordum. Bu ihtiyaç duyacağı kadar büyük bir neden."
"Onu yapmadığı bir şeyden dolayı hapse atıyordun."
"Eh, elbette" dedim. "Hepsi masumdur, bunu biliyorsun"
"Evet, oraya giden kimse suçlu değildir. Ona tuzak kurduğunu söyledi, değil mi? Hiç ateş etmemişi, silahı V olmamıştı. Hepsi senaryoydu."
"Ona göre, işlediği iddia edilen bütün suçlardan masumdu. Hem suçlu olduğunu kabul edip hem de suçsuzluğunu iddia etmesi tamamen bir komedi tabii ama aynen böyle yaptı."
"Hı-hı. Senaryo muydu?"
"Ne demek istiyorsun?"
Durkin, "Yalnızca merak ettim" dedi.
"Elbette değildi."
"Tamam."
"Çok sağlam bir işti. Adam onu yakalamaya çalışan bir polis memuruna üç el ateş etti. Bir-ondan fazlasını hak etmişti."
"Belki" dedi Durkin. "Şu anda nasıl görüdüğünü düşünüyorum da"
"Nasıl?"
Gözlerini benden kaçırdı. "Şu Mardell" dedi. "Muhbirdi, değil mi?"
"Bir kaynaktı, evet."
"Sana verdiği bilgilerle birçok olayı çözdün mü?"
"İyi bir kaynaktı."
"Hı-hı. Cooperman da bir kaynak mıydı?"
"Connie'yi çok az tanıyordum, onunla birkaç kez karşılaşmıştım yalnızca. Elaine'in arkadaşıydı."
"Ve Elaine'in bütün arkadaşları senin de arkadaşındı."
"Bu ne biçim..."
"Yerine otur Matt. Bu durumdan zevk alıyor değilim."
"Benim aldığımı mı sanıyorsun."
"Hayır, muhtemelen hayır. Ondan para alır mıydın?"
"Kimden?"
"Kimden olduğunu sanıyorsun?"
"Bunu senden duymak istiyorum."
"Cooperman ve Mardell. Para aldın mı?"
"Elbette Joe. Kocaman pembe bir şapka vardı ve döşemesi leopar kumaşından, pembe bir Eldorado kullanıyordum."
"Otur yerine."
"Oturmak istemiyorum. Arkadaşım olduğunu sanmıştım."
"Ben de öyle sanıyordum. Hâlâ da sanıyorum."
"Aferin sana."
"İyi bir polistin" dedi. "Bunu biliyorum. Seni hemen detektif yaptılar, yakanda birkaç apolet vardı."
"Ne yaptın, dosyamı mı açtın?"
"Her şey bilgisayarda var, birkaç tuşa bastın mı karşına çıkıveriyor. Aldığın takdimnameleri de biliyorum. Ama bir içki problemin vardı, ve belki boyunu aşan bir işe girmiştin. Hangi iyi polis her şeyi kitabına uygun yapar, değil mi?" İçini çekti. "Bilmiyorum" dedi. "Şimdiye kadar bana gösterebildiğin tek şey başka bir eyalette işlenen bir aile cinayeti ve buradan beş blok ötede pencereden atlayan bir kadın. Her ikisini de onun yaptığını söylüyorsun."
"O öyle söylüyor."
"Evet ama başka kimse bunu söylediğini duymadı. Yalnızca sen Matt, belki bana anlattığın her şey doğrudur, belki evvelki gün şu Venezuelalıları da o öldürmüştür. Belki on iki yıl temiz bir tutuklamaydı, belki kodeste biraz zaman geçirmesini sağlamak için katkıda bulunmadın." Döndü gözlerime baktı. "Ama ona karşı şikâyetle bulunma ve bende arama emri çıkarmaya çalışmamı isteme. Ve Tanrı aşkına gidip onu aramaya da kalkma çünkü göz açıp kapayıncaya kadar koruma emrini ihlal etmekten tutuklanırsın. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Yanına yaklaşman yasak."
"Harika bir sistem bu."
"Yasa böyle. Onunla sidik yarışına girmek istiyorsun şimdi bunu yapmanın sırası değil. Çünkü kaybedersin."

Neler söyleyeceğime güvenemediğim için kapıya doğru yürüdüm. Kapının yanına geldiğimde, "Arkadaşın olmadığını sanıyorsun" dedi. "Eh, yanılıyorsun. Arkadaşınım. Yoksa sana bütün bu boktan şeyleri anlatmazdım. Kendin öğrenmen için bırakırdım."

15

Elaine'e, "Harding'de değil" dedim. "Evvelki gece kayıt yaptırmış ve dün sabah, yani iddiasına göre oraya gidip onu tehdit etmemden hemen sonra çıkmış. Gerçekten orada bir odada kaldı mı, bilmiyorum. Kendi adıyla kayıt yaptırmış, olasılıkla avukatı koruma emri için başvurduğu zaman kullanabileceği bir adresi olsun diye."

"Oraya onu bulmaya mı gittin?"

"Durkin'in yanından ayrıldıktan sonra. Harding'de Motley'i aradığım gerçekten söylenebilir mi, bilmiyorum. Onu orada bulamayacağımı biliyordum." Bir an düşündüm. "Onu bulmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Dün gece onu buldum ve bundan pek de kârlı çıktığım söylenemez."

Elaine, "Zavallı bebeğim" dedi.

Onun evinde, yatak odasındaydık. Donuma kadar soyunmuş, yatakta yüzükoyun yatıyordum. Elaine bana masaj yapıyordu; hareketleri sert değildi, elleri yumuşak ama ısrarlıydı, kaslara masaj yapıyor, ağrıyan yerleri ovuyordu. Gerginliğin büyük kısmının odaklandığı boynuma ve omuzlarıma özellikle dikkat ediyordu. Elleri ne yapacağını iyi biliyordu.

"Bu işte gerçekten iyisin" dedim. "Ne yaptın, kursa mı gittin?"

"Benim gibi iyi bir kız bunu nasıl öğrendi demek istiyorsun? Hayır, hiç kursa gitmedim. Yıllardır haftada bir ya da iki kez masaja gidiyorum. Yalnızca bana neler yaptıklarına dikkat ettim. Ellerimde biraz daha güç olsa daha iyi olurum."

Motley'i ve ellerindeki gücü düşündüm. "Yeterince güçlüsün" dedim. "Ve beceriklisin. Bunu profesyonel olarak yapabilirsin."

Elaine gülmeye başladı. Bu kadar komik olanın ne olduğunu sordum.

"Allah aşkına kimseye söylemeye kalkma" dedi. "Bir duyulursa bütün müşterilerim bundan ister, kimse sevişmek istemez."

Daha sonra oturma odasına geçince elimde bir fincan kahveyle pencerenin kenarına giderek Elli Dokuzuncu Sokak'taki köprüde trafiği izledim. Birkaç römork nehirde bir mavmayı çekerek gidiyorlardı. Elaine kanepenin üzerinde ayaklarını altına toplamış oturuyor, bir portakalın dörtte birini yiyordu.

Onun karşısındaki koltuğa oturarak fincanımı sehpanın üstüne koydum. Çiçekler gitmişti. Pazar günü ben çıktıktan hemen sonra, yani Motley'in telefonunun üzerinden fazla zaman geçmeden Elaine onları atmıştı. Ama çiçeklerin varlığını odada hâlâ hissediyordum sanki.

"Kentten ayrılmıyorsun, öyle mi?" dedim.

"Hayır."

"Kent dışında daha güvenli olurdu."

"Belki. Gitmek istemiyorum."

"Binaya girebilirse..."

"Sana söyledim, onlarla konuştum. Servis girişini içerden kilitli tutacaklar. Ancak kapıcılardan biri orada olduğu zaman açılacak ve her kullanımdan sonra tekrar kilitlenecek."

Bu iyiydi, eğer sözlerini tutarlarsa tabii. Ama buna güvenemezdik, bir apartmana girmenin bir sürü yolu vardı, çalışanı bu kadar çok olan bir binaya girmenin bile.

Elaine, "Ya sen Matt?" diye sordu.

"Bana ne olmuş?"

"Sen ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum" dedim. "Durkin'in bürosunda tepemin taşı atıyordu neredeyse. Beni suçlamakla kalmadı..neyse, bütün bunları sana anlatmıştım."

"Evet."

"Oraya kafamda iki şeyle gittim. Motley hakkında şikâyette bulunacaktım. Orospu çocuğu dün gece üzerimde iyi çalıştı. Böyle yapmak gerekir, değil mi? Sıradan bir yurttaşsan. Biri sana saldırıyor, polise gidip rapor etmen gerekir."

"Bize onuncu sınıftaki yurttaşlık derslerinde böyle öğretmişlerdi."

"Bana da aynı şeyi söylediler. Sonunda hiç işe yaramayacağını söylemediler."

Tuvalete gittim, idrarımda gene kan vardı ve oturma odasına dönerken böbreğim sancıyordu. Yüzümde bir şey olmalı ki Elaine sorunumun ne olduğunu sordu.

"Düşünüyordum da" dedim. "Durkin'den istediğim diğer şey tabanca ruhsatı için başvuru doldurmama yardım etmesi ve muameleleri hızlandırmasıydı. Bana çektiği nutuktan sonra bunu söyleme zahmetine katlanmadım bile." Omzumu silktim. "Herhalde bir işe yaramazdı. Bana silah taşıma ruhsatı vermezlerdi. Ayrıca komodinun üst çekmesinde dolu bir silah bulundurup orospu çocuğunun çaya gelmesini bekleyemem herhalde."

"Korkuyorsun, değil mi?"

"Sanırım. Korku hissetmiyorum, derinlerde olmalı. Korku."

"Hı-hı."

"Başkalarının güvenliği için korkuyorum. Sen, Anita, Jan. Kendim için de en az bu kadar korkmak için nedenim var ama bunun farkında değilim. Okumaya çalıştığım bir kitap var, bir Roma imparatorunun özel düşünceleri. Sürekli değiştiği konulardan biri de ölümün korkulacak bir şey olmaması. Bunun er ya da geç kaçınılmaz olduğunu, ve öldüğünde kaç yaşında olursan ol, artık ölü olduğun için, ne kadar yaşadığın bir anlamı olmadığını söylüyor."

"Neyin anlamı var?"

"Nasıl yaşadığının. Yaşama nasıl baktığının... ve ölüme de tabii. İşte ben bundan korkuyorum aslında."

"Neden?"

"Yüzüme gözüme bulaştıracağımdan. Yapmamam gerekeni yapacağımdan, yapmam gerekeni yapmayacağımdan. Öyle ya da böyle, bir gün, bir saat geç kalacağımdan, son bir dolan çıkıştıramayacağımdan ve yeterince iyi olamayacağımdan."

Elaine'in evinden çıktığımda güneş batmak üzereydi ve gökyüzü kararmıştı. Otele kadar yürümeyi planlamıştım ama daha iki blok gitmeden yoruldu. Köşeye kadar yürüyüp bir taksiye el attim. Kahvaltı için sert bir ekmek, öğle yemeği için de bir dilim pizza dışında sabahdan beri ağızma bir şey koymamıştım. Akşam yemeği için bir şeyler almak için bir kafeteryaya girdim ama sıra bana gelmeden gene dışarıya çıktım. İştahım yoktu ve yemek kokusu midemi bulandırmıştı. Odama çıkar çıkmaz kustum. Midemde çıkaracak bir şey kalmadığını sanıyordum ama anlaşılan öyle değilmiş. Midemdekileri çıkarmak acı verdi, bir gece önceden ağrıyan kaslarım için içine girmek zorundaydı çünkü. Çıkardığımda başım döndü, destek için kapı pervazına tutunmak zorunda kaldım. Baş dönmesi geçince, fırtınaya yakalanan bir geminin güvertesinde yürüyen yaşlı bir adamın dikkatli ve yavaş adımlarıyla yatağa kadar yürüdüm. Kıyıya vurmuş b'1 balina gibi soluyarak kendimi yatağa attım. Bir iki dakika geçmişti ki tekrar ayağa kalkarak çiş yapmak için sendeleye sendeleye tuvalete gitmek zorunda kaldım. Orada sallanarak ve klozetin kanla dolmasını seyrederek durdum.

Beni öldürmesinden korkuyor muydum? Tanrım, bana bir iyilik yapmış olurdu.

Bir saat kadar sonra telefon çaldı. Arayan Jan Keane'di.

"Merhaba" dedi. "Doğru hatırlıyorsam nereden aradığımı bilmek istemiyorsun."

"Yeter ki kent dışında ol."

"Öyleyim. Neredeyse gitmiyordum."

"Ya?"

"Her şey bana fazla dramatik göründü, bunu anlayabiliyor musun? İçki içtiğim zamanlar bu tür dramalara her zaman bağımlılık göstermişimdir. Fırta, bir diş fırçası al, taksi çağır, San Diego'ya giden en yakın uçağı yakala. Bu arada San Diego'da değilim."

"İyi."

"Takside havaalanına doğru giderken bütün olay bana tuhaf ve orantısız göründü. Neredeyse taksi şoförüne geri dönmesini söyleyecektim."

"Ama söylemedin."

"Hayır."

"İyi."

"Yalnızca bir tiyatro oyunu değil, öyle mi? Gerçek."

"Korkarım öyle."

"Eh, zaten bir tatile ihtiyacım vardı. Bunu bir tatil gibi düşünebilirim. Sen iyi misin?"

"İyiyim" dedim.

"Sesin, bilmiyorum, tükenmiş çıkıyor."

"Yorucu bir gündü."

"Kendini çok zorlama, tamam mı? Birkaç günde bir ararım, bu iyi mi?"

"İyi."

"Bu saatler aramak için uygun mu? Bir toplantıya gitmeden önce seni yakalayabileceğimi düşündüm."

"Genellikle iyi bir saat" dedim. "Gerçi bugünlerde program biraz aksıyor."

"Anlıyorum."

Anlayabilir miydi? "Ama birkaç günde bir ara" dedim, "işler düzelse sana söylerim."

"Düzeldiği zaman demek istiyorsun, değil mi?"

"Öyle demek istemiş olmalıyım" dedim.

Toplantıya gitmedim. Bunu düşündüm ama ayağa kalktığımda hiçbir yere gitmek istemediğimi anladım. Yatağa geri dönerek gözlerimi kapattım.

Kısa bir süre sonra pencerenin dışından gelen siren sesleriyle gözlerimi açtım. Bir ambulans gelmişti; sokağın karşısındaki binadan birini sedyeyle çıkarıp ambulansa bindirmelerini tembel tembel seyrettim. Ambulans Roosevelt'e ya da St. Clare'e doğru sirenini çalarak hızla uzaklaştı. Marcus Aurelius okuru olsalardı, oraya zamanında yetişip yetişmeyeceklerinin fazla bir önemi olmadığını bilerek rahatlayıp kendilerini yormazlardı. Kaldı ki sedyedeki zavallı palyaço, er ya da geç ölecekti ve her şey, her zaman olması gerektiği gibi olurdu, öyleyse neden kendimizi tüketelim? Yeniden yatağa yatıp uyudum. Ateşim çıkmış olabilir çünkü bu kez derin uyudum ve hatırlayamadığım kabustan debelenerek, tere batmış biçimde uyandım. Ayağa kalkıp küveti dayanabileceğim kadar sıcak suyla doldurdum ve acınası halimi yok edeceğini hissederek minnettarlıkla içine girdim-

Telefon çaldığında küvetin içindeydim, bıraktım çalsın. Küvetten çıkınca resepsiyona arayanın mesaj bırakıp bırakmadığını sordum ama bırakmamıştı ve görevli bile arayanın kadın mı erkek mi olduğunu hatırlamıyordu.

Sanırım oydu ama kesin olarak bilemezdim. Saate dikkat etmemiştim. Aslında herhangi biri de olabilirdi. Kartvizitimi bütün kente dağıtmıştım ve binlerce insandan biri beni arama isteği duymuş olabilirdi.

Eğer arayan oyduysa, telefonu açsaydım da bir şey fark etmeyecekti.

Telefon tekrar çaldığında uyanıktım. Pencerenin dışında gökyüzü parlaktı ve gözlerimi on on beş dakika önce açmıştım. Her an kalkıp tuvalete gidebilir ve bugün ne renk çiş yapacağımı görebilirdim.

Telefonu kaldırdım. "Günaydın, Scudder" dedi. Karatahtada gene tebeşir ve içimi titreten bir ürperti vardı. Ne söylediğimi hatırlamıyorum. Bir şeyler söylemiş olmalıyım ama belki de söylememişimdir. Belki yalnızca Allahın belası telefonu elimde tutarak durmuşumdur.

"Dolu dolu bir gece geçirdim" dedi. "Herhalde bunu okumuşsundur."

"Neden söz ediyorsun?"

"Kandan."

"Anlamadım."

"Hayır, belli ki bilmiyorsun. Kan, Scudder. Senin döktüğün kan değil, gerçi korkarım bu da oldu. Ama dökülen kanın ardından ağlamanın yararı yok, değil mi?"

Telefona sıkıca yapıştım. İçimden öfke ve sabırsızlığın yükseldiğini hissettim ama ona istediği tepkiyi vermemek için bastırdım. Derin bir soluk alarak hiçbir şey söylemedim.

"Kan bağlarındaki gibi kan" dedi. "Sana yakın ve değerli birini kaybettin. Başın sağolsun."

"Ne yaptın..."

"Gazeteyi oku" dedi kısaca ve telefonu kapadı.

Anita'yı aradım. Telefon çalarken göğsümü demir bir sıkıştırıyormuş gibiydi ama hattın diğer ucunda onun sesini duyduğumda söyleyecek bir şey bulamadım. Orada hızlı hızlı soluk alıp vererek konuşmayan telefon sapıkları gibi durdum. Sonunda Anita "alo" demekten usanıp telefonu yüzüme kapadı.

Bir kan bağı, bana yakın ve değerli biri. Elaine mi? Onun sevgili kuzenim Frances olduğunu biliyor muydu?

Anlamsızdı ama gene de onu aradım. Hattı meşguldü. Motley'in onu öldürdükten sonra telefonu açık bırakmış olduğuna karar verdim ve telefon idaresini arayarak hattın kontrol edilmesini istedim. Operatör telefonun kullanılmakta olduğunu söyledi. Kendimi polis memuru olarak tanıtmıştım, bu yüzden operatör acil bir durum varsa konuşmayı kesebileceğini söyledi. Ona önemli olmadığını söyledim. Acil bir durum olabilirdi de, olmayabilirdi de ama Elaine'e, Anita'ya duyduğum konuşma isteğinden daha fazlasını duymuyordum. Yalnızca hayatta olduğunu anlamak istemişim.

Oğullarım mı?

Saçmalığı kafama dank edene kadar telefon defterimde numaralara bakıyordum. Oğullarımdan birini bulmayı başarsa ve bütün ülkede peşine takılsa bile bugünün gazetesinde çıkmasını nasıl sağlayabilirdi.

Neden zaman kaybetmekten vazgeçip gazete almıyor ve ne yaptığını okumuyordum?

Üzerime bir şeyler giydim, alt kata indim ve News ile Post aldım. Her ikisinin de ön sayfasında aynı haber vardı. Venezuelalı ailenin yanlışlıkla öldürüldüğü ortaya çıkmıştı. Uyuşturucu satıcısı değillerdi. Uyuşturucu satıcıları sokağın karşı tarafındaki Kolombiyalılardı ve anlaşılan, katiller yanlış eve girmişlerdi.

Güzel.

Alev'e giderek tezgâha yerleştim ve kahve istedim. Çetelerden birini açarak ne aradığımı bilmeden sayfalarını karıştırmaya başladım.

Hemen buldum. Görmemek zordu. 3. sayfanın büyük kısmını kaplamıştı.

Genç bir kadın önceki akşamın erken saatlerinde evine giren bir katil ya da katillerce korkunç bir biçimde öldürülmüştü. Kadın Wall Street'te bulunan bir yatırım şirketinin mali analistiydi ve Irving Place'te, Gramercy Park'ın hemen alt kısmındaki bir binanın dördüncü katında oturuyordu.

Haberle birlikte iki de resim verilmişti. Birinde uzun yüzlü, geniş alınlı, ciddi ifadeli, dengeli bakışlı çekici bir kız vardı. Diğerinde binanın girişinde polislerin ceset torbası taşımaları görülüyordu. Resmin yanındaki yazıda evin katil ya da katillerce yağma edildiği, kadının sayısız kere cinsel tacize ve belirlenemeyen sadist

muamelelere maruz kaldığı yazıyordu. Polis bu tür olaylarda âdet olduğu üzere ayrıntıları açıklamıyordu ama haberde kurbanın başının kesildiği yazıyordu ve insan, yapılan tek işlemin bu olmadığını seziyordu. Sevgililer Günü Katliamı'nın hedeflenen kurbanı Bugs Moran, bir Chicago garajında adamlarını kimin makineli tüfekte taradığını hemen anlamıştı. "Yalnızca Capone böyle öldürür" demişti.

Bu olayda böyle bir şey söylenemezdi. O kadar çok insan o kadar farklı biçimlerde öldürüyordu ki.

Gördüğüm kadarıyla da Motley'in cinayetlerinde belli bir tarz yoktu.

Gene de bu onun işlerinden biriydi. Anında anlamıştım. Cinayet mahalline bakmama ya da kurbanın arkadaşlarıyla konuşmama gerek yoktu.

Bilmem gereken tek şey kurbanın adıydı. Elizabeth Scudder.

16

Odama dönünce Manhattan Rehberi'nin soyadımın bulunduğu yere baktım. On sekiz Scudder soyadı vardı, bunların üç tanesi işyeriydi. Rehberde benim adım yoktu ama Elizabeth'in adı Scudder Eolarak Irving Place adresiyle yazılıydı.

Telefonu kaldırarak Durkin'in numarasını çevirmeye başladım ama yarısında vazgeçtim, iskemleye oturarak biraz düşündüm ve almacı tekrar yerine koydum.

Birkaç dakika sonra telefon çaldı. Arayan Elaine'di. Motley'den bir telefon daha gelmişti ve Motley bir kez daha telesekreteri kapayıp telefonu açmasını söylemiş, Elaine de bir kez daha açmıştı. Elaine telefonu açtıktan sonra Motley fısıldamaktan vazgeçmiş, normal ses tonuyla konuşmuştu. Bu arada Elaine konuşmayı kaydetmek için telesekreterin kayıt düğmesine basmıştı.

"Ama kaydetmemiş" dedi. "İnanabiliyor musun? Allahın belası makine çalışmamış. Belki yanlış düğmeye basmışımdır, bilmiyorum, çıkaramıyorum. Bant kaydediyormuş gibi çalıştı ama tekrar dinlediğimde hiçbir şey yoktu."

"Bunu dert etme."

"Bana dün gece bir kadını öldürdüğünden söz etti. Banta kaydetmiş olsaydım, ses izi kontrolü falan yapabilirlerdi. Yüzüme gözüme bulaştırdım."

"Önemli değil."

"Gerçekten mi? Makineyi açarken çok parlak bir düşünce olduğunu sanmıştım. Kimliğini ele vereceğini, elimizde bir kanıt olacağını düşünmüştüm."

"Olurdu ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Bu olayın ortaya çıkacak bir kanıt ile çözümlenebileceğini düşünmüyorum. Araştırma düşüncesi artık bana çok anlamsız geliyor. Motley dün gece yaptığını yapmayı sürdürürken, ben karanlıkta sonsuza dek el yordamıyla araştırıyor olabilirim."

"Dün gece ne yaptı. Çok açık konuşmadı, bu yüzden belki konuşmayı kaydetseydim de işe yaramazdı. Galiba birini öldürdü."

"Evet, öyle yaptı."

"Bana gazeteye bakmamı söyledi ama bende gazete yok. Bütün haber kanallarını dinledim ama hiçbir şey yoktu ya da vardı, ben kaçırdım. Ne oldu?"

Ona anlattım, Elaine'in kurbanın adını duyduğu zaman soluğunu tutacağını biliyordum.

"Akrabalığımız yok" dedim. "Ben ailenin tek çocuğunun tek çocuğuyum, yani Scudder adlı bir akrabam yok."

"Dedenin kardeşi var mıydı?"

"Babamın babasının mı? Bilmiyorum, olabilir. Ben doğmadan ölmüş ve bildiğim kadarıyla Scudder soyadlı bir büyük amcam yok. Scudder'lar İngiltere'den gelmişler. En azından bana öyle söylendi. Ailenin baba tarafını fazla bilmiyorum."

"Yani Elizabeth ile sen uzaktan akraba olabilirsiniz."

"Sanırım. Soyağacında yeterince geriye gidersen bütün Scudder'lar akraba olabilir. Tabii atalarından biri soyadını değiştirmemişse ya da Elizabeth'in atalarından biri değiştirmemişse."

"Eh, hepimiz Âdem ile Havva'ya kadar gidebiliriz."

"Doğru, hepimiz Tanrı'nın çocuklarıyız. Bunu belirttiğin için teşekkürler."

"Affedersin. Olayı hafife alıyor gibi konuşuyorum çünkü gerçeği kabullenmekte zorluk çekiyorum. Motley, kızın senin akrabalarından biri olduğunu düşünmüş olmalı."

"Belki" dedim, "belki de düşünmedi. Motley'le ilgili olarak bir şeyi unutmamalısın. Akıllı, kurnaz ve yaratıcı olduğu doğru ama bu onun zirdeli olduğu gerçeğini değiştirmez."

Rehber hâlâ yatağın üzerinde açık duruyordu. Soyadımın bulunduğu listeye baktım. Belki de geri kalanları arayıp uyarmam gerektiğini düşündüm. "Soyadınızı değiştirin" diyebilirdim onlara, "ya da sonuçlara katlanın." Motley şimdi ne yapacaktı? Scudder listesinde çalışmaya devam edecek miydi? Sonra diğer dört bölgeye geçebilirdi ondan sonra da banliyöler gelecekti.

Elbette aynı soyadlı birkaç kişi daha öldürdükten sonra er ya da geç akıllı bir polis bunu keşfedecekti.

Listede Scudder yatırım şirketi de vardı; Motley ülkeyi gezerek bütün hisse sahiplerini öldürebilirdi.

Rehberi kapadım. Scudder'ları arayamazdım ama Durkin'i aramanın da bir yaran var mıydı? Bu dosyaya o bakmıyordu, onun bölgesi değildi ama dosyaya kimin baktığını bularak o kişiye ulaşabilirdi. Elizabeth

Scudder'ın öldürülmesi epeyce yaygara koparacaktı. Cinayet kanlı ve korkunç bir biçimde işlenmişti, içinde cinsellik vardı ve kurban, genç, beyaz, üst düzey ve fotojenikti.

Benden ipucu almasının yararı olur muydu? Diğerlerinin aksine bu dosyanın intihar ya da aile kavgası olarak kapatılma tehlikesi yoktu. Büyük bir laboratuvar ekibi olay yerinde çalışacaktı ve her tür fiziksel kanıt toplanacak, resmi çekilecek, torbaya ya da şişelere konulacaktı. Motley parmak izi bırakmışsa bunu da tespit edecekler ve bu izleri kimin bırakmış olduğunu anlayacaklardı. Motley bir şey bırakmışsa polisler bunu tespit edecekti.

Sperm mi? Tırnak altında deri parçaları mı? DNA kontrolü yapılabilecek bir şey mi?

Bu parmak izi testi gibi değildi; parmak izi testinde bilgisayara girer ve dosyanızda neler olduğuna bakardınız. DNA testinde ise şüphelinin gözaltında olması gerekirdi. sperm ya da deri bırakmışsa birinin polise bunun ait olduğunu söylemesi gerekirdi. Ancak adamı ele geçirdikten sonra adli tıp teknikleri ipi adamın boynuna geçirebilirdi.

"İp" sözün gelişi elbette. Bu eyalet katilleri asmaz. Eskiden olduğu gibi kızartma da yapmaz. Bazen ömür boyu olmak üzere içeri tıkar. Bazen ömür boyu hapis cezası yedi yıla ya da daha aza indirilir ama Motley'in durumunda onu biraz daha uzun tutmak isteyeceklerini düşündüm. Son seferinde bir-ondan ceza yemiş ama on iki yıl yatmıştı; ikinci kez yakalanırsa onu dört duvar arasına gömerlerdi.

Onu ele geçirdiğimizi varsayalım. DNA testi ve benzer karmaşık adli tıp testleri sağlam destekleyici kanıtlar sağlardı ama bunlarla davayı kazanmayı bekleyemezdik. Jüriler neden söz ettiğimizi anlayamazdı, özellikle savunma, savcılığın maaşlı uzmanlarının yanıldıklarını söyleyecek kendi maaşlı uzmanlarını getirdikten sonra. Suçlanan, kurbanın erkek arkadaşı olsa ve onu kızın yatak odasında, ellerinde kızın kanıyla yakalasalar, adamın sperminde yapılan bir DNA testi onun canına okurdu. Ama suçlanan kişinin kurbanla, on yıldan uzun süre önce onu tutuklayan polisle aynı soyadını taşıması dışında hiçbir bağlantısı yoktu -bu koşullar altında bunun fazla bir ağırlığı olmazdı.

Sonunda Durkin'i aradım. Yerinde yoktu. Bulsaydım ne söyledim, bilmiyorum.

Ne adımlı bıraktım, ne de bir mesaj.

Fireside'daki öğle toplantısına gitme niyetiyle on bir buçukta otelden çıktım. Fireside, Batı Altmış Üçüncü sokaktaki Y'de toplanan grubun adıydı.

Oraya gitmedim.

Yürümek bir gün önceki kadar çok çaba gerektirmiyor Her tarafım tutulmuştu, vücudum hatırı sayılır ağırlar içindeydi' ama kaslarım eskisi kadar gergin değildi ve eskisi kadar çabuk yorulmuyordum. Ayrıca hava bugün daha sıcaktı, daha a, rüzgâr ve daha az nem vardı. Tam futbol havası diyebilirdiniz Kürk manto için biraz fazla sıcaktı ama kalçanızdaki matarayı ya da paltonuzun cebindeki viski şişesini iyi ki koydum dediyecek kadar serindi.

Sekizinci Cadde'ye yürüyerek kuzey yerine güneye döndüm. Toni Cleary'nin oturduğu binaya kadar kent merkezine yürüdüm ve orada önce oturduğu apartmana, sonra Motley'in onu attığı pencereye baktım. İçimdeki bir ses durmadan onun benim yüzümden öldüğünü söylüyordu.

Bana öyle geliyordu ki, bu ses haklıydı.

Blokun çevresinde bir daire çizerek başladığım yere geri döndüm; yaşamdaki rolüm de tıpkı böyledi bence.

Tekrar Toni'nin penceresine baktım ve başına neler geldiği ya da neden geldiği hakkında bir fikri var mıydı diye merak ettim. Belki Motley ona, kadınlarımdan biri olduğu için cezalandırıldığını söylemişti. Böyle söylemişse benden soyadıyla bahsetme ihtimali büyüktü. Bana hep soyadıyla hitap ediyordu.

Toni soyadımı biliyor muydu? Ben onunkini bilmiyordum. Benimle arkadaşlığından dolayı öldürüldü ve katilinin neden söz ettiğini bilmeden ölmüş olabilir.

Bu önemli olduğu için değil. Toni o sırada, acı ve terörün pençesindeydi ve katilinin nedenlerini anlamak duygusal öncelikler listesinin alt sıralarındaydı herhalde.

Ya Elizabeth Scudder? Uzun zamandır kayıp kuzeni Matthew'u merak ederek mi ölmüştü? Bulduğum yerin bir buçuk mil güneyinde olmasaydı, gidip oturduğu binaya bakabilirdim. Her ne kadar, oturduğu bina bana hiçbir şey söyleyemezdi; Toni'ninki de fazla bir şey söylememişti.

Saatime baktığımda toplantıyı kaçırdığımı anladım. Hâlâ ama oraya vardığım sırada bitmiş olacaktı. İyi oldu, düşündüm çünkü aslında hiçbir yere gitmek istemiyordum.

Bir sokak satıcısından sosisli sandviç, bir diğerinden de aldım ve her ikisinin de ancak yarısını yiyebildim. Bir kafeden karton kutuda kahve alarak köşede durdum ve bir yandan üfleyip bir yandan içtim. Sabırsızlanıp geri kalanını oluğa dökmeden önce büyük kısmını içmiştim. Bir çöp kutusu bulana kadar bardağı yanımda taşıdım. Bazen çöp kutusu bulmak zor oluyordu. Banliyölerde oturanlar kutuları çalıyor, kutular kendilerini Westchester'deki arka bahçelerde buluyorlardı. Bunlardan etkili ve kalıcı çöp yakıcılar yapılıyor, kutunun yeni sahibi de hava kirliliğine katkıda bulunmuş oluyordular.

Ama ben çevreye duyarlı, ideal bir yurttaşım. Çöp atmaz, havayı kirletmez, New Yorklu dostlarımla yaşam kalitesini düşürecek bir şey yapmazdım. Cesetler çevremde yığılırken yaşar giderdim.

Harika.

Bir içki dükkânı aramaya hiç de niyetli değildim. Ama işte birinin önünde duruyordum. Vitrinlerini Şükran Günü nedeniyle süslemişlerdi; kartondan hacı ve hindi figürleri, düzgün yerleştirilmiş çok sayıda güz yaprağı ve mısır vardı.

Mevsime uygun ya da uygun olmayan birkaç sürahi. Ve çok sayıda şişe.

Orada durup şişelere baktım.

Bu daha önce de olmuştu. Aklımda pek bir şey yokken, kesinlikle içkiyi, düşünmezken yürümüş ve bir tür dalgınlık halinden sıyrılarak kendimi bir içki dükkânının vitrinindeki şişelere bakarken, biçimlerine hayran kalıp, şaraplarda karar kılarak hangi yemeğin bunlara uygun olduğunu düşünürken bulmuştum. İnsanlar buna içki sinyali diyorlardı: Bilinçaltımdan bir şeyin beni rahatsız ettiğini, içki içmeme konusunda kendimi sandığım kadar rahat hissetmediğimi bildiren bir mesaj.

Bir içki sinyalinin mutlaka alarm zillerini çalması gerekmezdi. Bir toplantıya koşarak gitmek, sponsorunuzu aramak, Büyük Kitap'tan bir bölüm okumak zorunda değildiniz gerçi bunlar da göz çıkarmazdı ya.

Çoğunlukla yalnızca dikkat edilmesi gereken bir şeydi; içki içmemeye çalışan bir kişinin mutlu otoyolunda yanıp sönen bir sarı ışık.

Eve git, dedim kendime. Kapıyı açıp içeriye girdim.

Ne alarmlar devreye girdi, ne sirenler çaldı. Bana bir göz atan kel kafalı tezgâhtar bir müşteri adayına bakar gibi baktı bana; ona silah dayayıp kasayı boşaltmasını söyleyeceğimden endişe eder bir hali yoktu.

Gözlerinde, o dükkânda hiç işim olmadığını belirten bir kuşku görmedim.

Burbon bölümünü bularak şişelere baktım. Jim Beam, W. Dant, Old Taylor, Old Forester, Old Fitzgerald. Maker's Mark. Wild Turkey.

Her burbon markası kafamda bir zil çaldı. Kentteki bütün barları geçerek her birinde ne içtiğimi hatırlayabilirdim. Beni oraya neyin getirdiğini ya da kiminle içtiğimi tam hatırlamayabilirdim ama bardağımda ne olduğunu ve hangi şişeden konulduğunu söyleyebilirdim.

Antiqua Age. Old Grand Dad. Old Crow. Early Times.

Adlarından hoşlanıyordum, özellikle de sonuncusundan. Early Times, Eski Zamanlar. Şerefe kadeh kaldırmaya benziyordu.

"Suça."

"Yok olan arkadaşlara."

"Eski zamanlara."

Gerçekten de Eski Zamanlar. Ne kadar uzaktan bakarsanız o kadar güzel görünürler. Ama ne görünmez ki?"

"Yardım edebilir miyim?"

"Early Times" dedim.

"Beşlik mi?"

"Yarımlık yeterli" dedim.

Adam şişeyi kesekâğıdına koyarak ağızını büktü ve tezgâhın üzerinden bana verdi. Şişeyi paltomun cebine koydum ve cüzdanimdan para çıkardım. Adam kasayı açtı, paranın üstünü verdi-

Bir kadeh içki çok fazladır, derler ve binlercesi yeterli değildir. Ama bir yarımlık iyidir. Hiç değilse yeni başlayanlar için.

17

Otelin tam karşısında bir içki dükkânı vardı, içi içtiğim yıllarda oraya kaç kez girip çıktığımı tahmin bile edemem. Ama bu dükkân Sekizinci Cadde'de birkaç blok ötedeydi ve Kuzey, batıya doğru geri yürümek çok zor görünüyordu. Sokakta insanlar bana bakıyormuş gibi hissettim. Belki de bakıyorlardı Belki yüzümde bakışları üstüme toplayacak bir ifade vardı.

Doğruca odama çıkarak içeri girer girmez kapıyı kilitledim. Paltomun cebinden burbon şişesini çıkardım ve şifonyerin üstüne koydum. Paltomu dolaba astım, ceketimi bir iskemlenin arkasına yerleştirdim. Sonra şişeyi aldım. Kahverengi kâğıt paketinden tanıdık şeklini hissettim ve elimle ağırlığını tarttım. Paketini açmadan şişeyi geri koyarak pencerenin yanına gittim. Aşağıda, Elli Yedinci Sokak'ta benimkine benzer palto giymiş bir adam içki dükkânına giriyordu. Belki bir şişe Early Times alıp çıkacak, şişeyi odasına götürecekti ve pencereden dışarıya bakacaktı.

Allahın belasını şeyi açmak zorunda değildim. Pencereyi açıp aşağıya fırlatabilirdim. Belki nişan alıp kiliseden çıkmış gibi görünen birinin başına fırlatmaya çalışabilirdim.

Tanrım.

Televizyonu açtım, ne olduğunu hiç görmeden seyrettim, sonra kapattım. Şifonyerin yanına giderek şişeyi kesekâğıdından çıkardım. Tekrar şifonyerin üstüne koydum ama bu kez dik olarak, sonra kesekâğıdını buruşturarak çöp kutusuna attım. İskemleme dönerek tekrar oturdum. Oturduğum yerden şifonyerin üstündeki şişeyi göremiyordum.

İçki içmemeye başladığım zaman Jan'a bir söz vermiştim. "Beni aramadan ilk yudumu içmeyeceğine söz ver" demişti, ben de söz vermiştim.

İnsanın aklına ne tuhaf şeyler geliyor.

Eh, onu şimdi arayamazdım. Kent dışındaydı ve ona nereye gittiğini kimseye söylememesini emretmişim. Bana bile...

Eğer gitmişse tabii. Evvelki gün beni aramıştı ama bu neyi kanıtlardı. Şimdi düşünüyordum da telefondaki sesi çok netti, yan odadan arıyor olabilirdi.

Bu olmasa bile Lispenard Sokağı'nda olabilirdi.

Ne yapmıştı? Tehlikeyi uydurduğumu düşünerek evinde kalıp bana yalan mı söylemişti?

Hayır, diye karar verdim. Bunu yapmazdı. Gene de onu aramamak için bir neden göremiyordum.

Telefonu çevirdim, devreye telesekreter girdi. Bu dünyada şu Allahın belası makinelere sahip olmayan biri var mıydı? Yıllarca önce doldurduğu aynı mesajı dinledim, mesaj bitince de, "Jan, ben Matt. Oradaysan telefonu aç, olur mu?" dedim. Telesekreter çalışırken bir dakika bekledim, sonra, "Önemli" dedim. Yanıt yok, telefonu kapattım. Elbette cevap vermeyecekti. Kilometrelerce ötedeydi. Yalan söylemiş olamazdı. Kentte kalmaya karar verseydi bunu bana bildirirdi.

Her neyse, sözümü tutmuşum. Onu aramıştım. Evde kimsenin olmaması benim suçum değildi.

Ancak benim suçumdu tabii. Ben uyarılmışım, o da bir taksiyle havaalanına gitmişti. Onunla tanışmamdan çok önce olan olaylar bu yolculuğu gerekli kılmıştı. Benim suçum. Tanrım, bu Allahın belası dünyada benim suçum olmayan tek bir şey var mıydı?

Arkama döndüm, yarımlik Early Times şifonyerin derindeydi, tepeden gelen ışıkla parlıyordu. Oraya gidip şişeyi elime aldım ve etiketini okudum. Seksen dereceydi. Bütün normal fiyatlı burbonlar yıllarca seksen altı derece olmuştu, sonra bir pazarlama dahisi, fiyatı değiştirmeden dereceyi seksene indirme düşüncesiyle ortaya çıkmıştı. Federal şahıs vergisi alkol derecesine göre ayarlandığı için ve alkol de üreticiye normal sudan daha pahalıya patladığı için üretici firma kârını da, talebi de arttırdı, çünkü sadık içkiciler aynı etkiyi elde etmek için içkiden daha fazla içmek zorundaydı.

Pahalı burbonlar hâlâ yüz dereceydi elbette. Bazı markaların ise tuhaf dereceleri vardı. Jack Daniel's doksan dereceydi. Wild Turkey ise yüz birdi.

İnsanın aklında neler kalıyor.

Belki de beşlik, hatta çeyreklik almalıydım.

Şişeyi bırakıp tekrar pencerenin yanına gittim. Kendimi tuhaf biçimde sakin ve aynı zamanda da heyecanlı Hissediyordum. Sokağın karşı tarafına baktım, sonra dönüp tekrar şişeye baktım. Televizyonu açarak kanaldan kanala zaplardım ama neye baktığımın farkında bile değildim. İki üç kez bütün kanalları gözden geçirdikten sonra televizyonu kapadım.

Telefon çaldı. Bir an telefonun ne olduğunu ya da ne yapmam gerektiğini bilemiyordum gibi durdum.

Telefon tekrar çaldı. Kaldırıp merhaba demeden önce üçüncü kez çaldırtım.

"Matt, ben Tom Havlicek." Kimin olduğunu anlamam biraz sürdü. "Massillon'dan. Güzel kasaba

Massillon'dan, böyle derler, değil mi?" diye eklerken kim olduğunu anladım.

Böyle mi derlerdi? Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum ama çok şükür ki cevap vermem gerekmedi.

Havlicek, "Seni aramayı, ne tür bir ilerleme kaydettiğini öğrenmeyi düşündüm" dedi.

Büyük ilerleme, diye düşündüm. Birkaç günde bir, birini öldürüyor. New York Polis Teşkilatı'nın neler olduğu hakkında en küçük bir fikri yok, ben de kışımın üstünde oturuyorum-

"Eh, işlerin nasıl gittiğini bilirsin" dedim. "Yavaş ilerliyor"

"Hem de çok iyi bilirim. Herhalde dünyanın her yerinde aynı. Yapboza her seferinde bir parça koyuyorsun."

Boğazını temizledi. "Aramamın nedeni de bu; yapbozun bir parçasını daha buldum. Demiryolu

Caddesi'ndeki bir motelin gece görevlisi çizimdeki adamı tanıdı."

"Adam çizimi nasıl gördü?"

"Kadın. Ufak tefek bir kadın, büyükanne tipli ama ağzı bir denizciyi bile utandıracak kadar bozuk. Resme bir bakması tanınmasına yetti. Tek sorun adamın kayıt kardım bulmaktı ama kadın onu da buldu. Adını Motley olarak vermemiş. Buna şaşırmadık tabii."

"Hayır."

"Robert Cole adını vermiş. New York'ta kullandığı takma ada benziyor. Resmin üzerine yazmıştın ama şu an resim elimde değil. Ronald bilmemne."

"Ronald Copeland."

"Doğru. Adres olarak da bir posta kutusu vermiş, Iowa City-Iowa'da bir posta kutusu. Bir otomobili varmış ve plaka numarasını da vermiş. Des Moines'deki motorlu taşıtlar dairesi böyle bir plakanın var olmadığını söyledi. Böyle bir plaka veremezlermiş, çünkü sistemlerine uygun değilmiş."

"İlginç."

"Ben de öyle düşündüm" dedi. "Şimdi şöyle düşünüyorum: Adam ya plaka numarasını kendi uydurmuş ya da kullandığı otomobilin plakasını söylemiş ama bir Iowa plakası olmadığı açık."

"Ya da her ikisini birden yapmış."

"Olabilir. New York'tan otomobille gelmişse New York plakası olma ihtimali büyük ve dikkatli bir görevli otomobildeki plakayla karta yazdığı numarayı karşılaştırır diye doğru Plaka numarasını söylemek istemiştir. Yani orada motorlu taşıtlar dairesini kontrol edecek olursan..."

"İyi fikir" dedim. Havlicek bana plaka numarasını söyledi. Robert Cole adıyla birlikte bir yere yazdım. "Buradaki otelde de bir Iowa adresi kullanmıştı" diye hatırladım. "Ama Mason City'di. Iowa City değil. Iowa'ya neden taktığını merak ediyorum."

"Belki oradandır."

"Sanmıyorum. New Yorklu'ya benziyor. Belki Danriemora'da Iowa'dan biriyle kaldı. Tom, oteldeki görevli resmi nasıl gördü?"

"Nasıl mı gördü? Ben gösterdim."

"Dosyanın yeniden açılmayacağını sanmıştım."

"Açılmadı" dedi. "Hâlâ açılmadı." Bir an suskun kaldı. Sonra, "Boş zamanlarımda yaptıklarım beni ilgilendirir."

"Bütün kasabayı kendi başına mı dolaştın?"

Tekrar boğazını temizledi. "Aslında" dedi, "bana yardım edecek birkaç kişi buldum. Resmi kadına gösteren bendim ama bu yalnızca bir şanstı."

"Anlıyorum."

"Bundan ne çıkar bilmiyorum, Matt ama şimdiye kadar olanları bilmen gerektiğini düşündüm. Bu bizi nereye götürür bilmiyorum, bir yere götürecekse tabii. Yeni bir şey çıkarsa tekrar ararım."

Telefonu kapayarak tekrar pencerenin yanına gittim. Sokakta birkaç polis bir sokak sancısıyla konuşuyordu: Birkaç hafta önce çiçekçinin önüne tezgâh açıp kemer, cüzdan ve yağmur yağdığına, ucuz şemsiyeler satmaya başlayan siyah bir adam. Bunlar Air Afrique ile Dakar'dan gelir, Broadway'daki otellerde beşi altısı aynı odada kalır, birkaç ayda bir Senegal'e geri dönerek çocuklarına hediyeler götürür. Burayı çabuk öğrenirler ve anlaşılabilir, ders programlarında düşük düzeyde rüşvet de vardır, çünkü iki polis bu adamı açık hava dükkânının1 toplamadan bıraktı.

Aferin Havlicek'e, diye düşündüm. Şefinin yeniden açmadığı bir dosya üzerinde kendi başına çalışıyor, hatta boş zamanlarında yardım edecek başkalarını bile bulmuş.

Ne işe yarayacaksa.

Şişeye baktım ve beni şifonyerin yanına çekmesine izin verdim. Federal vergi damgası bir yandan diğer yana uzanıyordu, öyle ayarlanmıştı ki kapağı çevirdiğiniz zaman yırtılması gerekirdi. Başparmağımla damganın kenarlarını parçaladım. Şişeyi elime alarak işiğe tuttum; bir buzlu camdan güneş tutulmasına bakar gibi amber rengi sıvıdan ampule baktım. Viski buydu işte, bazen böyle düşünürdüm. Çıplak göze çok parlak gelen bir gerçekliğe, rahatça bakabileceğiniz bir filtre.

Şişeyi bıraktım, bir telefon ettim. Bas tonlu bir ses, "Faber Matbaası, ben Jim" dedi.

"Ben Matt" dedim.

"Nasıl gidiyor?"

"Fena değil. Ya sen nasılsın?"

"Ah, şikâyet edemem. Bak, seni kötü bir anda yakaladım değil mi?"

"Hayır, sakın bir gün. Şu anda bir Çin lokantası için menüler hazırlıyorum. Binlerce istiyorlar ve ofis boyları bulduğu her girişe, her koridora düzinelerce bırakıyor."

"Yani çöpe atılacak şeyler basıyorsun."

Neşeyle, "Kesinlikle öyle" dedi. "Katı atık sorununa yapabildiğim kadar katkıda bulunuyorum. Ya sen?"

"Ah, fazla bir şey yok. Sakın bir gündü."

"Hı-hı. Toni için bir cenaze töreni yapılacak. Bunu duymuş muydun?"

"Hayır."

"Bugün günlerden ne, Perşembe mi? Tören Cumartesi öğleden sonra. Ailesi Brooklyn'de bir tören yapıyor. Orada Dyker Heights diye bir mahalle var mı?"

"Ridge Körfezi'nin yakınında."

"Ailesi orada oturuyor ve orada cenazenin gelmesini bekleyecekler ve tören yapılacak. Toni'nin programdan arkadaşları da ayrıca birşey yapmak istediler ve Roosevelt'te bir toplantı odasını ayarladılar. Bu gece toplantıda da yapılacak."

"Herhalde orada olurum."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra, "Başka bir şey var mı?" diye sordu Jim. "Menüleri basma işine geri dönebilir miyim?"

"Elbette."

Telefonu kapayıp tekrar iskemleme oturdum. Orada yirmi dakika oturmuş olmalıyım.

Sonra ayağa kalkıp şifonyerden şişeyi aldım. Banyoya gittim, orada mührü kırıp vergi damgasını yırttıktan sonra kapağı açtım. Sağ elimin tek bir hareketiyle kapağı açtım, sol elimle de şişeyi eğerek lavaboya döktüm, içki delikten akarken iyi burbon kokusu porselen lavabodan yükseldi. Şişe boşalana kadar izledim, sonra aynada kendime bakmak için gözlerimi kaldırdım. Orada ne gördüğümü ya da ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum.

Son damlasına dek akana kadar şişeyi baş aşağı tuttum, kapağını kapadım, çöp kutusuna attım. Her iki musluğu da açarak suyu bir dakika akıttım. Muslukları kapadığımda bile içki kokusunu alabiliyordum. Biraz

daha su akıtıp hepsinin aktığından emin olana kadar suyu lavabonun kenarlarına çarptım. Delikten hâlâ koku geliyordu ama bunun için yapabileceğim bir şey yoktu.

Tekrar Jim'i aradım, telefonu açınca, "Ben Matt" dedim. "Biraz önce yarımlik bir Early Times'ı lavabonun içine boşalttım."

Jim bir an sessiz kaldı. Sonra, "Bilmen gereken yeni bir ürün var" dedi. "Adı Lavaboacı."

"Galiba bunu duymuştum."

"Lavabo için daha iyi, daha ucuz ve yanlışlıkla içersen, senin için içkiden çok daha kötü olmaz. Early Times. Bu nedir, burbon mu?"

"Doğru."

"Ben daha çok skoç içerdim. Burbonun tadı bana her zaman cila gibi gelmiştir.

"Skoçun tadı da ilaç gibiydi."

"Hı-hı. Ama her ikisi de işi görürdü, değil mi?" Bir an sustu, tekrar konuştuğunda ses tonu ciddiydi. "İlginç bir eğlence, viskiyi lavaboya dökmek. Bunu bir kez daha yapmıştın."

"İki kez."

"Ben yalnızca bir kere hatırlıyorum. Yaklaşık üç aydır içki içmiyordun. Hayır, tam öyle değil, doksan günden yeni çıkmıştın. Başka zaman da oldu mu diyorsun?"

"Geçen yıl, yılbaşı sıralarında. Jan ile işler kötü gitmişti ve kendime acıyordum."

"Hatırlıyorum. O zaman beni aramadın."

"Aradım. Yalnızca burbondan söz etmedim nedense."

"Unutmuş olmalısın."

Bir şey söylemedim. İkimiz de bir an suskun kaldık. Dışarıda biri frenlere asıldı, uzun ve yüksek tonlu bir fren sesi duyuldu. Çarpışma sesi bekledim ama anlaşılın adam zamanında durmuştu.

Jim, "Ne yapmaya çalıştığını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Sınır testi mi? Ne kadar yaklaşabileceğini mi görmek istiyorsun?"

"Belki."

"Bütün doğru şeyleri yapsan bile ayık kalmak zaten yeterince güç. Gidip kendine tuzak kurarsan üstünlük karşı tarafa geçer."

"Bunu biliyorum."

"Süreç içinde doğru şeyleri yapmak için eline çok fırsat geçti. Bir dükkâna girmek, bir şişe içki almak zorunda değildin, içkiyi yanında eve getirmek zorunda değildin. Sana bilmediğin bir şey söylemiyorum."

"Hayır, söylemiyorsun."

"Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?"

"Allanın belası bir aptal gibi."

"Peki, bunu hak ettin. Bunun dışında kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi."

"İçmeyeceksin, değil mi?"

"Bugün değil."

"İyi."

"Limitim günde bir yarım."

"Eh, senin yaşındaki biri için çok. Bu gece seni St. Paul'de görecek miyim?"

"Orada olacağım."

"İyi" dedi. "Bu iyi bir fikir bence."

Ama henüz hâlâ öğleden sonradaydık. Ceketimi giydim, dolaptan paltomu aldım. Kapıdan çıkmak üzereyken çöp sepetindeki boş şişeyi hatırladım. Sepetten çıkardım, içinde getirdiğim kesekâğıdına sardım ve paltomun cebine koydum.

Kendime bu şeyi odamda istemediğimi söyledim ama belki de haftalık ziyareti sırasında hizmetçinin bulmasını istemiyordum. Büyük ihtimalle onun için bir anlamı yoktu, otelde o kadar uzun süredir çalışmıyordu, eskiden içki içtiğimi ya da bıraktığımı bilme ihtimali düşüktü. Gene de nedense o şeyi birkaç blok paltomun cebinde taşıdım, sonra neredeyse el altından bir çöp kutusuna attım; tıpkı yankesicinin boş bir cüzdanı atması gibi.

Biraz yürüdüm. Bir şeyleri düşünerek ve bir şeyleri düşünmeyerek.

Jim'e kendimi daha iyi hissettiğimi söylemişim ama bunun doğru olduğundan emin değildim. İçki içmeye çok yaklaştığım doğrudu ama artık gerçek bir içki tehlikesi karşısında olmadığım da doğrudu. Bu kriz geçmiş, geriye rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı tuhaf bir kalıntı bırakmıştı.

Hissettiklerim bu kadar değildi elbette.

Central Park'ta, Koyun Otlığı'nın birkaç yol batısında bir bankta oturuyordum. Tom Havlicek'i düşünüyör, motorlu taşıtlar dairesini arayarak plakayı araştırmanın bir işe yarayıp yaramayacağını çıkarmaya

çalışıyordum. Bir yararını göremedim. Plaka beni hiçbir yere götürmezse araç muhtemelen çalıntı demektir. Bundan ne çıkar? Oto hırsızlığından tutuklanması ne işe yarardı ki?

Kendi düşüncelerime dalmış otururken, radyolu genç bir oğlan, ben fark etmeden epey yakına gelmişti. Radyosu da, kendisi de büyük boydu. Radyo gördüğüm en kötülerindendi, her yanı parlak krom ve siyah plastikti, uçakta bagaja vermeniz gerekirdi. Uçağın içine alınamayacak kadar büyüktü.

Çocuk basketbol kortunda küçük bir adam olabiliirdi ama başka yerlerde hayır. Rahat rahat bir doksandan fazlaydı, geniş omuzlan ve jean'inden fıskıran kalçasıyla orantılı bir vücudu vardı. Jean'i siyahtı, paçaları parçalanmıştı. Ayağında bağları Ağlanmamış, yüksek bilekli basketbol ayakkabıları vardı. Gri sweatshirt'ünün kapüşonunu ince ceketinin yakasından dışarıya çıkarmıştı.

Asfalt yolun karşı tarafındaki bir bankta kilolu, orta yaşlı bir kadın vardı. Kadının bilekleri hayli şişmişti, çok yorgun görünüyordu. Ciltli bir kitap okuyordu: Aramızdaki uzaylı yaratıklarla ilgili bir best-seller. Oğlan boru sesli radyosuyla yaklaşırken kadın başını kaldırdı.

Çalan müzik heavy-metal rock'tu. Sanırım böyle diyorlar Anlamsız yere yüksek perdedendi elbette ve bana müzik gibi gelmiyordu, gürültü gibi çıkıyordu. Her kuşak bunu yeni kuşağın müziği için söyler —bu bana giderek daha da doğru gelir. Ses yüksek olmasına rağmen sözlerini anlamak gene de mümkün değildi ama her notada belirgin bir öfke vardı.

Oğlan bankın diğer ucuna oturdu. Kadın oğlana baktı, yuvarlak yüzünde acılı bir ifade vardı. Sonra kıpırdanıp poposunu bankın diğer ucuna kaydırıldı. Oğlan onu fark etmemiş gibiydi, aslında kendisinden ve müziğinden başka hiçbir şeyi fark etmemiş gibiydi ama kadın hareket eder etmez kalktığı yere radyosunu koydu. Radyo pes perdeden sesler çıkararak orada durdu. Sahibi uzun bacaklarını yola uzatmış, birini diğerinin üstüne atmıştı. Bağları bağlanmamış ayakkabıların Converse All-Stars olduğunu fark ettim. Gözlerim kadına kaydı. Mutlu görünmüyordu. Zihninden seçeneklerini gözden geçiriyordu. Sonunda dönüp oğlana bir şeyler söyledi ama oğlan onu duyduysa bile bir tepki vermedi. Aralarındaki gürültü duvarının üzerinden onu duyması mümkün olmayabilirdi.

Benim içimde de bir şey yükseliyordu; oğlanın sevdiği müzik kadar öfkeli bir şey. Soluk alarak öfkenin içimde büyüdüğünü, beni ısıttığını hissettim.

Kendime, buradan defolup gitmemi, yürüyüş yapmamı ya da başka bir bank bulmamı söyledim. Yüksek sesle radyo çalmaya karşı bir yasa vardı ama bu yasayı uygulamak için kimse bana para ödemiordu. Şövalyelik yasası bu kadının yardımına koşmamı da gerektirmiyordu. Müzik onu rahatsız ediyorsa kıcını kaldırıp başka bir yere gidebilirdi. Ben de gidebilirdim.

Bunun yerine öne doğru eğilip, "Hey" diye seslendim.

Hiçbir tepki yok ama oğlanın beni duyduğundan emindim. Yalnızca duymamış gibi yapmak istiyordu. Ayağa kalkıp ona doğru birkaç metre yürüdüm, belki «olun yarısını geçtim. Daha yüksek bir sesle, "Hey, sen! Hey" diye bağırdım.

Oğlanın başı yavaşça döndü, gözlerini üzerime dikti. Büyük bir kafası, ince dudakları, ucu kalkık burnuyla kare bir yüzü vardı. Gene çizgisi keskin değildi, birkaç yıl içinde gıdıklı biri olacaktı. Üst kısmı uzun saç kesimi yüzünün kare biçimini daha da belirginleştiriyordu. Kaç yaşında ve kaç kilo olduğunu merak ettim. Radyoyu gösterdim. "Kısmak ister misin?"

Bana uzun uzun baktı, sonra yüz çizgileri rahatlayarak gülümsedi. Bir şey söyledi ama dudak okuyamıyordum, radyonun gürültüsünden anlamam imkânsızdı. Sonra oğlan kesin tavırlarla uzanıp ses düşmesini çevirdi ama kısma yönünde değil, açma yönünde. Bu kutudan daha çok gürültü çıkabileceği olanaksız görünüyordu ama çıkıyordu işte.

Gülümsemesi genişledi. Gözleri, hadi bakalım, diyordu. Bir şeyler yap.

Kollarımın üst tarafında ve bacağımın arkasında bir gerginlik hissettim, içimdeki ses konuşmaya devam ederek sakin olmamı söylüyordu ama onu dinlemek istemiyordum. Orada bir an durdum, gözlerimi oğlana dikmişim, sonra iç çekerek teatral bir tavırla omuzlarımı silktim ve oradan uzaklaştım. Galiba arkamdan bir kahkaha izledi beni ama olamazdı herhalde. Radyonun sesini bastırarak kadar yüksek sesle gülmüş olamazdı.

Yirmi otuz metre yürüdükten sonra beni izleyip izlemediğini görmek için arkamı döndüm. İzlemiyordu. Daha önceki gibi oturmuştu: Bacaklar uzatılmış, kollar bankın arkalığına atılmış, baş geriye yaslanmış.

Boş ver gitsin, diye düşündüm.

Öfkemi bastıramıyordum. Yoldan ayrılarak banklarının arasından geri döndüm. Yerler düşen yapraklarla ama endişe etmem gereken son şey ayağımın altında hışırdamalarıydı. Kulaklarını dolduran bu berbat sesle itfaye arabasının sesini bile duymazdı.

Tam arkasına gelip kokusunu duyacak kadar yaklaştım "Hey!" diye bağırdım, yüksek sesle ve tepki göstermesine fırsat vermeden bir kolumu yüzünün önünden indirerek geriye çektim, dirseğim çenesinin altındaydı, kolum boğazını sarmıştı Kalçamı bankın arkasına dayayıp güç alarak ve kolumu boynunda sımsıkı tutarak oğlanı bankın kenarına kadar getirdim.

Oğlan debeleniyor, çenesini kurtarmaya, dönerek elimden kurtulmaya çalışıyordu. Oğlanı ardımdan sürükleyerek patikaya yürüdüm. Oğlan bağırılmaya çalıştı ama sesi boğazından çıkmadı, çıkarmayı

becerebildiği tek ses boğuk bir hırıltıydı. Bu sesi duymaktan çok hissettim, bacağımda titreşen gırtlığını hissettim.

Bacakları seğirdi, ayağı yeri tırmaladı. Bağı açık ayakkabılarından biri düştü. Kolumu sıkıştırdıncaya vücutu şiddetle sarsılarak seğirdi. Onu bıraktım. Radyonun yanma dönerek her iki elimle birden tuttum, başımın üstüne kaldırdım ve asfalta attım. Düğmeler ve plastik parçaları uçuştular ama Allahın belası şey çalmaya devam etti. Radyoyu tekrar aldım, bu kez öldürmeye kararlıyım. Dönerek o şeyi bankın beton zeminine çarptım. Kasa parçalara ayrılınca müzik birden sustu, derin bir sessizlik kapladı ortalığı.

Oğlan onu bıraktığı yerde yatıyordu. Oturma pozisyonuna geçmeyi başarmıştı; bir eli destek için arkasındaydı, diğerini boğazını ovmak için kaldırmıştı. Ağzı açıldı, bir şey söylemeye çalıştı ama ağzından hiç ses çıkmadı, öyle sıktıktan sonra nasıl çıkabilirdi ki.

Birden suskunlaşan bir dünyada öylece duruyordu. O bunun şaşkınlığını yaşarken vakit kaybetmedim, böğrünü kaburgasının hemen altına tekmeledim. Kıvrandı. Onu elleriyle dizlerinin üstüne doğrultup tekrar tekmeledim, sağ omzunun altına vurdum. Yere düştü ve öylece kaldı.

Onu öldürmek istedim. Yüzünü kaldırıma vurmak istedim. Burnunu yamultmak, dişlerini kırmak istedim. Bu istek fiziksel, kollarımdaydı, bacaklarımdaydı. Tepesinde durarak hareket etmesini bekledim. Oğlan kendisini birkaç santim kaldırarak bana bakmak için döndü. Yüzüne baktım ve tekmelemek için ayağımı kaldırdım.

Ve kendimi engelledim.

Bu gücü nereden buldum bilmiyorum ama bir elimi beline doladım, diğerini sweatshirt'ünden çıkan kapşonuna soktum ve ayağa kaldırdım. "Buradan defolup git" dedim, "yoksa seni öldürürüm. Yemin ederim, seni parçalarım."

Oğlanı ittim. Sallandı, neredeyse düşüyordu ama dengesini buldu, ayaklarının üstünde durmayı başardı. Onu ittiğim yöne doğru birkaç sarsak adım attı, başını çevirip bana baktı, tekrar döndü ve yürümeye devam etti. Koşmuyordu ama oyalanıyor da değildi.

Yoldaki kıvrımı dönmesini izledim, sonra olay yerine geri döndüm. Muhteşem radyosu parçalar halinde Central Park'ın birkaç metre karesine yayılmıştı. Daha önceden ortalığı kirletmemek için karton bir kahve bardağını bloklar boyu taşımıştım, şimdi neden olduğum şu pisliğe bakın.

Kadın hâlâ bankta oturuyordu. Gözlerimiz karşılaştıkça kadının gözleri faltaşı gibi açıldı. Biraz önce canına okuduğum yaratıktan çok daha büyük bir tehlikeymişim gibi baktı bana. Ona doğru bir adım attığım zaman önündeki kitabı göğsüne kaldırdı; sanki kitap bir haç, ben de bir vampirdim. Kitabın topağında üçgen kafalı uzaylı bir yaratık, badem biçimi gözleriyle bana bakıyordu.

Ona vahşi bir biçimde gülümsedim. "Endişe edecek bir şey yok" dedim. "Mars'ta sorunları böyle hallederiz." 18

Allahım, harika geldi. Columbus Circle'a kadar bütün yolu kat ettim, damatlarımda akan kan harekete geçiren adrenalin yol boyunca benimle birlikteydi. Sonra adrenalin dalgası geçti ve kendimi bir bok çukuru gibi hissettim.

Bunda da şanslıyım. Kader bana gülümsemiş, daha büyük, daha genç, hatta çok daha kaba, kusursuz bir düşmanın eline düşürmüştü beni. Bu içimi haklı bir öfkeyle doldurmuştu, her zaman en iyisinden bir öfkeyle, hatta işin içinde, onurunu savunabileceğim bir kadın bile vardı.

Harika. Çocuğu neredeyse öldürüyordum. Onu sıkı dövüştüm, mahkemenin haklı olarak, kışkırtılmamış saldırı diyeceği biçimde dövüştüm. Adamda kalıcı bir hasar bırakabilirdim, onu öldürme noktasına gelmiştim. Vurduğum zaman gırtlığını ezebilir, iç organlarını parçalayabilirdim. Bir polis bu olaya tanık olsa hemen beni içeriye tıkkardı. Kodese atılırdım ve bunu da hak etmiş olurum.

Gene de oğlana karşı pek de sempati besleyemiyordum. Her tür nesnel standarda göre birinci sınıf bir orospu çocuğuydu ve bu dayaktan boğazı zedelenmiş, karaciğeri hasar görmüş olarak çıkmışsa yalnızca arandığını bulmuştu. Ama beni intikam meleği olarak kim atamıştı? Oğlanın davranışları beni ilgilendirmezdi, nasıl cezalandırılacağı da ilgilendirmezdi.

Şiş Bacaklı Hanımefendimiz benim onu savunmama ihtiyaç duymamıştı. Heavy metale karşı büyük bir itirazı ol kalkıp giderdi. Ben de gidebilirdim.

Kabul etmeliydim; oğlanı fena dövüştüm çünkü Motley'le hesaplaşmamıştım. Meydan okumasını önleyemediği için onun yerine oğlanın radyosunu susturmuştu. Motley Attorney Sokağı'nda yüz yüze olduğum zaman kazanamamıştım, bu yüzden oğlana tekme basarak dengeyi sağlamıştım. Önemli olan noktada güçsüzdüm, bu yüzden önemli olmayan noktada güç gösterisi yaparak telafi etmiştim.

Daha da kötüsü, bunu yapmayabilirdim. Bana güç kazandıran öfke, bir saçmalık yapmamamı, bir yetişkin gibi davranmamı söyleyen küçük iç sesimi susturacak kadar güçlü değildi. Sesi duymuştum, tıpkı içki satın almama karşı çıktığında duyduğum gibi. Kendi iç seslerini hiç duymayan insanlar vardır, belki yaşamlarında yaptıkları birçok şeyi yapmamak ellerinden gelmez ama ben sesi açık seçik duymuş ve ona çenesini kapatmasını söylemiştim.

Kendimi tam zamanında durdurmuştu, içki içmemiştim ve oğlanın başına tekme basmamıştım ama bunlar zaferse bile önemsiz bir zafer gibi görünüyordular bana.

Kendimle gurur duymadım.

Otelden Elaine'i aradım. Söyleyecek bir şeyi yoktu, benim de, telefonda uzun konuşmadık. Tıraş olmak için banyoya gittim. Suratım yeterince iyileştiği için elektrikli alet yerine atılabilir bir tıraş bıçağı kullanabileceğimi düşündüm. Dikkatle tıraş oldum ve yüzümü kesmedim.

Tıraş sırasında lavabo deliğinden çıkan alkol kokusunu alabiliyordum. Gerçek değildi herhalde, gerçek olamazdı ama gene de kokuyu duyuyordum işte.

Telefon çaldığında yanaklarımı ellerimle kuruluyordum. Arayan Danny Boy Bell idi.

'Seninle konuşmam gereken bir şey var' dedi. "On iki ya da bir gibi serbest misin?"

"Gelebilirim"

"Kaz Ana'ya gel. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Amsterdam demiştin galiba."

"Amsterdam Caddesi, Seksen Birinci Sokak. Köşede sonraki üçüncü kapı, caddenin doğu tarafı. Hafif müzik dinlemesi güzel."

"Heavy metal yok mu?"

"Ne saçma bir düşünce. Saat yarım diyelim mi? Benin, masayı sor."

"Tamam."

"Ve Matthew. Yanında para getir."

Bir süre odamda haberleri izledim, sonra yemeğe çıktım Sıcak yemek istiyordum, Attorney Sokağı'ndaki olaydan sonra duyduğum ilk yeme isteği olduğundan keyfini çıkarmak istiyordum. Tayvan lokantasına giderken fikrimi değiştirip Armstrong'a yöneldim. Garson getirdiğinde zaten yeterince acı olan büyük bir tabak kırmızı biberli fasulyeye toz kırmızı biber ekleyerek yedim. Kendimi neredeyse parkta o radyoyu kırduğım zamanki kadar iyi hissettim, üstelik sonrasında çok daha az pişmanlık duyacaktım.

Armstrong'dayken tuvalete de uğradım, idrarımda gene kan vardı ama eskisi kadar kötü değildi ve böbreklerim birkaç saattir beni rahatsız etmemişti. Masama geri dönerek biraz daha kahve içtim. Yanımda Marcus Aurelius vardı ama fazla ilerleme kaydetmedim. Okuduğum pasaj şöyleydi:

"İlk izlenimlerin verdiği duyguyu asla atlama. Belki sana bir insanın senin hakkında kötü konuştuğunu söylerler. Tek söyledikleri budur; onun sana zarar verdiğini söylememişlerdir. Belki çocuğumun hasta olduğunu görürüm; gözlerim bana bunu söyler ama yaşamının tehlikede olduğunu söylemez. İlk izlenimleri her zaman koru, onlara güven; kendi yorumlarını katma. Ya da en fazla, her şeyin içinden geçip gittiği, büyük dünya düzenini kavrayarak yorum kat.

Bu bana bir detektif için iyi bir öğüt gibi geldi ama aynı fikirde olduğumdan emin değildim. Gözlerini ve kulaklarını dört aç, diye düşündüm ama gördüklerinden ve duyduklarından bir anlam çıkarmaya çalışma. Yoksa bunu mu söylüyordu? Bir süre bu düşünceyle oynadım, sonra vazgeçip kitabı kapadım ve kahveyle müziğin tadını çıkardım. Ne çalıyordu bilmiyorum, büyük bir orkestrayla çalınan klasik bir parça. Müzikten hoşlandım ve çalan makineyi parçalama duygusu hissetmedim.

Toplantıya birkaç dakika erken gittim. Jim oradaydı, kahve masasının yanında daha önceki konuşmamıza değinmeden birkaç dakika sohbet ettik. Birkaç başka kişiyle daha konuştuktan sonra oturma zamanı geldi. Konuşmacı Bronx'tandı: Fordham Road bölgesinden bir İrlandalı. İri yarı, kırmızı yüzlü bir adamdı.

Yakınlardaki bir süpermarkette hâlâ kasap olarak çalışıyordu, hâlâ aynı kadınla evliydi ve hâlâ aynı evde oturuyordu. Uç yıl önce sinir ve karaciğer bozukluğu nedeniyle onu detoksikasyon koğuşuna koymalarına kadar alkol bağımlılığı görünürde bir hasara yol açmamıştı.

"Yaşamım boyunca iyi bir Katolik oldum" dedi, "ama içkiyi bırakana kadar gerçek bir dua etmemiştim. Şimdi günde iki kez dua ediyorum. Her sabah lütfen, her akşam da teşekkür ederim diyorum. Ve içki içmiyorum." Tartışma sırasında Nuh Tufanı'ndan beri ayık olan Frank adlı bir adam yıllar boyu ona yardımcı olan bir dua olduğunu söyledi. "Allahım, her şey bu biçimde olduğu için teşekkür ederim" diyorum" dedi. "Bunu duymak O'nun işine yarar mı bilmem, ama söylemek bana iyi geliyor."

Elimi kaldırarak o öğleden sonra içki içmeye çok yaklaştığımı, içkiyi bıraktıktan sonra ilk kez bu kadar yaklaştığımı söyledim. Ayrıntılara girmekten kaçındım ama içki içmek dışında mümkün olan her tür yanışı yaptığımı anlattım. Biri buna, yapmamız gereken tek doğru şeyin içki içmemek olduğunu söyleyerek cevap verdi.

Toplantının sonuna doğru, Toni için Cumartesi öğleden sonra üçte Roosevelt Hastanesi'nin büyük odalarından birinde anma töreni yapılacağı açıklandı. Toplantı sırasında birkaç kere Toni'den söz ederek intiharın nedenleri üzerinde varsayımlarda bulunmuş ve bununla kendi yaşamları arasında bir bağlantı kurmuştu.

Toplantı sonrası Alev'de bu çizgide varsayımlar yapıldı. Rahatsız oldum. Onların bilmediği bir şey biliyordum ve bunu açıklamak niyetinde değildim. Ölümünün intihar olarak görülmesini engellemediğim için Toni'ye

ihanet ediyormuşum gibi hissettim ama istediğimden daha çok karışıklık yaratmadan ve süreç içinde fazla ilgi odağı olmadan nasıl düzeltebilirdim, bilmiyorum. Bu konudaki konuşmalar uzayınca çıkmayı düşündüm ama sonra biri başka bir konuya geçince rahatladım.

Saat onda hemen herkes ayrıldı. Ben Alev'de bir saat kadar daha oturup kahve içtim. Mesajlara bakmak için otele uğradım ama üst kata çıkmadan yeniden sokaklara döndüm.

Danny Boy ile buluşmama daha vardı. Sokaklarda yürüyerek kendimi oyaladım; dükkân vitrinlerine bakmak için durdum, trafik yokken bile yeşil ışığın yanmasını bekledim. Bu durumda bile Seksen Birinci Sokak'la Amsterdam'ın köşesine zamanından önce vardım. Kaz Ana'yı geçerek bir blok yürüdüm, sokağın karşı tarafına geçtim ve Kaz Ana'nın karşısındaki bir bina girişinde durdum. Girişin gölgeliğine sığınarak bara girip çıkan insanları izledim, aynı zamanda sokakta olup bitenlere de göz atıyordum. Köşenin güneydoğu tarafında üç uyuşturucu bağımlısı birini bekliyordu. Kaz Anayla ya da benimle bir bağlantıları olduğunu düşünmek için bir nedenim yoktu.

12:28'de kulübe girdim. Sol duvar boyunca uzanan bir barın ve kapıya yakın tarafta bir vestiyer odasının yer aldığı karanlık, dar bir salonda buldum kendimi. Paltomu yarı siyah, yarı Asyalı gibi görünen bir kıza verdim, karşılığında bana verdiği numaralı plastik kartı aldım ve bar boyunca yürüdüm. Salonun sonunda oda, genişliğinin iki katı kadar büyüydü. Duvarlar tuğlaydı, aplikler içeriye loş bir ışık vermişti. Yer döşemesi kırmızı-siyah karodandı. Küçük bir sahnede üç siyah adam piyano, bas ve davul çalıyordu. Adamların saçları kısıydı ve düzgün taranmış sakalları vardı, üçü de koyu renk takım elbise, beyaz gömlek ve çizgili kravat giymişti. Eski Modern Caz Dörtlüsü gibi görünüyordular, sanki Milt Jackson süt almak için köşe markete gitmişti.

Barın ucundan birkaç adım ötede durarak salonu araştırdım. Yanıma bir garson geldi. Sahnedeki grubun dördüncü üyesiymiş gibi duruyordu. Danny Boy'u göremedim, gözlerim ışığa alışmamıştı ama Bay Bell'in masasını sorunca garson beni oraya götürdü. Masalar bitişik konulmuştu, bu nedenle garsonun beni geçirdiği masa araları dardı.

Danny Boy'un masası sahneye yakındı. Masada bir buz kovası, kovanın içinde bir şişe Stolichnaya vardı. Danny Boy dikey sarı ve siyah çizgili bir yelek giymişti; bunun dışında görüntüsü orkestraya ve başgarsona uygundu. Önünde votka dolu bir bardak, sağında da bir kız vardı. Kız sarışındı, saçları punk tarzı kesilmişti, bir yanı uzun, diğer yanı neredeyse kısacık. Elbisesi siyah ve dekolteydi. Açgözlü küçük bir dağ tilkisini andırıyordu yüzü.

Önce kıza, sonra Danny Boy'a baktım. Danny Boy başını salladı, saatine baktı ve başıyla bir iskemle gösterdi. Oturunca tanışacağım kişinin bu kız olmadığını, söz konusu kişinin kısa bir süre sonra geleceğini öğrendim.

Böyle bir yirmi dakika daha geçirdik. Bu süre içinde masamızdaki kimse tek bir sözcük söylemedi, yanımızdaki masalarda da duyulabilecek derecede bir konuşma yoktu.

Oturduğum yerden içerideki kalabalığın yarısı siyah, yarısı beyaz görünüyordu. Eskiden tanıdığım bir adam gördüm. Onunla ilk tanıştığım muhabbet tellallığı yapıyordu, sonra sanırım orta yaş bunalımı denecek bir bunalım yaşayarak ortaya Afrika sanat uzmanı ve antika satıcısı olarak çıkmış, Madison Caddesi'nin üst tarafında bir dükkân açmıştı. İşlerinin iyi olduğunu duymuştum, buna da inanıyordum. Bir muhabbet tellalı olarak işini hep mükemmel yapmıştı.

Üçlü sahneden inince Danny Boy'un kız arkadaşına bir içki daha getirmek için garson yanımıza geldi: İçinde meyve ve kâğıt şemsiye olan uzun bir bardak. Kahveleri olup olmadığını sordum. Kız özür dileyerek, "Yalnızca hazır kahve var" dedi. Ona tamam, deyince getirmeye gitti.

Danny Boy, "Matt, bu Crystal" dedi. "Crystal, Matthew'a merhaba de."

Birbirimize merhaba dedik, Crystal benimle tanışmaktan memnun olduğunu ekledi. Danny Boy grup hakkında ne düşündüğümü sorunca iyiydi dedim.

"Piyaniist özel biri" dedi. "Biraz Randy Weston, biraz Cedar Walton gibi çalıyor. Özellikle bunu diğer ikisi çalmayı bırakıp piyanist solo yapınca duyabilirsin. Çok özel, çok zevkli."

Bekledim.

"Dostumuz beş dakika içinde gelecek" dedi. "Erken gelip grubu dinlemekten hoşlanacağını düşündüm. Güzel yer, değil mi?"

"Çok güzel."

"Bana iyi davranıyorlar. Beni bilirsin, Matthew. Alışkanlıkları olan bir yaratığım, bir yeri sevdim mi hep giderim. Her gece ya da hemen her gece."

Kahve geldi. Garson fincanı bıraktı, başka birine içki götürmek için hızla uzaklaştı. Müzik çalarken servis yapmıyorlar, dolayısıyla aralarda çok çalışarak bunu telafi ediyorlardı. Birçok müşteri aynı anda iki-üç içki istiyordu. Danny Boy gibi bazı müşterilerin masasında şişe vardı. Bu işlem yasadışıydı eskiden ve hâlâ yasadışı olma ihtimali büyüktü ama büyük bir suç da değildi.

Ben kahveni içerken Danny Boy bardağına biraz daha., votka koydu. Beklediğimiz kişi hakkında neler bildiğini sordum.

"Önce onunla tanış" dedi. "Bir bak bakalım, bir dinle."

Saat birde başgarsonun yanında bir adamla geldiğini gördüm. Beklediğimiz adam olduğunu anladım çünkü adam kulübe hiç yakışmıyordu. Havacı mavisini fitilli kadife gömleğin üzerine spor ceket giymiş zayıf bir beyazdı ve banka müdürü gibi giyinmiş bir oda dolusu siyahın arasında yersiz kaçıyordu. Kendini oraya yakışmamış gibi hissettiği de açıktı, bir eli iskemlenin arkasında acemice durdu. İskemleyi çekip oturmadan önce Danny Boy'un ona ikinci kez oturmasını söylemesi gerekti.

Adam otururken Crystal ayağa kalktı. Bu onun sinyali olmalıydı. Gülümseyerek masaların arasından geçti, gitti. Kız gider gitmez garsonumuz geldi. Biraz daha kahve söyledim, yeni gelen kişi de bir bira ısmarladı. Altı çeşit bira satıyorlardı, garson hepsinin adını saydı. Adam seçim yapma zorunluluğundan rahatsız olmuş görünüyordu. "Red Stripe" dedi. "Bu nedir?" Garson kız ona bunun Jamaica birası olduğunu söyledi. Adam, "İyi" dedi, "bir tane getirin."

Danny Boy bizi yalnızca adlarımızı söyleyerek tanıştırdı. Adamın adı Brian'dı. Kollarını masaya koyarak tırnaklarının temiz olduğundan emin olmak istiyormuşçasına ellerine baktı. Otuz iki yaşlarındaydı, yıllar içinde yumruk payını almışa benzeyen yuvarlak, dolgun bir yüzü vardı. Koyu sarı renkli saçları önden açılmaya başlamıştı.

Kodeste yattığı açıktı. Her zaman bunu söylemek mümkün olmaz ama bazı insanların üzerinde bunu belirten bir işaret var sanki.

Adamın birası ve benim kahvem geldi. Brian şişeyi eline aldı ve kaşlarını çatarak etikete baktı. Sonra garsonun getirdiği bardağı görmezden gelerek şişeden bir yudum aldı ve ağızım elinin tersiyle sildi.

"Jamaica birası" dedi. Danny Boy ona biranın nasıl olduğunu sordu. "İyi" dedi adam. "Bütün biralar aynıdır." Şişeyi masaya bırakarak bana baktı. "Motley'i arıyorsun" dedi.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı. "Onu gördüm."

"Nereden tanıyorsun?"

"Nereden olacak? Kodesten. Her ikimiz de E bloktaydık. Sonra Motley otuz günlüğüne deliğe girdi, oradan çıkınca onu başka yere gönderdiler."

"Neden hücreye koymuşlardı?"

"Bir adam öldürdü."

Danny Boy, "Cinayetin cezası bu mudur?" diye sordu. "Otuz gün hücre cezası mı?"

"Onun yaptığını kanıtlayamadılar, hiç tanık yoktu ama herkes kimin yaptığını biliyordu." Bana baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Kim olduğunu biliyorum" dedi. "Senden söz ederdi."

"Umarım iyi şeyler söylemiştir."

"Seni öldüreceğini söylerdi."

"Ne zaman çıktın, Brian?"

"İki yıl önce. İki yıl ve bir ay."

"O zamandan beri ne yapıyorsun?"

"Şunu bunu. Bilirsin."

"Elbette."

"Ne yapmam gerekiyorsa. Kodesten çıkınca tekrar kullanmaya başladım ama artık programdayım. Devlet memuruyum, yoksa şartlı tahliye yanar. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Biliyorum. Motley'i ne zaman gördün?"

"Bir ay kadar önce olmalı. Belki biraz daha fazla."

"Onunla konuştun mu?"

"Ne için? Hayır. Onu sokakta gördüm. Evinden çıkmıştı. Birkaç gün sonra tekrar gördüm, evine giriyordu. Aynı evdi."

"Bir ay önce mi oldu bu?"

"Diyelim bir ay."

"Sonra onu hiç görmedin mi?"

"Tabii ki gördüm. Birkaç kez, yakınlardaki sokakta. Sonra birinin onu aradığını duydum, bu yüzden biraz peşine takıldım. Köşede durarak evini gözetledim. Yandaki kafede oturup kimin girip kimin çıktığını izledim. Hâlâ orada." Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Birkaç soru sordum, bilirsin. Birlikte yaşadığı bir orospu var, ev onun. Hangi daire olduğunu da keşfettim."

"Adres nedir?"

Brian, Danny Boy'a baktı, o da başını salladı. Red Stripe şişesinden bir yudum daha aldı. "Bu bilginin nereden geldiğini bilmesi iyi olur."

Bir şey söylemedim.

"Tamam" dedi. "İki seksen sekiz Doğu Yirmi Beşinci, İkinci'nin köşesine yakın. Köşede, yemekleri iyi olan bir kahve var. İyi Polonya yemeği."

"Hangi daire?"

"Dördüncü kat, arka daire. Zilin üzerinde Lepcourt yazıyor. Orosunun adı bu mu bilmiyorum."

Söylediklerini yazdıktan sonra defterimi kapadım. Brian'a, Motley'in konuşmamızı bilmesini istemediğimi söyledim.

"Hiç yolu yok adamım" dedi. "Onu E bloktan aldıklarından beri onunla konuşmadım. Şimdi de konuşmayacağım."

"Ona hiçbir şey söylemedin mi?"

"Niye söyleyeyim ki? Onu gördüm ve anında tanıdım. Şu komik biçimli kafası, uzun yüzü. Bir kez görse bir daha unutmazsın. Ben, göz açıp kapayıncaya kadar kılık değiştirim. Evvelki gün bana baktı, Motley, sokakta bana baktı. Gözleri fark etmeden başka yana kaydı. Beni tanımadı." Gene utangaç bir gülümseme. "Bir hafta sonra sen de beni tanımazsın."

Bundan gurur duyuyormuş gibiydi. Danny Boy'a baktım, hızla iki parmağını kaldırdı. Cüzdanımdan dört 50'lik çıkardım. Paraları katladım, avucumun içine koydum ve masanın üzerinden Brian'ın eline kaydardım. Brian parayı aldı, elini kucağına indirdi; sayarken, para göz önünde olsun istemiyordu. İncelemesi bitince gülümsedi. "İyidir" dedi, "gerçekten iyi."

"Bir sorum var."

"Sor."

"Neden onu ele veriyorsun?"

Brian bana baktı. "Neden olmasın? Hiç arkadaş olmadık. İnsanın geçimini sağlaması gerekir, bunu bilirsin."

"Elbette."

"Her neyse" dedi, "herif tam bir orospu çocuğu. Bunu da biliyorsun, değil mi? Saçmalıyorum, tabii ki biliyorsun."

"Biliyorum."

"Birlikte yaşadığı kadını da tanıyor musun? Bahse girerim onu öldürür, adamım. Belki de öldürmüştür bile."

"Neden?"

"Bu tür şeyleri seviyor galiba. Bir keresinde bundan söz ederken duymuştum onu. Kadınların kalıcı olmadığını, çok çabuk tükendiklerini söyledi. Bir süre sonra onları öldürüp yenisini bulmak zorunda kalırsın, dedi. Bunu hiç unutmadım. Bu söylediği yüzünden değil, nasıl söylediği yüzünden. Her tür saçmalığı hep duyuyor insan ama hiç böyle bir şey duymamıştım." Birasından bir yudum daha alarak şeyi masaya koydu. "Gitmem gerek" dedi. "Bira için borcum var mı, yoksa siz mi ilgilenirsiniz?"

Danny Boy, "İlgilenilmiştir" dedi.

"Yalnızca yarısını içtim. Fena değil. Gerisini içmek isterseniz, içebilirsiniz." Ayağa kalktı. "Umarım onu eline geçirirsin" dedi. "Onun gibi biri sokakta olmamalı."

"Hayır, olmamalı."

"Sorun şu ki" dedi, "yeri kodes de değil."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ne mi düşünüyorum Matthew? Adam galiba doğuştan soylu. Cömert de. Birasını bitirmek istemezsin herhalde."

"Şimdi değil."

"Ben de Stoly'ye devam edeceğim. Ne mi düşünüyorum. Sana yalan söylediğini sanmam. Dostun hâlâ Yirmi Beşinci Sokak'ta olmayabilir ama bunun nedeni Brian'ın ona muhbirlik yapması değil."

"Galiba ondan korkuyor."

"Bence de."

"Ama evvelki gece biri çok ikna edici bir korku gösterisi yaptı, sonra beni dosdoğru tuzağa düşürdü."

Attorney Sokağı'nda olanları anlattım. Danny Boy bardağını doldururken anlattıklarımı düşündü.

"Onun kucağına düşmüşsün" dedi.

"Biliyorum."

"Böyle olması gerekmez" dedi. "Hem Brian hiç rol kesermiş gibi değildi. Gene de önlem almak iyi olur."

"Bir değişiklik olsun diye."

"Doğru. Bu bir tuzak değilse, seni ispiyonlayacağını sanmam. Motley'e bu kadar yakın olmak istemez."

İçkisini içti "Kaldı ki ona iyi para verdin. "

"Onun beklediğinden daha fazla."

"Biliyorum, insanlara beklediğinden daha fazla vermenin bir avantaj sağladığını keşfettim."

Bu bir ima değildi ama hatırlamama yardımcı oldu Kucağımdaki cüzdanı açarak bir çift yüzlük buldum.

Paraları ona verince Danny Boy gülümsedi.

"Brian'ın dediği gibi çok iyi. Ama bana şimdi ödeme yapmana gerek yok. Neden istihbaratın doğru olup olmadığını görene kadar beklemiyorsun? Çünkü doğru değilse bana borcun olmaz."

"Alsan iyi olur" dedim. "Doğru değilse her zaman geri alma şansım var."

"Doğru ama..."

"Ama doğruysa" dedim. "Dönüp sana borcumu ödeyemeyebilirim. Yani parayı şimdi alsan iyi olur."

"Buna bir karşılık vermeyeceğim" dedi.

"Ama parayı alacaksın."

"Uzun süre cebimde kalacağından şüpheliyim. Crystal pahalı bir oyuncak. Biraz daha müzik dinlemek istemez misin, Matthew? İstemiyorsan, çıkarken barda durup küçük hanıma dönebileceğini söyler misin? Para da ödeme, kahveyi ben ödeyeceğim. Allahım, Brian kadar kötüsün."

"Son kahvenin yalnızca yansını içtim" dedim. "Ama kötü bir hazır kahve değil. Gerisini içebilirsin."

"Çok naziksin" dedi. "Gerçekten nazik."

19

Sürücü her şeyi düşünmüştü. Sorunu çözmenin tek yolu arzı kesmekti. Talep azaltılamazdı çünkü maddeyi deneyen herkes bağımlısı olup çıkmıştı. Sınırları da kapatamazdınız, ayrıca Latin America'daki üretimi de denetleyemezsiniz çünkü satıcılar hükümetlerden daha güçlüydü.

"Demek ki hükümet kurnaz olmalı" dedi. "Uyuşturucuları hemen kaynağında kurutmak için bence şöyle yapmalı: Öncelikle bunları vatandaş yapacaksın. Bak o zaman kaçak tarla işçisi kalıyor mu, zaten kendilerinin olan bir ülkeye neden kaçak girsinler ki? Hâlâ sorun çıkarıcıların kışlarına bir tekme, doğru ABD Ordusu'na. Üç öğün yemekleri, yatakları, temiz üniformaları oluyor, saçları kısa kesiliyor ve PX'ten alışveriş yapıyorlar. Bunu yapıyorsun ve bütün sorunlarını aynı anda çözüyorsun."

Bütün sorunlarını bir anda çözecek ideal yerde beni indirdi. Onuncu ve Ellinci Sokak. Grogan'ın Yeri, sahibi Michael J. Ballou.

Kapıdan içeriye girince yoğun bir bira kokusu sardı. Fazla kalabalık yoktu, bar sakindi. Müzik kutusu çalmıyordu ve arkada dart oynayan kimse yoktu. Burke ağzında sigarasıyla barın arkasında çakmağını çakmaya uğraşıyordu, içeriye girince başıyla hafifçe selam verdi, çakmağı bırakarak sigarasını kibritle yaktı. Dudaklarının oynadığını görmedim ama bir şey söylemiş olmalı ki Mick bana doğru döndü. Kasap önlüğünü giymişti, önlükten çok bir paltoydu bu. Boğaza kadar düğmeliydi ve dizlerine kadar iniyordu. Kırmızımsı kahverengi lekelerin olduğu yerler hariç bembeyazdı. Lekelerin bir kısmı yıllar geçtikçe solmuş, bir kısmı solmamıştı.

"Scudder" dedi. İyi adam. Ne içersin?"

Cola'nın iyi olacağını söyledim. Burke bir bardağa doldurup barda bana doğru itti. Bardağı aldım, Mick de kendi bardağını bana kaldırdı. JJ&S içiyordu: Jamesonlar'ın azar azar sattığı on iki yıllık bir İrlanda viskisi. Yıllar önce Armstrong'ta çalışan Billy Keegan bundan içerdi, birkaç kez ben de denemiştim. Tadını hâlâ hatırlayabiliyordum.

Mick, "Senin için geç bir saat" dedi. "Kapamış olacağınızdan korktum."

"Ne zaman bu saatte kapadık ki? Henüz saat iki bile olmadı. Çoğunlukla dörde kadar açığız. Bu barı geç saatte içecek bir şey bulunsun diye satın aldım. Bazen insanın geç saate kadar oturmaya ihtiyacı oluyor." Gözlerini kıstı. "Sen iyi misin adamım?"

"Neden?"

"Bir kavgaya karışmışa benziyorsun."

Gülmek zorunda kaldım. "Bu öğleden sonra" dedim, "ama bana pek bir şey olmadı. Birkaç gece önceki ise farklı bir hikâye."

"Ya?"

"Belki otursak iyi olacak."

"Belki de" diyerek bana katıldı. Viski şişesini kaparak bir masaya doğru gitti. Ben de Cola'mı alıp peşinden gittim. Biz otururken odanın karşı tarafından biri müzik kutusundan bir şey seçti ve Liam Clancy, gezgin olarak doğduğunu anlatmaya başladı. Ses kısık ve müzik hoştu, bu yüzden şarkı bitene kadar ikimiz de konuşmadık.

Sonra ben, "Bir silaha ihtiyacım var" dedim.

"Ne tür bir silah?"

"Tabanca. Bir otomatik ya da revolver, önemli değil. Saklanıp taşınabilecek kadar küçük ama durdurucu gücü olacak kadar ağır bir şey."

Mick'in bardağının üçte biri hâlâ doluydu ama JJ&S şişesinin mantar tıpasını çekerek bardağını doldurdu ve içine baktı. Ne gördüğünü merak ettim.

Biraz daha viski içtikten sonra bardağı masaya koydu. "Benimle gel" dedi.

Ayağa kalktı, iskemlesini geriye itti. Peşinden salonun arka tarafına geçtim. Dartın sol tarafında bir kapı vardı. Matbu harflerle buranın özel olduğu yazılmış ve bir kilitle özelliği garanti altına alınmıştı. Mick kapıyı anahtarla açarak beni bürosuna soktu.

Şaşırdım. İçeride üstü bomboş büyük bir masa vardı. Yanında yeşil metal dosya dolabı olan, benim boyumda bir Mosler kasa. Pirinç bir askılıkta bir yağmurluk ve birkaç ceket vardı. Duvarlara iki grup halinde, elle boyanmış gravürler asılmıştı; bazıları İrlanda, diğerleri Fransa manzarasıydı. Bir ' keresinde bana annesinin County Sligo, babasının da Marsilya yakınlarındaki bir balıkçı köyünden geldiğini anlatmıştı.

Masanın arkasında çok daha büyük bir resim vardı: Dar siyah çerçeve içinde beyaz üzerine siyah beyaz bir fotoğraf. Uzakta tepelerin, gökyüzünde bulutların görüldüğü, uzun ağaçların gölgelediği beyaz bir çiftlik evi vardı resimde.

"Çiftlik bu" dedi.

"Hiç gitmedin."

"Hayır."

"Bir gün gideriz. Ellenville yakınlarında. Yakında kar yağacak. En çok o zaman seviyorum burayı, şu tepelere kar yağdığı zaman."

"Güzel olmalı."

"Güzeldir." Kasaya gitti, şifreyi çözdü, kapısını açtı. Ben de gidip Fransız gravürleri inceledim. Küçük, korunaklı bir limanda kayıklar vardı. Başlığını okuyamadım.

Kasa kapısının kapandığını duyana kadar resme baktım.

Döndüm. Mick'in bir elinde bir revolver, diğer elinde yarım düzine mermi vardı. Yanına gidince silahı bana verdi.

"Smith'tir" dedi. "Otuz sekizlik, mermiler de iyi, yarı durdurucu gücün var. İsabet, bu başka konu. Biri namıyü birkaç santim kesmiş ve bu da ön nişahgâhi güçlendiriyor. Göz de törpülenmiş, horoz da öyle, yani horozu kaldıramazsın, tek hareketle ateş etmek zorundasın. Cebinde rahatça taşıyabilirsin ama bununla hindi vurma yarışmasını kazanamazsın Ama zaten yarışmaya katılacağını sanmam. Bununla nişan alamazsın yalnızca hedefine doğrultabilirsin."

"Yeterli."

"Öyleyse işe yarar mı?"

"Yarar" dedim. Silahı elimde çevirerek hissetmeye çalıştım, tabanca yağını kokladım. Barut kokusu yoktu, yani son kullanılışından sonra temizlenmiş olma ihtimali büyüktü.

Mick, "Dolu değil" dedi. "Yalnızca altı mermim var. Telefon edip biraz daha getirebilirim."

Başımı hayır anlamında salladım. "Altı kezde vuramazsam" dedim, "her şeyi toptan unutabilirim. Bana yeniden doldurma şansı vermez." Silindiri çevirerek mermileri koymaya başladım. Bir mermi yerini boş bırakarak horozun altında bir mermi bırakmayabilirdim ama silahta bir mermi daha olmasını tercih edeceğimi düşündüm. Kaldı ki horoz inikken kazayla ateş alma ihtimali azdı.

Mick'e kaç para vereceğimi sordum.

Mick başını salladı. "Ben silah satışı yapmıyorum" dedi.

"Öyle olsa bile."

"Buna para vermedim" dedi. "Bundan para kazanmaya da ihtiyacım yok. Kullanmayacaksan geri getir. Getiremezsen de boş ver gitsin."

"Kayıtlı değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla öyle. Biri bu silahı bir soygunda almıştı, kim olduğunu söyleyemem ama adamın kayıt ettirdiğinden şüpheliyim. Seri numarası yok. Bu silahın sahibi olsa numarayı silmezdi. İşine yarayacağından misin?"

"Eminim."

Mick büro kapısını kilitledi, salona geçtik. Masamıza dönerken aynı Liam Clancy plağı çalıyordu. Barın arkasındaki televizyonda bir western oynuyordu ama ses, filmi izleyen üç adamın duyamayacağı kadar kısıktı. Ben biraz Cola, Mick de biraz İrlanda viskisi içti.

"Daha önce ne demiştin, silah işi yapmıyorum. Zamanında bu işe girip çıkmıştım. Üç kasa Kalaşnikof hikâyesini duymuş muydun?"

"Hayır."

"Yıllar önceydi. Mahkemede anlatabileceğim kadar eski de olabilir. Yedi yıl, değil mi? Zaman aşımı süresi."

"Birçok suç için. Vergi kaçakçılığı ya da cinayette zaman aşımı yok."

"Bunu bilmez miyim." Mick bardağını alarak inceledi. "Hikâye şöyle. Üç kasa Kalaşnikof vardı. AK-47, bilirsin. Saldırı silahları. Maspeth'te, Büyük Cadde'de bir depodaydılar. Büyük parti, her birinde otuzdan fazla tüfek var, yani toplam yüze yakın tüfek vardı."

"Bu tüfekler kimindi?"

"Bizim, deponun kilidini uçurur uçurmaz bizimdi. Kasalar elimizdeki arabaya sığmayacak kadar büyüktü.

Kırarak açtık ve tüfekleri minibüsün arkasına koyduk. Kimin silahları olduğunu bilmiyorum ama yasal olarak sahipli olamazdı ve polise de gidemezdi, değil mi?" Bir yudum aldı. "Tüfeklere bir alıcı bulmuştuk bile. Alıcın hazır değilse böyle bir şeyi çalmazsın."

"Alıcı kimdi?"

"Hitler'in çok yakın akrabasına benzeyen bir takım gençler. Kafalarını kazıtmışlardı ve üçü de aynı tarz giyinmişti Cebinde süsler olan mavi gömlekler ve haki pantolonlar Adirondacks'da, Tupper Gölü'nün çevresinde bir eğitim kampları olduğunu söylediler. Silahları istiyorlardı ve itiraf etmeliyim ki fazlasıyla ödediler"

"Yani onlara tüfekleri sattın."

"Sattım. İki gece sonra Morrissey'in Yeri'nde içki içiyordum. Tim Patt beni yanına çağırmıştı. Tim Pat Morrissey'i hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Morrissey, 'Birkaç tüfeğin olduğunu duydum' dedi. 'Nereden duydun?' diye sordum. Özetle, İrlanda'nın kuzeyindeki arkadaşları için bunları istiyordu. Kardeşlerin, orada olanlarla bağlantıları olduğunu biliyordun, değil mi?"

"Bu kadarını duymuştum."

"Eh, yapılacak bir şey yoktu ama o, tüfekleri istiyordu. Onları sattığıma inanmadı. Bu kadar çabuk satamayacağıma emindi, anlıyor musun? 'O silahların bu ülkede kalmasını istemezsin' dedi. 'Sattığın adamların onlarla neler yapabileceğini bir düşün.' Neden, dedim, olsa olsa arkadaşıyla gidip askercilik oynayacaklar ya da en kötüsünden birkaç zenciye vuracaklar. 'Bunu bilmiyorsun' dedi. 'Belki bir devrim başlatacak ve valinin konağını yıkacaklar. Belki silahlan zencilere verecekler. Onları bana sat, nereye gideceklerini bilirsin.'"

Mick içini çekti. "Bu yüzden onları tekrar çalıp Tim Pat'a sattık. Küçük Nazilerin ödediği fiyatı ödemedi ayrıca. Ne büyük bir pazarlıkçıydı ama! 'Bunu Kutsal İrlanda için yapıyorsunuz,' diyerek fiyatı indirdikçe indirdi. Ama aynı silahların karşılığında iki kez para alıyorsan her tür fiyat iyi fiyattır."

"İlk alıcılar tekrar gelmediler mi?"

"Ah" dedi. "İşte burada zaman aşımı işlemez. Misilleme yapacak durumda olmadıklarını söyleyebiliriz."

"Anlıyorum."

"Bu silahlardan iyi para kazandım" dedi. "Ama silahlar bir kez ülke dışına çıkınca, eh, her şey sona erdi. Silahlar elimden çıkmıştı, ben de silah işinden çıkmıştım."

Bara gidip bir Cola daha aldım. Bu kez Burke, Cola'nın tatlılığını gidermek için içine limon koydu. Masaya dönünce Mick, "Şimdi bu hikâyeyi sana anlatmama ne neden oldu? Silah işi, aklıma bunu getiren silah işiydi ama neden sana anlattım?"

"Bilmiyorum."

"Birlikte oturduğumuz zaman, senle ben, hikâyeler birbiri ardına sökün ediyor."

Cola'mı yudumladım. Limon iyi gelmişti. "Bir silaha neden ihtiyacım olduğunu bana sormadın" dedim.

"Beni ilgilendirmez, değil mi?"

"Belki de öyle."

"Nedense bir silaha ihtiyacın vardı ve nedense bende bir silah vardı. Beni vuracağını ya da barı soyacağını sanmıyorum."

"Öyle bir şey değil."

"Yani bana bir açıklama yapmak zorunda değilsin."

"Hayır" dedim. "Ama bundan güzel bir hikâye çıkar."

"Eh," dedi, "bak, şimdi bu bambaşka bir şey."

Orada oturup ona her şeyi anlattım. Bir ara elini kaldırıp havada kısa, yatay bir çizgi çizdi. Burka son birkaç müşteriyi kovalayarak barı kapamaya başladı. İskemleleri masaların üstüne koymaya başlayınca Ballou ona gidebileceğini, geri kalanını kendisinin yapacağını söyledi. Burke barın üstündeki ışıkları ve tavan ışıklarını kapatarak çıktı. Sürgülü kapıları çekti ama asma kilidi takmadı. Mick kapıyı içeriden kilitledi ve : Yeni bir şişe viskinin mühürünü kırdı. Ben de hikâyemi anlatmayı sürdürdüm.

Anlatmayı bitirdiğimde Mick, Motley'in resmine tekrar baktı. "Tam bir orospu çocuğu" dedi. "Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Resmi çizen adam onu hiç görmedi."

"Önemli değil. Onu ister görsün, ister görmesin, resmi iyi yapmış." Resmi katlayarak bana geri verdi. "Önceki gece buraya getirdiğin kadın."

"Elaine."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Adını hatırlayamadım ama aynı kişi olduğunu düşündüm. Ondan hoşlandım."

"İyi kadındır."

"Öyleyse uzun zamandır arkadaşsınız."

"Uzun yıllardır."

Başını salladı. "Bu iş başladığında" dedi. "Bu pislik herif, senin ona tuzak kurduğunu söylemişti. Hâlâ aynı şeyi mi söylüyor?"

"Evet."

"Kurdun mu?"

Olayın bu kısmını karanlıkta bırakmıştım ama saklamak için bir neden göremedim. "Evet, kurdum" dedim. "Şanslı bir yumruk savurdum, gözleri karardı. Camdan çenesi var. Bob Satterfield adlı bir boksör hatırlıyor musun?"

"Hatırlamaz mıyım? Yumrukları gülle gibiydi. Kaybettiği maçlar hep hileli gibiydi. Maçın başında hep önde olurdu, sonra çenesine bir yumruk yer ve iki seksen yere uzanırdı. Bob Satterfield, yıllardır duymadığım bir ad bu."

"Eh, Motley'de Satterfield çenesi vardı. Baygınken eline bir silah tutuşturup birkaç el ateş ettim. Tam bir tuzak değildi. Hapiste biraz daha uzun kalsın diye suçu biraz daha ciddi duruma getirmiştik yalnızca."

"Ve kadının sana arka çıkacağına güvendirin."

"İfade vereceğini düşündüm."

"Onun hakkında iyi şeyler düşünüyormuşsun."

"Hâlâ düşünüyorum."

"İfade vermişse, haklı olarak tabii. Verdi mi?"

"İyi bir asker gibi. Silahın Motley'in olduğunu sanıyordu. Yanımda küçük bir tabanca vardı, gerekirse diye taşıdığım kayıtsız bir küçük otomatik. Silahı avcumun içine alarak, onu ararken üstünde bulmuş gibi yaptım, yani Elaine'in onun silahı olduğuna inanmaması için bir neden yoktu. Ama beni Motley'in parmaklarını silahın tetiğine koyup duvarlarına ateş ettirirken gördü ve Motley'in ateş ettiğine, ateş ederken beni öldürmeye çalıştığına yemin etti. İfadesinde bunları söyledi ve daktilo ettikleri zaman imzaladı. Mahkemede aynı şeyleri yeminli ifadesinde söylemeye hazırdı."

"Çok sayıda insanın bunu yapacağına güvenemezsin."

"Biliyorum."

"Ve işe yaradı. Adam cezaevine girdi."

"Cezaevine girdi. Ama işe yaradığından emin değilim."

"Bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü bildiğim kadarıyla çıktuktan sonra sekiz kişiyi öldürdü. Uç burada, beş Ohio'da."

"Son on iki yılını özgür bir adam olarak geçirseydi daha fazlasını öldürürdü."

"Belki. Belki de öldürmezdi. Ama ona bazı insanları hedef seçmek için bir neden verdim. Bazı kuralları ihlal ettim, rüzgâra karşı işedim, şimdi rüzgâr bana doğru esiyor."

"Başka ne yapabilirdin?"

"Bilmiyorum. Olaylar sırasında fazla düşünmedim. Benim açımdan içgüdüsel bir şeydi. Onun yerinin kodes olduğunu düşündüm ve onu içeriye tıkacak şeyi yaptım. Ama şimdi böyle yapar mıydım bilmiyorum."

"Neden? İçkiyi bırakıp Tanrı'nı bulduğun için mi?"

Güldüm. "Onu bulup bulmadığımı henüz bilmiyorum" dedim.

"Şu toplantılarda böyle yapıyorsunuz sanmıştım." Kesin hareketlerle şişenin tıpasını açıp bardağını doldurdu. "Hepinizin O'na adıyla seslenecek kadar yakınlığınızı düşünüyordum."

"Biz birbirimize adımızla hitap ediyoruz. Bazı insanlar, Tanrı onlar için ne demekse, iyi bir ilişki geliştirmişler sanırım."

"Ama sen geliştirmedin."

Başımı hayır anlamında salladım. "Tanrı hakkında fazla bir şey bilmiyorum" dedim. "Ona inanıp inanmadığıma bile emin değilim. Her gün düşüncem değişiyor."

"Ah."

"Ama eskisi kadar hızlı tanrıçılık oynamıyorum."

"Bazen insanın yapması gerek."

"Belki. Emin değilim. Bu ihtiyacı eskisi kadar çok hissetmiyorum galiba. Bir Tanrı olsun ya da olmasın, benim, O olmadığım kafama dank etmeye başlıyor."

Bardağındaki viskiyi içerek bir yandan da bunu düşündü. İçkinin üzerinde bir etkisi varsa bile ben göremiyordum. Ayrıca beni de etkilemiyordu. O öğleden sonra oteldeki odamda olanlar bir tür sınırdı ve içki içme tehdidi burbonu lavaboya döker dökmez şimdilik kaydıyla yok olmuştu. Bir salonda viski içenler arasında kola yudumlarırken tehlike yarattığı zamanlar vardı ama bu onlardan biri değildi.

Mick, "Buraya geldin" dedi. "Bir silaha ihtiyaç duydun ve buraya geldin."

"Sende silah olabileceğini düşündüm."

"Polislere gitmedin, içkiyi bırakmış arkadaşlarına gitmedin. Bana geldin."

"Polis teşkilatında benim için kuralları ihlal edecek kimse yok, bu noktada yok. İçkiyi bırakan arkadaşlarım da bu işlerin içinde değil."

"Buraya yalnızca silah için gelmedin, Matt."

"Hayır, sanırım gelmedim."

"Anlatacak bir hikâyem vardı. Bunun hepsini duymuş olan başka biri var mı?"

"Yok."

"Anlatmak için buraya geldin. Burada anlatmak istiyordun ve bana anlatmak istiyordun. Neden?"

"Bilmiyorum."

"Bunun silahla bir ilgisi yoktu. Ya sana verecek silahım olmasaydı?" Annesinin anayurdu kadar soğuk ve yeşil gözleri beni süzdü. "Gene de burada olurduk" dedi. "Bunları konuşarak."

"Neden bana silah verdin?"

"Neden vermeyeyim? Kasada kilitli durmasının bana bir yararı yoktu. Birini vurmak için ani bir ihtiyaç hissedersen elime alabileceğim başka silahlar var. Neden sana vermeyeyim?"

"Diyelim ki elinde yoktu. Ne yapardın biliyor musun? Orayı burayı arayıp bir tane bulurdun."

"Bunu neden yapayım?"

"Bilmiyorum" dedim, "ama böyle yapardın. Nedenini bilmiyorum."

Mick oturup söylediklerimi düşündü. Ben erkekler tuvaletine girerek sigara izmariti dolu pisuara çiş yaptım. İdrarım biraz pembemsiydi ama eskisine oranla çok daha açık renkti. Böbreğim iyileşiyor gibiydi. Dönerken barın arkasına geçerek kendime bir bardak soda koydum. Masaya dönünce Ballou ayağa kalktı. "Haydi gel" dedi. "Paltonu al, biraz hava alacağız."

Otomobilini On Birinci Cadde'deki yirmi dört saat açık otoparka koyuyordu. Otomobil, camları içini göstermez türden gümüş rengi, büyük bir Cadillac'tı. Park bekçisi otomobile ve sahibine son derece saygılıydı. Kent sessizdi, sokaklar neredeyse bomboştu. Kent içinde dolaşarak, İkinci Cadde'den sağa döndük. Otuz Dördüncü Sokak'ı geçerken Mick, "Kaldığı yere bakman gerek" dedi. "Adrese o kadar para verdiysen, boş bir arsa olmadığını bilmek istersin."

"Fena fikir değil. En son gittiğim boş arsa benim için pek de iyi olmadı."

Mick bir otobüs durağına park etti, ben de defterimi kontrol ederek Brian'ın bana verdiği adresin bulunduğu köşeye kadar yürüdüm. Bina altı katlıydı, giriş katında bir terzi vardı. Elle yazılmış bir tabela hızlı servis ve iyi iş vaat ediyordu. Binanın girişine giderek adlara baktım. Bir katta dört daire vardı ve 4-C'deki kiracı Lepcourt'tu.

Mick'e, "Zilde doğru ad var" dedim. "Bu demek değil ki Motley orada oturuyor ama adamım bir hikâye uydurmuşsa bile içine biraz doğruluk katmış."

Mick, "Zili çal" dedi. "Bak bakalım evde mi."

"Hayır, bunu yapmak istemiyorum. Sokağı gözle, çevreye' bir bakmak istiyorum."

Kredi kartının ince kısmıyla giriş kapısını açarken Mick de sokakta durdu. Merdiveni geçip dar koridordan yürüyerek iki arka daire arasından yürüdüm. Sağ arka daire 1-C idi. Arka taraftaki bir yangın çıkışı arka bahçeye bakıyordu. Acil demirini bastırarak kapıyı açtım, sonra kilit mekanizmasına bir kürdan sokarak kapının kilitletmesini önlemiş oldum.

Avludaki varlığım birkaç fareyi korkutarak saklanmak için koşuşmalarına neden oldu. Küçük bahçeye sırtımı dönerek hangisinin 4-C olduğunu anlamak için pencereleri saydım. Görüş açım iyi değildi, yangın çıkışı büyük oranda görmemi engelliyordu ama Lepcourt'un dairesinde ışık olup olmadığını öğrenebilirdim. Işık yoktu. Hiç değilse arka penceredeki odada.

Çöp bidonlarından birini hareket ettirip üstüne çıkabilirsem, yangın çıkışına uzanıp ya merdiveni aşağıya indirir ya da metal merdivene, atlayarak ulaşabilirdim. Çok az yararı ve çok fazla riski olacağını düşünerek vazgeçmeden önce bunu yapmayı gerçekten düşündüm. Binaya geri döndüm, bir süre sonra binaya arkadan girmeye ihtiyaç duyarsam diye kilitte bir kürdan bıraktım. Dördüncü kata çıkarak anahtar deliğinden ve kapının altından baktım. İçeriden hiç ışık gelmiyordu. Kapıya kulağıma dayadım ama hiçbir ses duymadım.

Elimi cebime sokarak küçük Smith'e dokundum, şimdi ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışarak parmaklarımla tespihmiş gibi oynadım. Motley ya oradaydı ya da değildi. Evde olduğunu bilseydim kapıyı zorlayıp ona sürpriz yapabilirdim. Evin boş olduğunu bilseydim gizlice girmeye çalışabilirdim. Orada olup olmadığını öğrenene kadar ikisini de yapamazdım ve onu uyarma riskine girmeden bunu öğrenmemin yolu yoktu. Bu da çok büyük bir riskti. Bu noktada tek üstünlüğüm, adresini öğrendiğimi bilmiyor olmasıydı. Bu çok büyük bir avantaj değildi ama bundan vazgeçmeye niyetim yoktu.

Aşağıya indiğimde apartman girişi boştu. Ballou dışarıda bir sokak lambasına yaslanmış duruyordu, kasap önlüğü bembeyaz parlıyordu. Arabasına gittik. Mick aç olduğunu ve hoşlanacağım bir yer bildiğini söyledi. "Saate hiç bakmadan içki koyarlar" dedi. "Eğer seni tanıyorlarsa tabii."

"Uyumam gerek" dedim.

"Ama yorgun değilsin ki."

Haklıydı. Yorgun değildim. Bunu nasıl bildiğini bilmiyorum, çünkü yorgun görünüyor olmalıydım ama geçirdiğim akşam nedense bana enerji vermişti. Mick otomobili kent merkezine doğru sürerek Hollanda Tüneli girişinin birkaç blok ötesinde nehrin karşısında eski tarz bir lokantanın önündeki yangın söndürücüsünün yanında otomobilini park etti. Beyaz saçlı bir garson bize menü getirdi. Mick biftek ve yumurta istedi, biftek az pişmiş, yumurta katı. Menüde Philadelphia tarzı biftek vardı, yağda pişmiş yumurtayla birlikte bundan istedim. Ve kahve, dedim.

"Özel kahve ister miydiniz?"

Bunun ne olduğunu sordum. Garson kadın rahatsız olmuş gibi bakınca Ballou ona benim şekersiz sade kahve içeceğimi ama kendisinin özel kahve içeceğini söyledi. Tam o anda anladım ve özel kahvenin, kahve kupasında verilen sek viski olduğunu görünce şaşırmadım.

Mick, "Polise onun adresini verebilirsin" dedi.

"Verebilirim. Bu bilgiyle ne yaparlar bilmiyorum. Ona karşı şikâyette bulundum ama Durkin beni dinlemedi bile."

"Daha da fazlası var" dedi. "Bu işi tek başına halletmek zorundasın."

"Öyle mi?"

"Bence öyle. Bu ikimizin arasında ve böyle çözülmek zorunda."

"Bana da öyle geliyor" diye kabul ettim. "Ama bir yandan da çok anlamsız. O değerli bir düşmanmış da onu eşitmiş gibi görmek zorunda değilim. Adam canı psikopat bir orospu çocuğu ve karşıdan karşıya geçerken bir otobüs çarpsa, buna bayılırim doğrusu."

"Ben şoföre içki ismarlardım."

"Ben ona yeni bir otobüs alırdım. Ama otobüs ona çarpana kadar bekleyemem ve polislerin onu yakalama ihtimali de ancak bu kadar. Ohio'daki polis teğmenden bir telefon geldi. Kendi başına çalışmış ve Motley'i teşhis eden bir otel görevlisi bulmuş. Ama bu olayda, bu fazla bir şey değiştirmeyecek. Onunla kendim yüzleşmek zorundayım ve nedenini bilmeyi isterdim."

"Onunla sorunun kişisel."

"Öyle mi? Öfke bile duymuyorum. Önceden duyuyordum, Allah biliyor ya ama bütün öfkemi, parktaki o iri yarı, aptal çocuğun üstüne boşalttım. Öfkem uçup gitti, Mick. Oğlanı öldürebilirdim."

"Pek de kayıp olmazdı."

"Kendimi kaybetseydim benim için büyük kayıp olurdu. Her neyse, ondan sonra öfkem yok olup gitti. Çok öfkeli olmalıyım ama yemin ederim bunu hissedemiyorum. Oropsu çocuğundan nefret etmem gerek ama bunu da hissetmiyorum. Yalnızca..."

"Ne?"

"Yalnızca bir tutku."

"Ah."

"O adam benim sorunun ve bunu çözmek zorundayım. Belki bunun nedeni on iki yıl önce ona tuzak kurmuş olmamdır. Oyunu kurallara göre oynamadım ve bundan sonra olan her şey benim hesabıma yazıldı. Ya da belki bundan da basit bir şey. Onun için kişisel bir sorun ve belki de bunu algılama biçiminden kaçınmanın bir yolu yok. Her iki açıdan da onunla ilgili bir şeyler yapmak zorundayım. Adam kapımın önünde iri bir kaya parçası. Onu yolumdan kaldıramazsam bir daha evden çıkamam." Kahvemini geri kalanını içtim. Fincanın dibinde telve vardı. "Tabii görünmez bir kaya değilse" dedim. "On iki yıl önceki anılarıma dayanarak bir resmini çizdirdim. Onu görme şansı bulamadım. Sürekli arkama bakıyorum, kesinlikle arkamda değil."

"Evvvelki gece arkandaydı. Boş bir arsada."

"Öyle miydi? Geriye bakıp düşünüyorum da bunların hepsi bir rüyada da geçmiş olabilir. Onu tam göremedim. Hemen her zaman arkandaydı. Bir kez üzerine saldırdığımda da ne yaptığımı tam bilmiyordum. Orası zifiri karanlıktı, tek gördüğüm bir biçimdi. Sonra çerçöpün içine yüzükoyun yattım, ardından bayıldım, ondan sonra hatırladığım tek şey yalnız olduğum. Ağrı ve berelere şükretmeliyim galiba. Bunlar her şeyin gerçekten olduğunun kanıtı. Ne zaman kan işesem uydurmadığımı anlıyorum."

Mick başını salladı, sağ işaretparmağını sol elinin üstündeki yaranın üzerinde gezdirdi. "Bazen acı büyük bir rahatlıktır" dedi.

"Onu enseleyip içeri tıkmaya gittim" dedim. "Tuhaf bir biçimde, polislerden daha avantajlıyım. Özel detektifim, yani Temyiz Mahkemesi'nin kuralları beni engelleyemez. Evini aramak için bir nedene ihtiyacım yok, rastladığım bir kanıtı yok saydırtmadan yasadışı biçimde evine girebilirim. Ona haklarını okumam gerekmez. Ondandır itiraf alırsam, bir avukatın yanında olmadığı gerekçesiyle geçersiz sayamazlar. Önce mahkemeden karar çıkartmadan söylediklerini kaydedebilirim ve ona kayıt yaptığımı söylemek zorunda da değilim."

Garson bana biraz daha kahve getirdi. "Onu kelepçe ve ayak bileğine takılan zincirler arasında görmek istiyorum, Mick. Onun içeri tıklandığını ve bir daha gelmeyeceğini görmek istiyorum. Galiba haklısın, onu kendim ele geçirmeliyim."

"Bunu yapamayabilirsin. Silahını kullanmak zorunda kalabilirsin."

"Zorunda kalırsam kullanırım."

"Ben olsam ilk fırsatta kullanırdım. Onu sırtından vururdum."

Belki ben de vururdum. Ne yapacağımı ya da ne zaman bu şansı bulacağımı gerçekten bilmiyordum. Onun peşinden koşmak, güneş doğduktan sonra sisi kovalamak gibiydi. Şu ana kadar bildiğim tek şey bir adres ve daire numarasıydı ve orada gerçekten oturup oturmadığını bile bilmiyordum.

Polislik yaparken hesap ödemediğim lokantalar vardı. Lokanta sahipleri bizim çevrede olmamızdan memnun olurlardı, sanırım varlığımızın sağladığı güvenliğin, ara sıra verilen bedava yemeğe değdiğini düşünüyorlardı. Anlaşılan bazı kuruluşlar kariyerden suçlular için de benzer bir tutumdaydı çünkü yemek yediğimiz yerde de hesap ödemedik. Garson kız için beş dolar bıraktık. Mick, ikimize kahve almak için tezgâhta durdu.

Cadillac'ın ön camında bir ceza makbuzu vardı. Mick makbuzu katlayarak yorum yapmadan cebine tıktı. Gökyüzü aydınlanıyordu, sakin ve yeni bir gün doğuyordu. Mick nehir boyunca giderek George Washington Köprüsü'nden Jersey'e doğru yöneldi, sonra Palisades Parkway'den kuzeye dönerek Hudson'a tepeden bakmak için durdu. Büyük otomobilin burnunu bir korkuluğa dayayarak durdu. Oturup güneşin kentin

üzerinde doğuşunu izledik. Lokantadan çıkmalı beri galiba ikimiz de ancak birkaç sözcük etmiştik ve şimdi de konuşmuyorduk.

Bir süre sonra kesekâğıdından kahvelerimizi çıkarıp birini bana verdi. Torpido gözünü açmak için uzandı, çeyreklik bir gümüş içki kabı çıkardı. Kapağını açarak kahvesine bir iki yudum viski kattı. Belirgin bir tepki vermiş olmalıyım ki bana dönüp kaşlarını kaldırarak baktı.

"Eskiden kahveyi böyle içerdim" dedim.

"On iki yıllık İrlanda viskisiyle mi?"

"Her tür viskiyle. Çoğunlukla burbon."

Şişenin kapağını kapatarak tatlandırılmış kahvesinden uzun bir yudum çekti. "Bazen" dedi, "Allah'tan içki içmeni diliyorum."

"Bunu söylemiştin."

"Ama biliyor musun? Şimdi şişeye elini uzatsan kolunu kırarım."

"Viskinden içmemi istemiyorsun demek."

"Hiç kimsenin viskisini içmeni istemiyorum. Bunun nedenini de söyleyemem. Buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Yıllardır gelmedim. Hele bu saatte hiç gelmedim."

"En iyi zamandır. Biraz sonra ayine gideceğiz."

"Ya?"

"St. Bernard'da saat sekizde. Kasap ayini. Bir kez benimle gelmiştin. Bu kadar komik olan nedir?"

"Ömrümün yarısını kiliselerin bodrum katında geçirdim ve kiliseye giden tek tanıdığım sensin."

"İçkiyi bırakan arkadaşların gitmez mi?"

"Galiba bazıları gidiyor ama bu konuda konuştuklarını duymadım. Beni ayine neden götürmek istiyorsun, Mick? Katolik bile değilim."

"Katolik olarak yetiştirilmedin mi?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Ailem dini kurallara fazla önem vermeyen Protestanlardandı. Ailede kimse kiliseye düzenli olarak gitmezdi."

"Eh, ne fark eder ki? Allahın belası bir ayine gitmek için Allahın belası bir Katolik olman gerekmez, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Ben Allah için gitmiyorum. Allahın belası kilise için de gitmiyorum. Babam ömrünün her gününde gittiği için gidiyorum." Şişeden küçük bir yudum aldı. "Allahım, çok iyi-Kahveye konmayacak kadar iyi. Yaşlı adamlar neden kiliseye gider bilmiyorum, kendim niye gidiyorum, onu da bilmiyorum-Bazen uzun bir geceden sonra oraya gitmek istiyorum, bu da iy1 bir gece oldu. Benimle ayine gel."

"Tamam."

Kente geri dönüp otomobili Batı On Dördüncü Sokak'taki Twomey cenaze evinin önüne park etti. Saat sekizdeki ayin St. Bernard'ın ana binasının dışındaki küçük bir şapelde yapılıyordu. İki düzineden daha az insan ayine katılmıştı, yaklaşık yansı Mick gibi beyaz kasap önlükleriyle gelmişti. Ayin sona erince eski kilisenin güney ve batısındaki kasap dükkanlarında çalışmaya duracaklardı.

Diğerlerine bakarak yapmam gerekenleri yaptım, onlar ayakta durduklarında ayakta durdum, oturdum ya da diz çöktüm. Komünyon ekmeklerini dağıtırken olduğum yerde durdum. Mick de üç ya da dört kişiyle birlikte yerinden ayrılmadı.

Otomobile geri dönünce, "Şimdi nereye?" diye sordu. "Otele mi?"

Başımı salladım. "Biraz uyumam gerek."

"Onun bilmediği bir yerde uyuman daha iyi olmaz mı? Kullanabileceğin bir dairem var."

"Belki daha sonra" dedim. "Şimdilik güvenlikteyim. Beni sona saklıyor."

20

Northwestern'in önünde otomobili boş vitese aldı ama motoru susturmadı. "Silahı aldın" dedi"

"Cebimde."

"Daha fazla mermi istersen..."

"Daha fazla mermiye ihtiyacım olursa başım büyük belada demektir."

"İhtiyacın olan başka bir şey varsa."

"Teşekkürler, Mick."

"Bazen içki içmeni istiyorum" dedi, "ama sonra içmediğine memnun oluyorum." Bana baktı. "Neden böyle?"

"Bilmiyorum ama anlıyorum sanırım. Bazen ben de senin içki içmemeni istiyorum, bazen de içki içtiğine memnun oluyorum."

"Başka kimseyle böyle akşamlar geçirmedim."

"Ben de öyle."

"Ayin iyiydi, değil mi?"

"İyiydi."

Gözlerini bana dikti. "Hiç dua ettin mi?" diye sordu.

"Bazen kendi kendime konuşurum. Kafamın içinde yani."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Belki dua budur. Bilmiyorum. Belki biri dinler umuduyla bunu yapıyorum."

"Ah."

"Evvvelki gün yeni bir dua duydum. Adamın biri, bunun, bildiği en yararlı dua olduğunu söyledi. 'Her şey bu biçimde olduğu için teşekkür ederim.' "

Mick'in gözleri kısıldı, sözcükleri sessizce mırıldandı. Sonra dudaklarını büzerek gülümsedi. "Ah, bu harika" dedi. "Bunu nerede duydun?"

"Bir toplantıda."

"Bu toplantılarda bu tür şeyler duyuyorsunuz öyle mi?" kıkırdadı, bir an bir şey söyleyeceğini sandım. Sonra koltuğunda doğruldu. "Eh, seni tutmayayım" dedi. "Biraz uyusan iyi olur."

Odamda paltomu çıkararak askıya astım, sonra ceketimin cebinden silahı çıkardım. Silindiri döndürerek mermileri avcumu döktüm. Etkisi artsın diye çizikler vardı mermilerin üzerinde. Bu çizikler onların standart mermilerden daha etkili olmalarını sağlıyordu ama aynı zamanda da sekme ihtimalini de azaltıyordu, çünkü sert bir yüzeye çarpınca kurşun parçalanırdı.

Yıllar önce kurşunumda çizikler olsaydı, Washington Heights'daki o çocuğun ölümüne neden olmayabilirdim ve bunun, hepimizin yaşamını nasıl farklı yapacağını kim bilebilirdi ki? Aklımda bu düşünceyle saatlerce içtiğim bir dönem olmuştu.

Sonra silahı tekrar doldurup, elimi alıştırmak için odadaki eşyalara nişan aldım. Ceketimi çıkardım ve silahı belime sokmanın rahat ve kolay bir yolunu buldum. Omuz askısı en iyi taşıma yöntemi olur diye düşünerek daha sonra bir tane almaya karar verdim. Kullanabileceğim başka şeyler de vardı. Kelepçeler elbette, onu sorgularken Motley'in hareket imkânını ortadan kaldırayım ve ellerindeki büyük gücü kullanmasın diye. Polis eşyaları satan bir dükkândan kelepçe alabilirdim. Kent merkezinde, Police Plaza yakınlarında bu tür en az bir dükkân vardı, Doğu Yirminci Cadde'de Akademi'ye yakın bir yerde de olduğunu hatırlar gibiydim. Lepcourt'un evine giderken oraya uğrayabilir, omuz askısı da alabilirdim.

Bazı eşyalar yalnızca polislere satılıyordu ama birçoğunda sınır yoktu, isteyen herkese satıyorlardı ve kelepçe de kesinlikle bu kategorideydi.

Oradan zırh da alabilirdim, çelik yelek almanın iyi olup olmayacağını merak ettim. Motley'in bana ateş edeceğini sanmıyordum ve yelek bıçak darbesini pek önleyemezdi ama parmaklarına karşı yeterli koruma sağlar mıydı? Bilmiyordum ve kendimi, satıcıdan bu bilgiyi almaya çalışırken düşünemiyordum. "Biri kaburgalarımı parmaklarsa bu şey beni korur mu?" "Sorun nedir efendim, gıdıklanıyor musunuz yoksa?" Küçük bir teyp de iyi olurdu. Küçük kaset konulan, cep teyplerinden. Güvenilir'de bu teyplerden vardı, belki birkaç günlüğüne bana verebilirlerdi. Ya da Radio Shack'a gidip bir tane satın alsam daha iyi olurdu. Fazla ayrıntılı bir teybe ihtiyacım yoktum, ne kadar tutacaktı ki?

Silahlı şifonyerin üstüne bırakarak soyundum. Küveti sıcak suyla doldurmak için banyoya geçtim, küvet dolarken geri dönüp televizyonu açtım ve kanalları taradım. Bağımsız kanallardan birinde bir haber bülteni yakaladım. Baş konu borsadaki bunalımla ilgiliydi, sonra neşeli bir kadın muhabir Pepsodent diş macunu reklamındaki gibi bir gülümsemeye, polisin dün gece West Village'de bir polis memurunun öldürülmesiyle Turtle Körfezi'nde bu sabah gün doğmadan önceki saldırı arasında bir bağlantı olduğuna inandığını söyledi. Daha önce, öldürülen polis memuruyla ilgili haberi kaçırmıştım, bu sefer dikkat ettim. Polisin, hafta başında Irving Place'te evinde vahşice tecavüz edilip öldürülen Elizabeth Scudder ile her iki olay arasında bir bağlantı ihtimali üzerinde durduğunu duyunca daha da dikkat kesildim. Bu sabahki saldırıda kurban, Doğu Elli Birinci Sokak 345 numarada oturan bekâr bir kadın, çeşitli bıçak yaraları ve diğer belirlenemeyen yaralarla New York Hastanesi'ne kaldırılmışta

Ekrana binanın girişi geldi, hastabakıcılar bekleyen ambulansa bir sedyeyi hızla götürüyorlardı. Sedyedeki kadının yüzünü görmeye çalıştım ama hiçbir şey göremedim.

Sonra, yüzünde 'ciddi bir gülümseme' denilebilecek bir ifadeyle muhabirin görüntüsü tekrar ekrana geldi. Kurban, dedi sevimli bir tavırla, acil ameliyata girmişti ve polis sözcüsü yaşama ihtimalinin az olduğunu söylemişti. En yakın akrabasına bildirene kadar kadının kimliğini açıklamıyorlardı.

Kadının yüzünü görmeyi başaramamıştım ama bina girişini görmüştüm. Ayrıca adresi de tanımıştım. Sanırım tanımasam da bilirdim. Haber başladığı andan beri biliyordum galiba.

Giyinip kapıdan çıkmam beş dakika bile tutmadı. Kapıyı kaparken telefon çalmaya başladı. Bıraktım çalsın.

21

Olay şöyle olmuş olmalı:

Perşembe akşamı saat onda, St. Paul'deki toplantıyı bitirdiğimiz sıralarda yardımcı polis memurları Andrew Echevarria ve Gerald Wilhelm vardiyalarını tamamladılar ve Batı Onuncu Sokak'taki Altıncı Bölge'nin sorumlu komiserine rapor verdiler. İkili, saat altıdan beri beş yardımcı polis devriyesinden biri olarak çalışmıştı. Bölgede kendilerine ayrılan yerde dolaştılar, copları ve telsizleri yanlarındaydı ve kent sokaklarında polisin varlığını hissettirerek, resmi polisin gözleri ve kulakları oldular.

Gerald Wilhelm üniformasını bir dolaba bırakarak evine sivil giysilerle gitti. Andrew Echevarria haftalık görevine üniformasıyla gidip geliyordu, bu da hakkıydı. Karakoldan yaklaşık onu yirmi geçe çıktı ve kuzeybatıya, Washington ile Batı arasındaki Horatio Sokağı'nda depodan bozma bir binaya gitti. Burada tek odalı evini sevgilisiyle paylaşıyordu. Sevgilisi Clarence Freudenthal bir tekstil tasarımcısıydı. Motley onu takip etmeye akşam üzeri başlamıştı belki. Belki karakoldan çıktıktan hemen sonra ilk kez peşine düşmüştü. Belki bu da bir alışkanlık sonucuydu. Motley, Village'in batı tarafına alışmıştı belli ki. Ancak anlık tercihleri de oluyordu.

İki bina arasındaki karanlık bir geçitte, belki yardım isteme bahanesiyle Echevarria'nın üstüne saldırdığı açıktı. Üzerinde hâlâ üniforma olan Echevarria kendisinden yardım istenmesini normal karşılamıştı. Sonra, genç havayolları acentesi görevlisi daha neler olduğunu anlayamadan Motley adamı hareketsiz hale getirip büyük ihtimalle boğazını eliyle sıkarak bayılttı.

Ama bu yöntemle öldürmedi. Öldürmek için ince uzun bir bıçak kullandı ama genç adamın ceketiyle gömleğini alana kadar bıçağı saplamadı. Sonra Echevarria'yı kalbine sapladığı tek bir bıçak darbesiyle öldürdü.

Cesedin üzerindeki çorap ve iç çamaşırı dışında her şeyi çıkardı. Pantolonunu çıkarmak için ayakkabılarını çıkardı ama ya ayakkabı numarası tutmuyordu ya da kendisininkini tercih etmişti, çünkü ayakkabıları almadı. (Şaşırtıcıdır, ceset keşfedildiğinde ayakkabılar hâlâ oradaydı. Bir sokak serserisi polislerden önce olay yerine gelmiş olsa bu ayakkabılar muhtemelen yürümüş olurdu.)

Motley, Echevarria'yı geçitte çorap ve iç çamaşırıyla, ölü olarak bıraktı. Külodu kurbanın kalçasına kadar indirilmişti ve bir tür tacize maruz kalmıştı ama sonra yapılan incelemelerde ölünün anüsünde sperm bulunmadı. Motley ölüye anal yoldan tecavüz etmişti ama ya saldırgan boşalmayı başaramamıştı ya da tecavüz aleti Echevarria'nın kendi tahta copuydu.

Herneise, Motley copu diğer malzemelerle birlikte -kelepçe ve anahtar, defter, telsiz, arma ve elbette gömlek, ceket, pantolon ve şapka- yanında götürmüştü. Olasılıkla kendi giysilerini çıkarmamış, bütün bu malzemeleri yanında taşımıştı; taşıma işlemini kolaylaştırması için yanında bir tür alışveriş torbası olabilirdi. (Eğer durum böyleyse, bu, Echevarria'ya saldırmayı planladığını, boy ve kilo olarak kendisine benzeyen üniformalı bir memuru bilerek seçip saldırdığını gösteriyordu.)

Echevarria'nın ölümü 10:30 ile 10:45 arasında olmuştu, katil olasılıkla geçitten saat on birden önce ayrılmıştı. Kimliğin belirtilmediği bir ihbarı değerlendiren Altıncı Bölge'den bir polisin katilin bıraktığı yerde cesedi keşfetmesi ancak bir saat sonraydı. Olay yerinde polislerden biri kurbanı birkaç saat önce gördüğü için tanımıştı; ama şans eseri tanımasaydı bir süre ceset teşhis edilemeyecek ya da yardımcı polis olduğu anlaşılacaktı.

O anda James Leo Motley olay yerinden bir saatlik uzaklıktaydı, arkasında kendisini ele verecek çok az ipucu bırakmıştı. Olasılıkla doğruca Doğu Yirmi Beşinci Sokak'taki Lepcourt'un . dairesine giderek giysilerini çıkarmış ve Echevarria'nın üniformasını giymişti. Aynada üniformalı haline baktı mı? Copunu avcuna vurarak bir öne bir arkaya yürüdü mü? Teddy Roosevelt'ten bu yana her polisin yaptığı gibi copunu döndürmeye çalıştı mı?

İnsan bunları ancak hayal edebiliyor. Yaptıklarının kesin olmaması gibi Yirmi Beşinci Sokak'taki eve kaçta gelip kaçta çıktığı da belli değildi. Binanın arkasındaki bahçede, yangın çıkışından penceresine bakarken, çöp bidonlarının arasında kaçışan fareleri dinlerken orada olabilirdi. Ben dairenin Önünde kapının altından ışık var mı diye bakarken, içerideki sesleri dinlerken o arka tarafta olabilirdi. Bundan şüpheliyim. Dairede giysilerini çıkarıp kurbanıninkileri giyeceği süreden daha uzun kaldığını sanmıyorum ama bunu bilmenin hiç yolu yok.

Dört buçukta, Mick Ballou ile ben lokantada kahvaltı ederken Doğu Elli Birinci Sokak 345 nolu apartmana giriyordu.

Bütün o kilitleri açtırmak için kolay bir yol buldu. Onun kapıyı açmasını sağladı.

Önce kendini kapıcıya tanıttı. Polis giysileri içinde gelerek binadaki kiracılardan biriyle, adı -bu noktada siyah deri kaplı defterini açarak ada baktı- Elaine Mardell adlı bir kadınla konuşmak için geldiğini söyledi.

Kapıcıya, haber vermeden kimseyi sokmaması gerektiği söylenmişti ve son zamanlarda da Bayan Mardell'in ziyaretçileri açısından özel talimatlar almışlardı. Ne var ki Motley onu engelleseydi bile kapıcı diyafonla konuşmayabilirdi. Mavi üniforma birçok kural ve yönetmeliği görmezden gelmeye yeterdi.

New York Polis Teşkilatı'nda görevli bir kişi, ona baktığında, bir yardımcı polis üniforması görürdü. Neyi aradığınızı biliyorsanız farkı anlamak zor değildi. Rozeti bir madalya yerine yedi köşeli bir yıldızdı, omuzdaki işaretler farklıydı ve elbette kılıflı bir tabancası yoktu. Ama diğer her şey yerli yerindeydi ve kentte o kadar farklı polis vardı ki -örneğin Transit Polisi ve Konut Polisi vb- polis olmayan birinin farkı anlamaması işten bile değildi.

Motley gene de kapıcıya diyafonu kullanmasını söyledi. Kapıcı telefonu birkaç kez çaldırmak zorunda kaldı - Elaine o sırada uyuyordu- ama sonunda telefonu açtı. Kapıcı ona bir polisin onunla konuşmak istediğini söyledi ve telefonu Motley'e verdi.

Olasılıkla Motley sesini değiştirdi. Ama bu gerekli değildi. Diyafon sesleri zaten değiştiriyordu ama Motley bunu bilmiyor olabilir. Her neyse, bir-iki telefon konuşması dışında Elaine onun sesini on iki yıldır duymamıştı, kapıcı arayanın bir polis olduğunu söylemişti, Elaine uykudan yeni uyanmıştı ve gözlerini zorlukla açıyordu.

Motley ona acil bir durumla ilgili bazı sorular sorması gerektiğini söyledi. Elaine daha fazla ayrıntı bilmek isteyince, Motley ona o akşam bir cinayet işlendiğini ve kurbanın olasılıkla onun tanıdığı biri olduğunu söyledi. Elaine kim olduğunu sordu. Motley, Matthew Scudder adlı bir adam olduğunu söyledi.

Elaine ona yukarı gelmesini söyledi. Kapıcı Motley'e asansörü gösterdi.

Elaine göz deliğinden baktığı zaman bir polis gördü. Kenarlıktı şapkası başının biçimini gizlemişti. Bir gözlük takmıştı, önünde tuttuğu defteri çenesinin biçimini gizliyordu. Olasılıkla bu gerekli değildi, çünkü Elaine bir polis bekliyordu, biraz önce onunla konuşmuştu ve buradaki adam da üniformalıydı. Ruh hali de çok kötüydü, çünkü biri onu öldürmeye çalışıyordu ve kendisini koruyacağına güvendiği kişi ölmüştü. Bütün bunlardan dolayı kilitleri tereddüt etmeden açtı adamı içeriye aldı.

İki saatten fazla onun evinde kaldı. Yanında Andy Echevarria'yı öldürdüğü bıçak vardı: On beş santimlik bıçak kısmı olan keskin bir bıçak. Echevarria'nın copu da yanındaydı. Ayrıca uzun güçlü parmaklarıyla kendi iki eli de yanındaydı elbette.

Bunların hepsini Elaine'in üzerinde kullandı.

Ne yaptığını ya da hangi sırayla yaptığını fazla düşünmek istemedim. Zaman zaman Elaine'in bayıldığından, adamın, ne kadar güçlü, akıllı ve yaratıcı olduğunu anlatmak için hatırı sayılır bir zaman harcadığından eminim. Belki Nietzsche'den ya da cezaevi kütüphanesindeki başka dahilerden de söz etmiştir.

Oradan çıkıp giderken Elaine'i, oturma odasında, beyaz halının üzerinde kanlar içinde bıraktı. Ölmüş olduğunu düşündü herhalde. Elaine şoktaydı, soluk alıp verişi anlaşılmayacak derecede yavaştı ve yaşam belirtisi yoktu. Ama hâlâ soluk alıyordu, kalbi hâlâ atıyordu ama kapıcı olmasa orada öldürdü.

Kapıcı uzun boylu ve yapılı bir Brezilyalıydı. Gür ve kıvrıkcık siyah saçları, üniformasının düğmelerinin açılmasına neden olan bir göbeği vardı. Adı Emilio Lopes idi. Motley'e asansörü gösterdikten bir saat kadar sonra bir şey Lopes'i rahatsız etmeye başladı. Sonunda diyafonu kaldırarak her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak için üst katı aradı.

Birkaç kez çaldırdı ama açan olmadı. Diyafonun sesi Motley'in aceleyle işini bitirip oradan çıkmasına neden olmuş olabilir. Saat yedi sularında hızla apartman girişinden çıkarken tavırlarındaki bir şey Lopes'in içindeki alarm zilini çaldırdı. Diyafonu tekrar çaldırdı ve cevap veren olmadı elbette. Sonra ona gösterilen resmi hatırladı: Bayan Mardell'in dairesine sokulmaması gereken adamın resmini. Ve birden polis üniformasının altında o adamın gizlendiği kafasına dank etti. Bunu düşündükçe daha çok emin oldu.

Görev yerini bırakarak üst kata çıktı. Zili çaldı, kapıya vurdu. Kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi; Motley çekerek kapatmıştı. Polis kilitleri ve diğer kilit takılı değildi ama yaylı kilit kapıyı tutmaya yetiyordu ve kapıyı kapar kapatmaz devreye girmişti.

Ana anahtarı bulmak için aşağıya inmek üzere geri döndü. Bulamayınca belki yerel polisi arayacaktı. Ama bir şey, aşağıya inmeden geri dönmesine ve herhalde yirmi kapıcıdan tek bir kapıcının bile yapmayacağı şeyi yapmasına neden oldu.

Ayağını geriye çekerek kapıya tekme attı. Bir daha. Bu kez sert bir tekme attı. İri yarı bir adamdı, gün boyunca iri gövdesini taşımaktan bacakları da güçlüydü. Her zaman güçlü olmuştu; genç ve daha zayıfken bacakları futbolla güçlenmişti.

Yaylı kilit pes etti ve kapı açıldı. Kapıcı Elaine'i halının üzerinde görünce, koştu, yanında diz çöktü. Sonra ayağa kalkıp ha çıkardı ve telefonu kaldırıp 911'i aradı. Çok geç kaldığını biliyordu ama gene de aradı.

Alev'de kahve içerken, Kaz Ana'ya yürürken, orada caz dinleyerek otururken, Brian ve Danny Boy'a para verirken bunlar olmuş olmalı. Mick Ballou ile birbirimize hikâyeler anlatırken, fareleri çöp ziyafetinden yoksun bırakırken ve Hudson'a karşı kahvaltı ederken. Nehrin öbür yakasında bir otomobilin içinde oturup güneşin kentin üzerine doğmasını seyrederken.

Bazı ayrıntıları yanlış biliyor olabilirim, bilmediğim ve hiç bilemeyeceğim şeyler olduğundan da eminim. Ama sanırım gerçeğe en yakın biçimi bu. Her halde bir şeyden eminim. Olması gereken biçimde oldu. Andy Echevarria buna karşı çıkabilir, Elaine de öyle ama Marcus Aurelius'tan kontrol edin. O size her şeyi açıklayacaktır.

22

New York Hastanesi York'ta, Altmış Sekizinci Sokak'tadır. Taksi beni acil girişinde bıraktı. Danışmadaki kadın, Elaine Mardell'in ameliyattan çıktığını ve yoğun bakım ünitesinde olduğunu söyledi. Binanın kat planını göstererek yoğun bakıma nasıl gideceğimi açıkladı.

Orada bir hemşire bana yoğun bakım ünitesinde yalnızca birinci dereceden akrabalara izin verdiklerini söyledi. Hastanın ailesi olmadığını, benim aileye en yakın kişi olduğumu söyledim. Aramızdaki ilişkinin

biçimini sorunca arkadaş olduğumuzu söyledim. Yakın arkadaş olup olmadığımızı sordu. Evet, dedim. Yakın arkadaş. Bir karta adımı yazarak not etti.

Bana bekleme odasını gösterdi. Orada sigara içen, dergi okuyan, sevdiklerinin ölmesini bekleyen birkaç kişi daha vardı. Sports Illustrated'in yapraklarını çevirdim ama hiçbir sözcüğü anlayamıyordum. Arada bir, alışkanlık gereği sayfa çeviriyordum.

Bir süre sonra bekleme salonuna bir doktor geldi ve çevresine bakınarak adımı söyledi. Ayağa kalktım, doktor koridora gelmemi işaret etti. Çok genç bir yüzü ve grileri şimdiden artmış saçları vardı.

"Zor bir vaka" dedi. "Size ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Yaşayacak mı?"

"Neredeyse dört saatlik bir ameliyat geçirdi. Kaç ünite kan verdiğimizizi unuttum. Oraya gittiğimizde çok kan kaybetmişti ve iç kanaması vardı, iç kanama hâlâ var ve hâlâ kan veriyoruz." Ellerini önlüğünün önünde kavuşturdu, burup duruyordu. Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum.

"Dalağını almak zorunda kaldık. İnsan dalaksız yaşayabilir, bu durumda olan binlerce insan var. Ama bütün sistemde ağır travma var. Böbrek zedelenmiş, karaciğeri hasar görmüş..."

Sorunları saymaya devam etti. Söylediklerinin ancak yarısını yakalayabildim ve ancak çok az bir kısmını anladım. "Boğazına bir tüp takıldı" dedi, "onu respiratöre bağladık. Ciğerleri iflas etmiş. Bu bazen olur, buna Yetişkin Respirator Yetmezliği Sendromu deriz. Kaza geçirenlerde bazen görülür. Trafik kazaları demek istiyorum. Ciğerler iflas eder."

Anlayamayacağım kadar teknik başka açıklamalar da yaptı. Ne kadar kötü olduğunu sordum.

"Kötü" dedi ve daha da kötüye gidebileceğini söyledi. Onu görüp göremeyeceğimi sordum.

"Birkaç dakikalığına" dedi doktor. "İlaçla uyuşturulmuş durumda ve dediğim gibi respiratöre bağladık. Soluk alıp vermesini makine yapıyor." Yoğun bakım ünitesinin diğer tarafındaki bir odaya götürdü beni. "Onu böyle görmeniz şok yaratabilir" dedi.

Her yerde makineler ve bağlanmış tüpler vardı. Göstergelerde rakamlar yanıp sönüyor, makineler ses çıkarıyor, iğneler oynayıp duruyordu. Elaine hepsinin ortasında ölü gibi hareketsiz yatıyordu; teni balmumu gibi, rengi çok soluktu.

İlk sorumu tekrar sordum. "Yaşayacak mı?"

Doktor cevap vermedi; başımı kaldırdığımda gitmiş olduğunu gördüm. Elaine ile yalnızdım. Uzanıp eline dokunmak istedim ama buna izin verip vermeyeceklerini bilmiyordum. Orada öylece durdum. Odaya bir hemşire girerek makinelerden biriyle oynamaya başladı. Birkaç dakika daha kalabileceğimi söyledi. "Onunla konuşabilirsiniz" dedi.

"Beni duyar mı?"

"Galiba bir parçaları, en derin komadayken bile her şeyi duyuyor" dedi.

Hemşire dışarıya çıktı, ben ise beş on dakika daha kaldım. Biraz konuştum. Ne söylediğimi hatırlamıyorum. Aynı hemşire ikinci kez gelerek çıkmamı söyledi. Bekleme salonunda bekleyebilirdim ve hastanın durumunda bir değişiklik olursa bana haber vereceklerdi.

Ne tür bir değişiklik beklediklerini sordum.

Hemşire buna cevap vermedi, hiç değilse tam olarak. "Kötüye gidebilecek çok fazla şey var" dedi. "Bunun gibi bir vakada. Her tarafından o kadar kötü yaralanmış ki. Size söylüyorum, yaşadığımız bu kent..." Kent değildi. Bunu ona yapan kent değildi. Bir adamdı ve her yerde ortaya çıkabilirdi.

Joe Durkin bekleme salonundaydı. Ben içeriye girince ayağa kalktı. O sabah tıraş olmamıştı ve giysileriyle uyumuş gibi görünüyordu.

Elaine'in nasıl olduğunu sordu. "İyi değil" dedim. "Bir şey söyledi mi?"

"Komada, burnuna ve gırtlığına tüpler bağlanmış. Konuşmasını engelliyor."

"Bana da aynı şeyi söylediler ama bakmak istedim. Motley olduğunu söylese iyi olurdu ama onu teşhis etmesine ihtiyacımız yok. Kapıcı o olduğunu söyledi."

Olanları biraz anlattı. Echevarria'nın öldürülmesini ve Motley'in Doğu Elli Birinci Sokak'taki binaya nasıl girebildiğini anlattı.

"Tam bir arama emri çıkardık, senin resmi kullanıyoruz, bütün kente dağıttık" dedi. "Adam bir yardımcı polis öldürdü. Bu onun canına okuyacak."

Birçok polis, yardımcı polislerin saçmalık olduğunu, haftada bir kıyafet balosuna gelir gibi ortalıkta dolaşan, bir avuç hayranlıkla bakan budala olduğunu düşünür. Sonra arada bir, bu polislerden biri öldürülür ve hemen görkemli mavi üniformalı şehit mertebesine yükseltilir. Ölüm kadar engelleri kaldırıp kapıları açan başka bir şey daha yoktur.

"En az dokuz kişiyi öldürdü" dedim. "Elaine'i sayarsak on."

"Ölecek mi?"

"Henüz kimse ortaya çıkıp bunu söylemedi. Bu kadar açık konuşmak dine aykırı sanırım. Ama Las Vegas'ta olsaydık, oyunu iptal ederlerdi. Şansını ancak bu kadar görüyorlar."

"Çok üzgünüm, Matt."

Söyleyecek bir şeyler düşündüm ama bir şey söylemedim. Durkin boğazını temizleyerek Motley'in nerelerde olduğu hakkında bir fikrim var mı diye sordu.

"Nasıl bilebilirim ki?"

"Biraz araştırma yapmış olabileceğini düşünmüştüm."

"Ben mi?" Başımı kaldırıp ona baktım. "Bunu nasıl yapabilirim, Joe? Bana karşı bir korunma emri çıkarttı, hatırlıyor musun? Onu arayıp bulsam, senin gibi biri ortaya çıkıp beni tutuklardı."

"Matt..."

"Affedersin" dedim. "Elaine iyi bir insandır, onu uzun yıllardır tanırım. Herhalde beni bu etkiledi, onu böyle görmek."

"Etkilemiştir elbette."

"Ve elimde hiçbir şey yok. Bütün gece ayaktaydım, aslında bir haber bülteni yakaladığımda yatmaya hazırlanıyordum."

"Neredeydin? Motley'i mi arıyordun?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Bütün gece Mickey Ballou ile oturup eski hikâyeler anlattık."

"Neden onla, Allah aşkına?"

"Benim arkadaşım o."

"Senin için tuhaf bir arkadaş."

"Ah, bilmiyorum" dedim. "Düşünüyorum da, uzun zaman önce polis olan bir adamım yalnızca. Şimdi de belirgin bir geçim kaynağı olmayan tuhaf bir tipim, yani..."

"Kes şunu."

Bir şey söylemedim."

"Özür dilerim, tamam mı? Oynanması gereken biçimde oynadım. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun süre polislik yaptın."

"Ah, işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum elbette."

"Eh" dedi, "aklına bir şey gelirse bana da bildir, olur mu?"

"Aklıma bir şey gelirse."

"Bu arada neden eve gidip biraz uyumuyorsun? Burada ona bir yararın dokunmaz. Gidip biraz dinlen."

"Elbette" dedim.

Hastaneden birlikte çıktık. Bir doktoru anons ediyorlardı. Konuştuğum doktorun adını hatırlamaya çalıştım. Üzerinde adı yazılı plastik yaka kartlarından takıyordu ama hiç dikkat etmemişim.

Dışarıda gün işiyordu, hava eskisinden biraz daha sıcaktı. Durkin köşede bir otomobilin beklediğini söyleyerek beni kent merkezine kadar götürmeyi önerdi ama ben taksiye bineceğimi söyleyince ısrar etmedi.

Doğu Yirmi Beşinci Sokak 288 numaranın kapısını zorlamam gerekmedi. Ben tam kapının önündeyken bir kadın dışarı çıkıyordu. Bana gülümsemesinden tanıdığını sandığını çıkardım. Kapıyı benim için tuttu, ben de ona teşekkür ederek içeriye girdim.

Koridor boyunca yürüdüm. Arka bahçeye çıkan kapı bıraktığım gibiydi; kilitlemesini önlemek için soktuğum kürdan yerinde duruyordu. İterek arkamdan kapadım ve avluda durarak Motley'in penceresine baktım.

Kent merkezinden gelirken iki yere uğramıştım. Sonuçta paltomun bir cebinde standart New York Polis Teşkilatı kelepçesi vardı, ceketimin cebine de teybi koymuştum. Bu cebimde, ne okuyabildiğim ne de elimden bırakabildiğim Marcus Aurelius'un Düşünceler kitabı vardı. Diğer ceket cebimde de 38'lik Smith duruyordu. Paltomu çıkardım, katlayarak çöp bidonlarından birinin üzerine koydum. Yapmayı planladıklarına uygun düşmeyecek kadar hacimliydi paltom.

Çöp bidonlarının arasında hareket ederken fareler kaçışmadı. Herhalde uzun gecenin sonunda bir yerlere saklanarak uyumuşlardı. Belki Motley de aynı şeyi yapıyordu.

Olabilirdi az ses çıkararak bir çöp bidonunu yangın çıkışının altına koydum ve üstüne tırmandım.

Doğrulup merdiveni yakalamak için yukarıya uzandım. Merdiveni çektim ve hiçbir şey olmadı. Biraz daha güç verince merdiven karşı" koyarak biraz ses çıkardı, indirirken metalin metale sürtünmesiyle biraz daha ses çıktı.

Bekledim ama pencerelerden başlar uzanıp avluya bakmadı. Gürültü çok azdı ve kiracılardan çoğu herhalde bu saatte işe gitmişlerdi, gece çalışanlar ise uyuyor olmalıydı.

İkinci Cadde'de biri kornaya asıldı, başka bir sürücü ona aralıksız korna sesiyle cevap verdi. En aşağıdaki basamağa ayağımı koyana kadar elimle kendimi yukarıya çektim. Cebimdeki Smith, metal korkuluğa değerek ses çıkardı. İlk yatay geçide tırmanarak ağırlığımı binanın tuğla duvarına yasladım, derin bir soluk almaya çalıştım.

Bir iki dakika sonra geri kalan yolu tırmanmaya hazırdım. Dördüncü kata vardığımda başımı eğdim, pencere pervazından içeriye baktım.

Dairenin içi karanlıktı. Hırsıza karşı bir önlem olarak pencerede panjur vardı ama kapatılmamıştı ve pencere de alttan birkaç santim açıktı. Pencereye yaklaşıp içeriye baktım: Önce alttaki boşluktan, sonra camdan.

Küçük bir yatak odasına bakıyordum. Eski moda metal bir yatak başlığa şifonyer, komodin olarak

kullanılmak üzere ters çevrilmiş bir çift süt kasası vardı. Bunlardan birinde bir telefon, diğerinde dijital saatli bir radyo duruyordu.

Saatli radyoya bakarak tam bir dakika tamamen hareketsiz durdum. Saniyeler sessizce ama görünür biçimde geçti, dairenin içinden tek bir ses bile çıkmıyordu. Yatak boştu ve toplanmamıştı.

Ama doğru daireydi, Brian'ın istihbaratı iyiydi. Motley, Elaine'in evini ziyaret ettikten sonra geri dönmüştü.

Gardrop kapısının kolunda New York Yardımcı Polis apoletli bir ceket asılıydı.

Demek ki buraya gelmişti. Geri dönecekti. Onu bekleyecektim.

Yavaşça, dikkatle pencereyi alttan tutarak kaldırdım. Pencere hemen yukarıya kalktı, pek ses de çıkarmadı.

Yan binadaki biri olup bitenleri görüyor mu diye dönüp çevreme baktım. Kendimi onu beklerken, kapıyı sorumluluk sahibi bir yurttaşın gönderdiği polislere açarken düşünebiliyordum.

Ama kimse bana dikkat etmiyordu. Pencereyi tam olarak kaldırıp pervaza ayağımı koydum.

İçeride yatak odası hayvan ini gibi kokuyordu. Bir kadının eviydi, bunu gardroptaki giysilerden ve şifonyerin üstündeki eşyalardan görebiliyordum ama koku yabansı bir erkek kokuşuydu. Ne kadar süre önce evde olduğunu biliyordum ama varlığını odada hissedebiliyordum. Düşünmeden elimi ceketimin cebine sokup Smith'i çıkardım. Kabzası avcumdaydı, işaret parmağım tetiği buldu.

Gardrop kapısına giderek Echevarria'nın ceketini kapı kolundan aldım. Ceketle ne bulacağımı biliyordum. Apoletleri inceledim, ceplerini karıştırdım ve ceketini bulduğum yere bıraktım.

Şifonyerin üstündeki eşyalara baktım. Bozuk paralar, metro jetonları, küpeler, kullanılmış biletler, parfüm şişeleri, makyaj eşyaları, rujlar, saç tokaları. Bayan Lepcourt'un kim olduğunu ve James Leo Motley ile nasıl bir ilişkisi olduğunu merak ettim. İlişkileri ona pahalıya patlayabilirdi. Şifonyerin üst çekmesini açmak için uzandım, sonra zaman kaybetmemek gerektiğini söyledim kendime. Evde kadını da, Motley'i de bulacak değildim.

Daire planı bu tür evlerde hep görülen türdendi: Sıra halinde üç küçük oda ve bir koridor. Evin ön kapısından içeriye girdiğim pencere görülebilirdi; Motley içeriye girer girmez fark etmesin diye pencereyi kapamayı düşündüm. Ama aptalca bir şeydi bu, Motley fark etmeyecekti; kapıyı açar açmaz elimde silahla onu karşılayacağım için pencerenin açık olması bir şey fark ettirmezdi.

Öyle olsa bile onu bekleyecek pozisyonu alabilmek için hazırlık yapmaya başladım. Ortadaki odaya geçerek duş tekneli küçük banyoyu kontrol ettim. Ön odaya giden kemerli koridorda tereddüt geçirdim. Silahı önümde bir meşale gibi tutarak orada durdum; silahın yolunu aydınlatmasını istedim. Yine de karanlıkta yeterince görebiliyordum. Arkamdaki yatak odası penceresinden biraz ışık geliyordu ve apartmanla yan kapı arasındaki boşluğa bakan oturma odasının pencerelerinde de ışık vardı.

Odaya doğru yürümeye başladım.

Birdenbire bir şey ortaya çıkıp bileğimin birkaç santim üzerinden koluma vurdu. Elim uyuştı, 38'lik uçarak düştü.

İki el kolumu sıktı; biri dirseğimin hemen altından, diğeri omuz yakınından tutuyordu. Motley üstüme atladı, bir mancınikle atılmış gibi oda boyunca uçtum. Bir masaya doğru uçarak masayı başaşağı ettim, ayaklarım yerde kesilmişti. Destek için elimi uzattım ama yalnızca boş havayı tuttum, bir duvara çarparak kendimi yerde buldum.

Motley orada durmuş, bana gülüyordu.

"Haydi" dedi. "Ayağa kalk."

Echevarria'nın ceketini dışında bütün üniformasını giymişti. Ama ayakkabıları uymuyordu. Üniforma yasasına göre düz siyah ayakkabı giymek gerekirdi. Motley ise ucu sivri kahverengi bir ayakkabı giymişti. Lambayı yakmıştı; yoksa ayakkabılarının rengini fark edemezdim.

Ayağa kalktım. Bir polise benzemiyor, diye düşündüm, nasıl bir ayakkabı giydiğinin önemi yoktu. Polise hiç benzemeyen birçok polis vardı, üstelik bunun nedeni gereken kiloda olmamaları ya da saç sakal bırakmaları değildi ama Motley ne düzenli ne yardımcı, ne yeni ne eski tip, hiçbir tür polise benzemiyordu.

Kapı pervazına yaslanarak parmaklarını esnetti, bana belirgin bir keyifle baktı. "Çok gürültü yaptın" dedi.

"İnsanlara baskın yapmada pek usta değilsin, değil mi? Senin yaşında birinin çöp bidonlarının üstüne çıkması, yangın merdivenlerine tırmanması. Senin için endişelendim, Scudder. Düşüp bir yerini kıracağından korktum."

Çevreme bakınarak Smith'in nerede olduğunu bulmaya çalıştım. Odanın diğer tarafında olduğunu gördüm, sırtı ve minderi oyalı bir iskemlenin altında yarı saklı halde duruyordu. Gözlerim silahtan Motley'e kayınca Motley birden gülümsedi.

"Silahını düşürdün" dedi. Echevarria'nın copunu alarak avcuna vurdu. Copla vurduğu kolum hâlâ uyuştu.

Uyuşması geçince günlerce acıyacaktı.

O kadar uzun yaşarsam.

"Silahı almaya çalışabilirsin" dedi, "ama şansının fazla olduğunu sanmam. Silaha senden daha yakınım ve senden daha hızlıyım. Silahı almadan seni haklarım. Her şeyi hesaba katarsak kapıdan çıkma şansının daha fazla olduğunu düşünüyorum."

Başıyla ön kapıyı gösterdi, ben de itaatkâr bir tavırla kapıya şöyle bir göz attım. "Kilitli değil" dedi. "Zinciri takmışım ama arka bahçede gürültü yaptığını duyunca çıkardım. Zinciri görüp evde birinin olduğunu anlayacağını düşündüm. Ama fark etmezdin herhalde. Değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Sırf senin için ceketini gardrop kapısına astım, biliyorsun. Yoksa yandaki eve girebilirdin. O kadar budalası ki, Scudder, senin için işleri olabildiğince kolaylaştırmak zorunda kaldım."

"Çok kolaylaştırmışsın" dedim.

Korkuyor muyum diye düşündüm ama içimde hiç korku yoktu. Tuhaf bir sakinlik hissediyordum. Ondan korkmuyordum. Korkacak bir şeyim yoktu.

Oraya doğru koşmayı düşünüyormuş gibi kapıya baktım. Aptalca bir düşünceydi bu. Zincir takılı olmasa bile kapının kilitli olma ihtimali büyüktü ama kilitli olmasa bile kapıya ulaşip çıkamadan üstüme atlardı.

Kaldı ki buraya ondan kaçmak için gelmemiştim. Onu haklamak için gelmişim.

"Devam et" dedi. "Kapıdan çıkıp çıkamayacağını anla."

"Birlikte çıkacağız, Motley. Seni teslim alıyorum."

Bana güldü. Copunu kaldırıp beni gösterdi, tekrar güldü. "Bu copu kışına sokmayı düşünüyorum" dedi.

"Sence hoşuna gidecek mi? Elaine'in hoşuna gitti."

Dikkatle bana bakıyor, tepkimi görmek istiyordu. Hiç tepki göstermedim.

"Elaine öldü" dedi. "Ölümü zor oldu, zavallı sevgilim. Ama herhalde bunu biliyorsundur."

"Bunda yanılıyorsun" dedim.

"Oradaydım, Scudder. İşitmeye dayanabileceğini düşünüyorsan ayrıntıları bile anlatabilirim."

"Oradaydın ama erken çıktın. Kapıcı oraya zamanında girdi ve ambulans çağırdı. Elaine, New York Hastanesi'nde ve iyileşiyor. Polislere ifade verdi bile, kapıcı da onun teşhisini doğruladı."

"Yalan söylüyorsun."

Başımı salladım. "Ama bunu dert etme" dedim. Nietzsche'nin söylediğini hatırla. Bu seni daha da güçlendirecek."

"Doğru."

"Seni yok etmezse elbette."

"Kendini yorma, Scudder. Seni yalvarırken görmeyi tercih ederim."

"Komik" dedim. "Bunu yaptığımı hatırlamıyorum."

"Yakında yalvaracaksın."

"Hiç sanmıyorum. Bence yapacağını yaptın ve işin bitti. Başta çok dikkatliydin. Son zamanlarda biraz dikkatsizleştin. Sona erdirmeye hazırsın, senin için işlerin hep nasıl sona erdiğini biliyorsun. Sonunda kaybediyorsun."

"Ağzına bant takacağım" dedi, "böylece kimse çılgınlıklarını duymaz."

"Sen bittin" dedim. "Elaine'i canlı bıraktığın an kaybettin. Onunla iki saat kaldın ve çıkarken öldüğünden emin olmayı bile başaramadın. Şimdi yapabileceğin tek şey burda durup tehditler yağdırmak. Tehditler ise, tehdit ettiğin kişi senden korkmuyorsa pek bir işe yaramaz. Kuru sıkı atmaman gerekir, sözünde durmalısın, oysa sen artık bunu yapamazsın."

Ondan tiksindiğimi göstermek istermişçesine başımı çevirdim. Motley bir şeyler yapmaya hazırlanarak durdu. Çin işi bronz bir tütsülüğe uzandım. Tütsülük yarım greyfurt büyüklüğündeydi ve yere düşürmeden önce masanın üstünde duruyordu.

Tütsülüğü alarak Motley'e fırlattım ve masanın altına girdim.

Bu kez fırlattığım şeyi tutmaya çalışma gibi bir yanlış yapmadı. Elini savurarak tütsülüğü kenara itti, sonra atağımı karşılamak için öne doğru ilerledi. Başına saldırıyormuş gibi yaparak eğilip karnına yumruk attım. Karnı sağlam kaslarla sertti, yumuşak bir yeri yoktu. Başımın yanına isabet eden bir yumruk attı. Fazla güçlü bir darbe olmadığı için etkisi olmadı. Bir sonraki yumruğunu eğilerek savuşturdum ve göbeğinin hemen altına vurdum, sonra kasığına dizimle darbe indirdim.

Motley eksteni etrafında dönerek kalçasıyla kendini durdurdu. Omzumu yakalayarak parmaklarını batırdı.

Parmakları eskisi kadar güçlüydü ama gereken basınç noktasında olmadığı için dayanılmayacak bir acı vermiyordu.

Midesine vurdum. Buna tepki olarak gerildi, başımla hamle yaparak onu duvara savurdum. Motley omuzlarıma ve başımın üstüne darbeler indirdi ama yumruk yumruğa dövüşte parmaklarını kullanması kadar iyi değildi. Tekrar kasığına çalıştım, kendini korumak için hareket ettiğindeyse ayağının üst kısmına bastım. Bu canını yaktı, biraz daha bastırdım, ayakkabımın topuğuyla incik kemiğine vurarak, ayağına sertçe basarak, birkaç kemiğini kırmaya çalışarak bir daha bastım.

Elleri hareket etti, birini kolumun üst tarafına, diğerini boynuma geçirdi. Parmakları doğru noktaları arıyordu ve gücünden hiçbir şey kaybetmemişti. Başparmağı kulağımın arkasına battı, acıyla gözlerimde şimşekler çaktı.

Ama nedense bu kez farklıydı. Acı duyuyordum, Tanrı biliyor ya, daha güçlü bir acı olamazdı ama bu kez acıyı hissetmeden hissedebiliyordum. Acının farkındaydım ama etkilenmiyordum. Bir şey beni etkilemeden geçip gitmesini sağlamıştı.

Motley ellerinin konumunu değiştirdi, artık her iki eli de boynumdaydı, başparmakları kulaklarımın arkasında boğazımı sıkmaya çalışıyordu. Acı beni durdurmasa bile soluğumu keser ya da kan akışını engellerse, acı içinde ölmüş kadar ölü olurdum.

Tekrar ayağına bastım. Uyguladığı basınç biraz azaldı, ben ise biraz daha iki büklüm oldum. Motley üzerime eğildi, elleri tekrar gerekli noktalara bastırdı. Bacaklarımı toplayarak hızla doğruldum ve başımı koç başı gibi kullanarak saldırdım.

Bazı şeyler değişmiyor. Motley'in parmakları hâlâ gördüğüm en güçlü kartal pençeleriydi. Ve Allah'a şükürler olsun, çenesi hâlâ camdandı.

Ona birkaç kez vurdum ama sanırım birincisi işini bitirmişti. Onu bırakıp birkaç adım geri çekilince duvardan ölmüş gibi kaydı. Uzun çenesi gevşemişti ve ağzının köşesinden salya akıyordu.

Onu odanın ortasına doğru sürükleyerek kelepçeleri taktım. Ellerin arkadan bağlamak için getirdiğim kelepçeleri kullandım, deri kılıfıyla kemerine taktığı Echevarria'ninkini ise ayak bileklerine takmak için kullandım. Cebimden küçük teybi çıkararak hâlâ çalışıp çalışmadığını kontrol ettim, sonra kendine geldiğinde kayıt yapmaya başlaması için kaseti içine soktum.

Sonra oturup nefesimi ayarlamaya çalıştım. Şimdi neler yapacağımı düşünmeye başladım. Elaine yaşarsa vereceği ifade Motley'in ceza alması için yeterli olacaktı. Eğer ölürse...

New York Hastanesi'ni aradım, beni yoğun bakım servisine bağladılar. Elaine'in durumu kritikti, böyle söylediler. Telefonda onlardan alabileceğim tek bilgi buydu.

Ama hâlâ yaşıyordu.

Ölse bile kapıcı Motley'i teşhis edebilirdi. Teşkilat, olaya bütün gücüyle asılırsa, Echevarria bıçaklandığında, Elizabeth Scudder doğrandığında, Toni Cleary pencereden atıldığında, olay yerinde onu gören çok sayıda tanık ortaya çıkabilirdi. Yeteri sayıda eğitilmiş personel doğru yere bakarsa fiziksel kanıtlar birbiri ardına ortaya çıkardı. New York'taki büyük araştırma Massilon'daki dengeyi de değiştirir, Tom Havlicek'in şefi Sturdevant dosyasını tekrar açmayı kabul ederdi. Ayrıca Ohio'da idam cezası veriliyordu, değil mi? Gene de bir itiraf çok şeyi değiştirirdi. Yapmam gereken tek şey onun kendine gelmesini beklemek ve konuşmaktı. Orosu çocuğunun konuşmak isteyeceğine şüphe yoktu.

Yerde yüzü koyun yatıyordu, elleri arkadan kelepçelenmişti. Onu sırt üstü çevirerek başparmağımla gözkapagini kaldırdım. Gözleri yuvalarında oynadı, yalnızca beyaz kısım görünüyordu. Baygındı ve bir süre daha kendine gelmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Gidip Smith'i aldım. Silaha baktım, Motley'e baktım. Yaptıklarını düşünerek onun için hissetmem gereken nefreti duyup duymadığım konusunda kendimi sorguladım. Ama içimde nefret yokmuş gibi görünüyordu. Hiç değilse onu bulabileceğim yerde değildi.

Tuhaftır, aynı şey birkaç dakika önce, Motley'in döşemenin ortasında hareketsiz bir yığın gibi yatmaktan çok uzak olduğu sırada da geçerliydi. Hayatım için dövüşüyordum ama gene de tuhaf biçimde sakindim, içimde ne öfke ne de nefret vardı. O sırada ondan nefret etmiyordum. Şimdi de nefret etmiyor gibiydim.

Silahu şakağına dayayarak tetiğin gerginliğini test etmek için parmaklarımla oynadım. Parmağımla tetikten çekerek silahı yere koydum.

Her şeyi düşündüm. Kafamda birkaç dakika evirip çevirdim. Sonra kaburgalarımı acıtacak kadar derin bir soluk alıp verdim ve Smith'i alarak içini açtım.

Altı mermiyi çıkardım. Mendilimi alarak mermileri ve silahı sildim, parmak izi taşıyabilecek her yüzeyi temizledim.

Sonra bileğinden kelepçeyi çıkarmadan önce ölü taklidi yapıp yapmadığından emin oldum. Parmaklarını tutarak mermilere değdirdim, sonra mermileri tekrar silahın içine koydum.

Silahu bıraktım ve Motley'i kollarının altından kavradım. Birkaç metre sürükledikten sonra ayağa kaldırdım ve boyalı iskemleye bıraktım. Motley yere doğru kaymaya başladı ama onu tekrar oturma pozisyonuna getirerek dengesini sağladım. Smith'i aldım, tekrar mendilimle sildim ve sağ eline tutuşturdum. Parmağını tetiğe soktum. Sol elimle ağzını açmak için çenesini aşağıya çektim, sonra küçük tabancanın kısa namlusunu dışlerinin arasına soktum.

Açının doğru olup olmadığını kontrol ettim. Polisler sık sık silahlarını yer, en sevdikleri tek intihar yöntemi budur. Ama bazen kaçırırlar, bazen mermi ölümcül bir hasar bırakmadan ağzın içinden geçip gider. Bu işi doğru dürüst yapmak istiyordum ve yalnızca tek bir şansım vardı. Merminin tam damağına ve oradan da beynine girmesini istiyordum.

Silahu istediğim biçimde yerleştirdim, bir an öylece durdum. Söylemek istediğim bir şeyler vardı sanki ama kime söyleyecektim ?

Kendi kendime, ona söyle, dedim. Yoğun bakım hemşiresinin bana söylediklerini düşündüm. Ona göre koma halindeki hastalar söylenenleri anlıyordu.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim" dedim. "Ama diyelim ki tekrar dışarı çıkacaksın. Diyelim ki avukatın akli dengesi yerinde değil savunması yapacak. Ya da diyelim ki ömür boyu hapis cezası alacak ve kaçacaksın. Böyle bir ihtimali nasıl göze alabilirim?"

Bir an durdum, sonra başımı salladım. "Nedenin bu olduğundan bile emin değilim. Artık yaşamamanı istiyorum yalnızca.

Ve bunu gören ilk insan da ben olmak istiyorum, her şey böyle başlamıştı, değil mi? Tanrıçılık oynayıp sana cinayete teşebbüs tuzağı kurdum. İşleri kendi haline bıraksam ne olurdu? Bir şey fark eder miydi?"

Sanki yanıt verebilmiş gibi bekledim. Sonra Gene Tanrıçılık oynuyorum. Daha farklı olabilirdi ama gene de bunu yapacağım" dedim.

Söylediklerim bu kadardı. Bir dizimin üstüne çökerek yanında durdum; silah ağzındaydı, parmakları tetikte, benim parmağım onunkinin üstünde. Ne kadar süre bekledim ya da neyi bekliyordum bilmiyorum.

Sonunda soluk alışığı biraz değişti ve kıpırdamaya başladı. Parmağım hareket etti, onunki de, hepsi bu.

23

Ayrılmadan önce ortamı hazırladım. Echevarria'nın kelepçesini Motley'in ayak bileklerinden çıkardım ve belindeki muhafazaya koydum. Daha önce başaşağı olan masayı düzelttim, boğuşma sırasında alt üst olan diğer eşyaları da düzelttim. Evin içinde elimde mendille gezinerek parmak izi bırakabileceğim yerlerden izleri sildim.

Ortalığı toplarken yatak odasındaki şifonyerden bir ruj alarak oturma odasının duvarına son bir mesaj bırakmak için kullandım. İri büyük harflerle BİTMEK ZORUNDAYDI. TANRIYLA BARIŞ YAPTIM. BU KADAR ÇOK İNSAN ÖLDÜRDÜĞÜM İÇİN ÜZGÜNÜM, yazdım. Onun elyâzısı olduğu kanıtlanamazdı ama olmadığı da kanıtlanamazdı. Senaryoya uygun olsun diye rujun kapağını kapattım, parmaklarını ruja sürdüm ve gömlek cebine soktum.

Apartmanın ön kapısındaki zinciri taktım ve geldiğim yoldan, pencereden çıktım. Bu kez pencereyi arkamdan kapanacak şekilde çektim. Yangın çıkışıdan aşağıya inerek merdiveni indirdim, aşağıya indim. Biri çöp bidonunu eski yerine getirmişti, bu yüzden son birkaç adımı zıplayarak yapmak zorundaydım ama bu da çok kolaydı.

Biri paltomu da yerinden almıştı. Önce alıp gittiklerini düşündüm ama bir şey beni çöp bidonlarından birinin kapağını açmaya itti; palto oradaydı, yumurta ve portakal kabuklarının arasında duruyordu. Paltoyu oraya koyan kişi atıldığını düşünmüş ve almaya değer bir şey olmadığına karar vermişti anlaşılabilir. Çok saygın bir paltoydu ya da hiç değilse ben öyle düşünüyordum ama artık yeni bir palto alma zamanının geldiğine karar verdim.

Paltomu atan aynı vicdanlı kiracının kilitten kürdanı da aldığını düşündüm ama kürdan hâlâ yerindeydi ve yapmam gereken tek şey kapıyı açmaktı. Kürdanı çıkararak kapının arkamdan kilitlenmesini sağladım, binanın ön kapısından çıkarak Birinci Cadde'ye kadar yürüdüm, oradan bir taksiye bindim. Hastanenin ana girişinden doğrucu yoğun bakıma geçtim. Hemşire Elaine'in durumunda bir değişiklik olmadığını söyledi ama görmeme izin vermedi. Bekleme odasında oturarak bir dergiye bakmaya çalıştım.

Dua etmek isterdim ama nasıl yapacağımı bilemiyordum. AA toplantıları genellikle ya İncil'den bir duayla ya da toplantı duasıyla kapanır ama şu anda her ikisi de bana uygun görünmüyordu. Her şeyin şimdiki hali için teşekkür etmek de bana şaka gibi geldi, üstelik keyifli bir şaka da değildi. Bu dua da dahil olmak üzere birkaç dua ettim ama kimsenin duyduğunu sanmıyorum.

Ara sıra danışmaya gidiyor ama yalnızca hiçbir şeyin değişmediğini ve odasına henüz kimseyi alamayacaklarını duyuyordum. Sonra bekleme odasına giderek biraz daha bekliyordum. Birkaç kez iskemlede uyuyakalmışım ama ayakta uyumaktan daha derin değildi bu uykular da.

Öğleden sonra saat beş sularında karnım açtı, Mick ile birlikte kahvaltı ettiğimden bu yana hiçbir şey yemediğim için hiç de şaşırtıcı değildi bu. Biraz bozukluğum vardı, girişteki makineden kahve ve sandviç aldım. Sandviçin ancak yarısını yiyebildim ama kahve iyi geldi. Güzel bir kahve değildi, hem de hiç değildi ama kahve içmek iyi geldi.

Bundan iki saat sonra bir hemşire solgun yüzünde ciddi bir ifadeyle yanıma geldi. "Belki onu görerseniz iyi olacak" dedi.

Yolda ona, ne demek istediğini sordum. "Galiba onu kaybediyoruz" dedi.

İçeriye girip yatağın kenarında durdum. Elaine eskisinden ne daha iyi ne de daha kötü görünüyordu. Elini tuttum ve ölmesini bekledim.

Elaine'e, "O öldü" dedim. Çevremizde hemşireler vardı ama hiçbirinin beni duyduğunu sanmıyorum. Hiçbir şey duyamayacak kadar meşgullerdi. Zaten duyup duymadıklarına da aldırıyordum. "Onu öldürdüm" dedim. "Artık onun için endişe duymana gerek yok."

Komadaki insanların kendilerine söylenenleri gerçekten duyduğuna inanabilirsiniz sanırım. Allah'ın duaları duyduğuna da inanabilirsiniz, istediğiniz buysa. Sizi mutlu eden neyse.

"Hiçbir yere gitme" dedim ona. "Ölme bebeğim. Lütfen ölme."

Hemşilerden biri bekleme odasına dönmemi söyleyinceye kadar onunla yarım saat oturmuş olmalıyım. Bundan birkaç saat sonra başka bir hemşire gelerek benimle Elaine'in tıbbi durumuyla ilgili konuştu. Ne söylediğini hatırlamıyorum, söylediklerini pek de anlamadım ama söylediklerinin özü Elaine'in krizi atlattığı ama önünde sayısız kriz olabileceğiydi. Elaine zatürre olabilirdi, bir pıhtı damarı tı kayabilirdi, karaciğer ya da böbrek yetmezliği geçirebilirdi -ölmesi için o kadar çok şey vardı ki, hepsinden kurtulması olanaksız görünüyordu.

"Eve gidebilirsiniz" dedi. "Yapabileceğiniz bir şey yok, telefonunuz bizde var, bir şey olursa sizi ararız." Eve dönüp uyudum. Sabah hastaneyi aradım, durumunda bir değişiklik olmadığını söylediler. Duş yaptım, tıraş oldum, giyindim ve hastaneye gittim. Sabah boyunca ve öğleden sonranın büyük kısmında oradaydım, sonra bir otobüse binerek Roosevelt'de Toni için yapılan törene gittim. İyi bir törendi. Aslında bir toplantıya benziyordu, tek fark konuşan herkesin Toni ile ilgili bir şey söylemesiydi. Kısaca Richmond Hill'e gidip dönmemizden söz ettim ve Toni'nin söylediği bazı komik şeyleri anlattım. Herkesin Toni'nin intihar ettiğini düşünmesi beni rahatsız ediyordu ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Özellikle akrabalarına gerçeği anlatmak isterdim. Toni'nin ailesi Katolikti ve intihar onlar için önemli bir sorundu. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Tören sonrasında Jim Faber ile kahve içmeye gittim, ardından hastaneye geri döndüm.

Sonraki haftanın büyük kısmında hastanedeydim. Birkaç kez 911'e kendimi tanıtmadan telefon edip Doğu Yirmi Beşinci Sokak 288 numarada bir ölü olduğunu söylemenin eşliğine geldim. Motley'in cesedi bulunur bulunmaz Anita'ya telefon ederek kaygılanmasına gerek olmadığını söyleyebilirdim. Jan'a ulaşamazdım ama er ya da geç o beni bulacaktı. Ona eve dönebileceğini söylemek istiyordum. İkisine de ceset bulunmadan bunları söylesem, bir gün açıklama yapmak için çağrılabilirdim.

911'i aramamı, bütün konuşmaların banda alındığını ve ses izi testiyle tespit edilebileceğimi bilmem engelledi. Kimsenin bu testi yapacağını sanmıyordum ama neden işi şansa bırakmalı? Başta Bayan Lepcourt'un evine gelerek cesedi bulacağını düşünmüştüm ama haftasonu böyle bir şey olmayınca kadının eve hiç gelmeyeceği ihtimalini düşünmek zorunda kaldım.

Tabii bu yalnızca birkaç gün daha beklemek demektir. Salı öğleden sonra bir komşu, duyduğu kokunun ölü bir fare olmadığını ve kendi kendine yok olmayacağını nihayet anladı. Polisi aradı, polis kapıyı kırarak içeriye girdi, hepsi bu.

Perşembe günü, yani Motley'in onu halıda can çekişirken bırakmasından neredeyse bir hafta sonra nöbetçi stajyer doktor bana Elaine'in kefeni yırttığını söyledi.

"Başaracağını hiç sanmıyordum" dedi. "Kötüye gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. Yaşadığı gerilim çok büyüktü. Kalbinin buna dayanamayacağından korktum ama gerçekten iyi bir kalbi olduğu ortaya çıktı." Ona bunu ben de söyleyebilirdim.

Bir süre sonra, Elaine hastaneden çıktığı sıralarda Joe Durkin'le Slate'de yemek yedim. Durkin parayı kendisinin ödeyeceğini söyledi, ben de itiraz etmedim. Başta birkaç martini yuvarladı, bana Motley'in intiharının birçok dosyayı nasıl kapattığını anlattı. Andrew Echevarria ile Elizabeth Scudder'ı ona yüklemişlerdi ve Antoniette Cleary ile Toni'nin üstüne düştüğü Michael Fitzroy'un ölümüne neden olduğu yolunda henüz resmi olmayan bir kayıt vardı. O hafta başında East River'da karaya vuran Suzanne Lepcourt'un muhtemel katili olduğunu da düşünüyorlardı. Kadının ölümüne neyin neden olduğunu söylemek zordu -aslında diş kayıtları olmasa bırakın ölüm nedenini kim olduğunu bile söylemek imkânsız yakındı. Ama haince öldürüldüğüne şüphe yoktu ve bu hain Motley'di.

Durkin, "Kendini öldürmesi iyi oldu" dedi. "Çünkü onun yerine bunu yapabilecek kimse yoktu. Bizi şiddet kullanmaktan kurtardı."

"Ona karşı elinizde sağlam kanıtlar vardı."

"Ah, onu içeri tı kardık" dedi. "Bundan hiç şüphe etmiyorum. Gene de bu işleri basitleştirdi. Sana not bıraktığını söylemiş miydin?"

"Duvarda, dedin. Rujla."

"Doğru. Aynayı kullanmamasına şaşırımdı. Bahse girerim ev sahibi ayna kullanmasını tercih ederdi. Aynayı silmek badana yaptırmaktan çok daha kolay. Kapının yanında bir ayna vardı üstelik. Bunu fark etmiş olmalısın."

"O eve hiç gitmedim, Joe."

"Ah, elbette. Unutmuşum." Bana bilmiş bir bakışla baktı. "Her neyse" dedi, "kendini vurması orospu çocuğunun şimdiye kadar yaptığı en iyi iş oldu. Onun gibi birinin intihar edeceğini düşünmüyor insan, değil mi?"

"Ah, bilmiyorum" dedim. "Bazen insanın zihni bir an açılıyor, bütün yanılsamalar yok oluyor ve ilk kez her şeyi açıklıkla görüyor."

"Zihin açıklığı anı, ha?"

"Böyle şeyler olur."

Bardağını kaldırarak, "Peki" dedi, "Seni bilmem ama ben ne zaman zihnimin açıldığını hissetsem, şunlardan birine uzanıp kafayı bulurum."
"Akıllıca bir hareket" dedim.

Ona Yirmi Beşinci Sokak'ta neler olduğunu anlatmamı umuyordu elbette. Şüpheleri vardı ve bunları doğrulamamı istiyordu. İsteddiği buysa, çok bekleyecekti.

Olanları iki kişiye anlattım. Elaine'e söyledim. Bir anlamda ona Yoğun Bakım'dayken de anlatmıştım ama zihnimizin bir parçası söylenenleri duyuyorsa bile sonradan diğer kısmına anlatmıyordu. Hastaneden eve gelene kadar Motley'in kendini öldürdüğüne inanmasına izin verdim. Noel hediyesini getirdiğim gün ise ona gerçekten olanları anlattım.

"İyi" dedi. "Şükürler olsun. Sana da teşekkür ederim. Bana anlattığın için de teşekkür ederim."

"Anlatmamak için bir neden göremedim. Ama bunu yaptığıma memnun oldum mu bilmiyorum."

"Neden?"

Ona Motley'e tuzak kurmanın olanları başlattığını ve gene Tanrıçılık oynayarak hepsini tekrar yaptığını anlattım.

"Tatlım" dedi, "saçmalık bu. Nasıl olsa gene üstümüze gelecekti. İlk seferinde birkaç ay yerine on iki yıl yattı. Orospu çocuğunu öldürmek artık başımıza bela olmamasını sağlıyor. Hiç değilse bu dünyada. Şu anda endişe etmem gereken tek dünya da bu."

Ocak ayının ortalarına doğru Mick ile uzun bir gece geçirdim ama barı kapadıktan sonra kasap ayinine gitmedik. Birkaç gün önce kar yağmıştı ve Mick bana kent dışındaki çiftliğinde tepelere nasıl kar yağdığını göstermek istiyordu. Çiftliğe otomobille gittik. Orada kaldık ve ertesi gün öğleden sonra kente döndük. Çiftlik Mick'in söylediği kadar huzurlu ve güzeldi.

Yolda ona Motley'in yaşamının nasıl sona erdiğini anlattım. Bu onu şaşırtmadı. Kaldı ki adresi bildiğimi biliyordu, Motley'le bizzat hesaplaşmak zorunda olduğumu da biliyordu.

Motley'in cesedi bulunduktan sonra Tom Havlicek'i aradım ama ona resmi bilgilerden başka bir şey anlatmadım. Bu noktada Massillon'daki dosyayı tekrar açtılar elbette -gerçi artık fark etmezdi. Ne var ki Sturdevant'ın adını temize çıkardı ki, bu da arkadaşları ve akrabaları için değerliydi herhalde. Ama aynı zamanda da Connie'nin adını karaladı çünkü yerel gazete Connie'nin uzun yıllar önce fahişelik yaptığını keşfetti ve bu bilgiyi okuyucularıyla paylaştı.

Tom oraya gelmemi söyledi, birlikte ava gitmeliydik. Bunun gerçekten iyi olacağını söyledim ama sanırım her ikimiz de gidemeyeceğimi biliyorduk. Bengaller'in Süper Kupa'da yenildiği gün aradı ve o günlerden birinde New York'a gelebileceğini söyledi. Geldiği zaman kesinlikle beni aramasını söyledim, Havlicek de buna güvенеbileceğimi, muhakkak arayacağını söyledi. Belki de arayacaktır.

Henüz Jim Faber'a anlatmadım.

Haftada en az bir kez yemek yiyoruz ve birkaç kez ona anlatmanın eşiğine geldim. Herhalde bu günlerden birinde anlatırım. Şimdiye kadar beni neyin durduğundan emin değilim. Belki de onaylamamasından ya da çoğunlukla yaptığı şeyi yapacağından, beni, olabildiğince uzun süre uyumaya bıraktığım uyuyan vicdanımla yüzleştireceğinden korkuyorum.

Ah, er ya da geç, çenemi tutamayacağım. Örneğin özellikle anlamlı bir toplantıdan sonra, bir azizi bile bayıltacak kadar duygusallaştıktan sonra.

Ama bu arada yalnızca bir mafya babasına ve bir telekıza anlattım, bu dünyada en yakın olduğum iki kişi onlar galiba. Bunun onlar hakkında çok şey anlattığından şüphe duymuyorum ve kendim hakkında daha da çok şey anlattığını düşünüyorum.

Soğuk bir kış oldu ve gelen gideni aratır derler. Sokakta yaşayanlar için zordu, birkaçı, geçen hafta, ısı sıfırın altına düşünce öldü. Ama birçoğumuz için o kadar kötü değil. Kalın giyinirsiniz, kış kıyamet demeden yolunuza devam edersiniz. Hepsi bu.

Lawrence Block _ Tahtalıköye Bir Bilet

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümünü ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir. www.kitapsevenler.com web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir. Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum. Bilgi paylaşmakla çoğalır. Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir." Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz. Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz... Teşekkürler. Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara. Not sitemizin birde haber gurubu vardır. Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeniz gerekmektedir. Grubumuza üye olmak için kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır. Grubumuzdan memnun kalmazsanız, kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz. Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını <http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr> Burada ziyaret edebilirsiniz. saygılarımla. Lawrence Block _ Tahtalıköye Bir Bilet